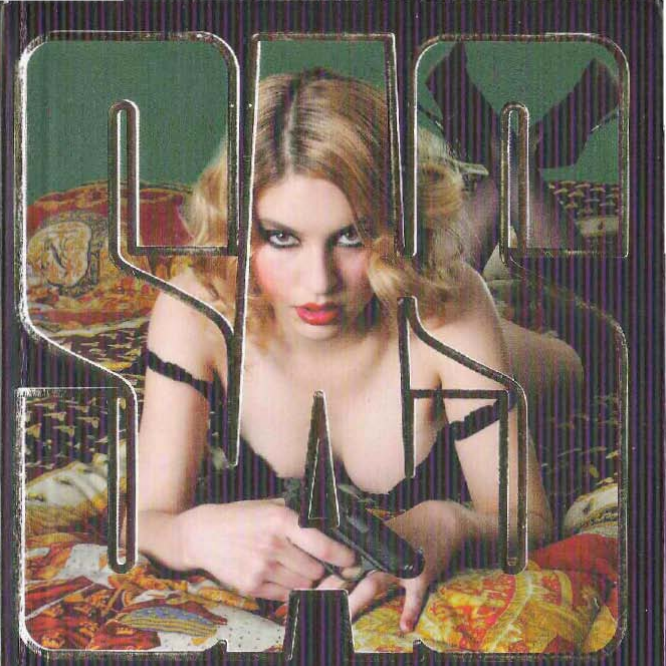

LIBANUL ROȘU

Obiectiv: Hassan Nasrallah, șeful Hezbollah-ului!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Redactor: *Rodica Chiriacescu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Thierry Vasseur*
Corector: *Viorica Dumitrenco*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: ***Rouge Liban***
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2008 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii METEOR PRESS

Str. Bahluiului nr. 1, 011281, sector 1, Bucureşti, C.P. 41-128
Tel.: 021.222.33.12; Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuţie la:
Tel./Fax: 021.222.33.12; 021.222.83.80
E-mail: comenzi@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Libanul roşu / Gérard de Villiers : trad.: Marian Tiu ; red.: Rodica Chiriacescu. - Bucureşti : Meteor Press, 2008
ISBN 978-973-728-336-8

I. Tiu, Marian (trad.)
II. Chiriacescu, Rodica (red.)

821.133.1-31=135.1

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA

fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

Gérard de Villiers

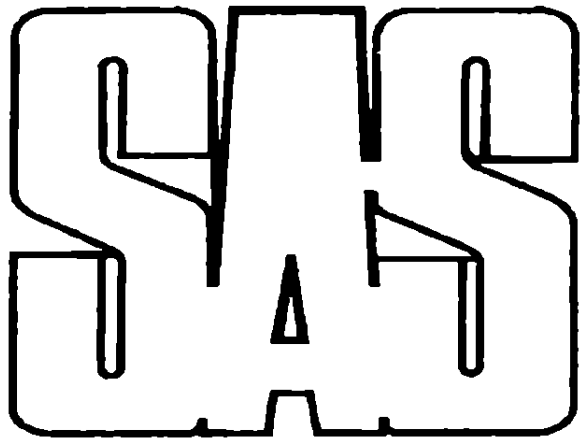

LIBANUL ROȘU

Traducere: Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Tânărul prinţ Ryad Bin Aziz Al-Whaleed se trezi într-o dispoziţie excelentă. Pentru prima sa noapte în Beirut, dormise buştean. Sosit cu o seară înainte de la Riyad, profitase mai întâi de o magnifică creatură care, pentru 5 000 de dolari, îi oferise toate orificiile ei naturale. Ryad Al-Whaleed era fericit să regăsească farmecul sulfuros al acestui oraş care îi făcea să viseze pe toţi saudiţii, sufocaţi de constrângerea wahhabistă, în care toate plăcerile vieţii erau interzise.

Acestei satisfacţii hedoniste i se adăuga o mândrie legitimă: unchiul său, prinţul Mikrin Al-Saoud ben-Abdelaziz, frate vitreg cu regele Abdallah, şeful de la *General Intelligence Department*[1], îl însărcinase să meargă la postul din Beirut, condus de un înalt funcţionar al regatului, Fouad El-Rorbal, pentru a îndeplini o misiune de cea mai înaltă importanţă. Până în acea zi, tânărul prinţ Al-Whaleed, membru al cabinetului unchiului său, se ocupase de relaţiile cu Serviciile străine. Ceea ce consta, în principal, să ducă la restaurant delegaţii de agenţi ai Serviciilor secrete grăbiţi să părăsească această ţară sinistră, fără nicio distracţie, unde femeile erau inaccesibile şi cvasiinvizibile, neavând nici măcar dreptul să conducă... Fouad El-Rorbal era un funcţionar serios şi

[1] Serviciile de Informaţii saudite. (n.aut.)

supus care, cu o valiză cu bani la el, făcea periodic turul diferitelor Servicii libaneze, pentru a-şi plăti informatorii, dar pentru această misiune, prinţul Mikrin voia pe cineva absolut sigur, din familie.

Ryad Al-Whaleed se întinse, în faţa enormului ecran de plasmă al televizorului prins pe perete, în faţa patului, şi pornit pe CNN, fără sonor. Îl instalaseră în cel mai frumos apartament din hotelul *Bristol*, în Hamra, în apropiere de ambasadă. Două sute de metri pătraţi de lux rafinat. Apăsă pe o sonerie, ca să anunţe că se trezise. Euforic, îşi reaminti discuţia cu unchiul său, în *diwan*, în compania unei sticle de Chivas Regal. În particular, saudiţii beau ca nişte sparţi.

– Maiestatea sa – Dumnezeu să-l apere – , îi spusese el nepotului său, a luat o decizie de cea mai înaltă importanţă, care trebuie să rămână secretă.

Ryad Al-Whaleed aşteptase continuarea, atent la unchiul său. Acesta din urmă coborâse vocea pentru a anunţa:

– Acest câine eretic de Hassan Nasrallah trebuie trimis la *Shatan*[2]!

Se simţea că nu îi plăcea să pronunţe acest nume ruşinos. Ryad Bin Aziz Al-Whaleed, în ciuda climatizării puternice, simţise o picătură de transpiraţie pe spate.

Sayyed[3] Hassan Nasrallah, şeful Hezbollah-ului libanez din 1992, în urma asasinării de către israelieni a predecesorului său Abbas Moussaoui, devenise, după războiul fulger din iulie 2006, vedeta lumii

[2] Satan. (n.aut.)

[3] Urmaşul Profetului. (n.aut.)

arabe, omul cel mai popular din regiune. Miliţia sa ţinuse piept armatei israeliene, care invadase sudul Libanului în urma unei operaţiuni a Hezbollah-ului în nordul Israelului, pe 12 iulie, care se soldase cu moartea a opt soldaţi ai Tsahal şi răpirea altor doi. După aceea, Hezbollah-ul lansase mii de rachete spre Israel, începând din sudul Libanului. Descurajaţi de rezistenţa neprevăzută a miliţiilor cu drapelul pe care apărea un kalaşnikov pe fond galben, israelienii îşi opriseră atacul, pierzând în jur de cincizeci de blindate, şi fuseseră nevoiţi să accepte o umilitoare încetare a focului impusă de ONU. Aviaţia lor zdrobise totuşi Libanul sub tonele de bombe, provocând pagube considerabile. O parte din periferia de sud a Beirutului, populată în principal de şiiţi, fusese demolată complet – 254 de imobile rase – , satele din sudul Libanului transformate în grămezi de moloz şi peste o mie de civili libanezi muriseră în urma acestor bombardamente, în ciuda bombelor „inteligente". Şi toate acestea, în momentul în care Libanul ieşea din interminabilul coşmar al războiului civil şi de sub ocupaţia siriană. Bombele israeliene aduseseră ţara cu douăzeci de ani în urmă, distrugând numeroase infrastructuri şi provocând un milion de refugiaţi. Slăbit după acest război „fulger", Libanul îşi lingea rănile şi se pregătea pentru o nouă reconstrucţie.

Şi totuşi, Hassan Nasrallah, cel care declanşase acest cataclism, devenise liderul cel mai popular din lumea musulmană.

Or, era un şiit!

De paisprezece secole, sunniţii şi şiiţii duceau un război feroce. Şiiţii, în jur de 10% din musulmani, se aflau mai ales în Iran şi Irak, dar reprezentau 35% din populaţia Libanului... Detestaţi de sunniţi, adică de

aproape întreaga lume arabă, acum ridicau capul. În multe case sunnite, dezlipiseră fotografia lui Ussama Bin Laden pentru a o înlocui cu cea a lui Hassan Nasrallah.

Pentru regele Abdallah al Arabiei Saudite, protectorul locurilor sfinte şi conducător al sunniţilor, asta însemna oroarea absolută, umilinţa supremă.

Dacă nu erau opriţi, nimeni nu ştia până unde vor ajunge aceşti eretici.

Împietrit de respect şi emoţie, tânărul Ryad Bin Aziz Al-Whaleed nu putuse decât să întrebe:

– Ce trebuie să fac pentru a duce la capăt acest plan?

Prinţul Mikrin Al-Saoud îl liniştise.

– Nu vei fi singur. În înţelepciunea sa foarte mare, regele nostru a decis să se alieze cu evreii şi cu cruciaţii pentru a duce această sarcină la bun sfârşit.

Tânărul saudit nu se putuse abţine să nu tresară.

– Cu evreii?

Avea impresia că cerul se prăbuşea peste el. Desigur, oficial, şi pentru a nu displace americanilor, regele Abdallah susţinea un „plan de pace" între Israel şi palestinieni. Dar toţi ştiau că, în inima sa, visa să îi arunce pe toţi israelienii în mare, pentru a recuceri Al Qods[4], Prea Sfântul, şi să redea pământurile palestinienilor, adevăraţii credincioşi.

– Evreii vor ca şi noi moartea acestui câine de Hassan Nasrallah, continuase prinţul Mikrin. Aliaţii noştri de la Washington, la fel. Vei pleca deci la Beirut, sub acoperirea unei misiuni diplomatice, şi îi vei ajuta pe cei doi aliaţi ai noştri. Israelienii sunt

[4] Ierusalimul arab. (n.aut.)

foarte puternici, dar au nevoie de noi. În Liban, și-au pierdut multe legături. Americanii, la fel.

Apăsat de importanța sarcinii sale, Ryad Al-Whaleed îndrăznise să-l întrebe pe unchiul său:

– Care va fi rolul nostru în acest proiect?

– Fouad El-Rorbal te va pune la curent. A infiltrat oameni din serviciul meu în echipele Semilunii Roșii care operează în Libanul de Sud pentru a ne ajuta la reconstrucție. Acești agenți, care sunt în contact cu populația șiită și cu Hezbollah-ul, au misiunea de a recruta informatori care să permită „localizarea" lui Hassan Nasrallah. Tu vei lua legătura cu aceste „surse" și vei raporta celor asociați în acest proiect.

Ryad Al-Whaleed își permisese atunci o remarcă timidă.

– Unchiule, evreii nu au reușit să scape de Nasrallah în ciuda mijloacelor lor...

Prințul Mikrin Al-Saoud înlătură obiecțiunea.

– Nu au nicio sursă în cadrul Hezbollah-ului. Tu vei fi cel care le-o va da.

– Dacă Dumnezeu așa dorește, așa va fi, unchiule, încuviințase tânărul saudit.

În ajun, la sosirea sa în Beirut, Fouad El-Rorbal venise să îl ia de la aeroport, în mașina blindată a ambasadei, și îl pusese la curent cu ultimele aspecte, înainte de a-l duce la *Bristol*, unde îl aștepta o prostituată recrutată tot prin grija acestuia.

Mustafa Al-Khobar, unul din oamenii săi infiltrați în Semiluna Roșie, recrutase un potențial informator, Sohbi, membru al Hezbollah-ului în satul Khia, care își pierduse toată familia în urma bombardamentelor israeliene. Părea să resimtă o oarecare

amărăciune. De la început, Mustafa îi făcuse un cadou de 10 000 de dolari în numele Crucii Roşii. Relaţia între cei doi se întărise şi se revăzuseră la Beirut, unde Sohbi venise să asiste la o şedinţă a cadrelor Hezbollah-ului. Când lua masa cu şiitul într-o pizzerie din Corniche, agentul saudit descoperise că militantul Hezbollah ştia multe lucruri despre Hassan Nasrallah, participând uneori chiar şi la protecţia apropiată a acestuia. Era, aşadar, „sursa" ideală.

La ultima lor întâlnire, agentul saudit îi propusese tânărului Hezbollah să se întâlnească cu cineva important care ar putea să-i ofere multe avantaje materiale. Celălalt acceptase. Aici intervenea Ryad Al-Whaleed. *El* urma să meargă la următoarea întâlnire, când „sursa" Hezbollah ar fi direcţionată spre un agent CIA. Miracol, Sohbi vorbea bine engleza. Totul fusese aranjat cu CIA din Beirut, şi Ryad Al-Whaleed nu avea decât să se ducă la întâlnire. Întâlnirea fixată la Byblos, într-o zonă creştină, din motive de securitate, urma să aibă loc în aceeaşi zi, la ora 19:00, la restaurantul *Pepe Abed*.

Aceasta îl excita mult pe tânărul prinţ saudit. În fine, urma să practice meseria de spion. Realiză brusc că o erecţie impresionantă îi apărea de sub abdomen. Efect întârziat al Viagrei cu care se îndopase înaintea întâlnirii sale din ajun. Cu un pumn de dolari într-o mână şi cu o cutie de Viagra în cealaltă, îşi simplificase la extrem viaţa sexuală.

Un ciocănit timid se auzi la uşă şi o fermecătoare tânără cu mutrişoară triunghiulară, îmbrăcată cu o bluză albă, îşi făcu apariţia. Era servitoarea filipineză aleasă de ambasadă ca să aibă grijă de prinţul Al-Whaleed.

– *Your bath is ready, sir!*[5] anunţă ea cu o voce de copil, părând că nu vede uriaşul mădular care se ridica din pat.

Ryad Al-Whaleed nu ezită nicio secundă, făcându-i semn fetei să se apropie.

Ea se supuse, iar el o prinse de bluză, trăgând-o în pat. Constată că îşi machiase gura cu buze groase şi că nu purta nimic pe dedesubt.

Era bine dresată.

Bine sprijinit pe pernele lui, Ryad o prinse pe fată de şolduri şi, ridicându-i brusc bluza, descoperi un abdomen împodobit cu un triunghi de păr negru tuns îngrijit. Filipineza însăşi apucă membrul îndreptat spre tavan şi îl aşeză în dreptul sexului ei. Acest simplu contact îl înnebuni pe Ryad Al-Whaleed.

Urletul micuţei filipineze făcu să zguduie pereţii. Apucând-o cu mâinile de coapse, sauditul o înfipsese dintr-o singură mişcare în sexul lui impozant, congestionat de Viagra.

Pentru el, o femeie nu era decât un obiect al plăcerii, între o păpuşă gonflabilă şi un animal. Ceva mai calmat de senzaţia fierbinte care îi învăluia mădularul, smulse nasturii bluzei, dezvelind un bust rotund, probabil refăcut, şi începu să îi maseze sânii, trăgând furios de sfârcuri, în timp ce se mişca violent, ca şi cum ar fi vrut să-şi despice în două partenera.

Filipineza îşi reţinea plânsul, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe. Dacă se plângea, era concediată.

În fine, Ryad Al-Whaleed simţi ca o descărcare electrică în abdomen. Căzând din nou în aşternut, o

[5] Baia dumneavoastră este gata, domnule! (n.aut.)

dădu la o parte cu un gest brutal pe filipineză, prea fericită că se smulgea din acel mădular care o ardea.

El sări din pat şi se duse la baie, cu erecţia intactă în continuare...

Apa clocotea într-un jacuzzi mare, înconjurat de lambriuri în care erau încrustate numeroase oglinzi. Se lăsă să alunece înăuntru şi închise ochii. Pentru moment, nu avea decât o dorinţă: să treacă efectul Viagrei. După ce îşi şterse lacrimile, filipineza i se alătură şi îngenunche în jacuzzi pentru a-l masa, tot fără să scoată o vorbă.

Contactul apei calde asupra sexului său excitat era insuportabil, dar Ryad Al-Whaleed, cu ochii închişi, se lăsă masat. Îşi pipăi sexul: nici chiar apa caldă nu reuşea să-l calmeze. Trebuia să găsească altceva.

Se ridică într-o jerbă de clăbuci şi o trase pe filipineză, înfundându-şi două degete în sexul ei. Fără niciun cuvânt, o aruncă pe o banchetă din piele neagră instalată în faţa unei oglinzi, lângă jacuzzi, cu braţele şi picioarele atârnând în gol. Încălecă bancheta şi el, aşezându-se în spatele fetei. Oglinda îi reflecta un membru roşu, tare ca un catarg, iar el se simţi foarte viril. Moartă de frică, paralizată, filipineza se aştepta la ce era mai rău. Ceea ce se şi întâmplă.

După ce îşi plasă sexul în dreptul fundului fetei, Ryad Al-Whaleed se lăsă să cadă cu toată greutatea sa de nouăzeci de kilograme.

Filipineza simţi o arsură puternică şi începu să scoată nişte ţipete îngrozitoare. Peste ea, înfipt complet, Ryad îşi zise că de această dată avea să scape de erecţie. Membrul lui era prins într-o menghină. Se

retrase brusc pentru a reintra, tot mai repede, până ce simţi din nou un fel de orgasm, ceva mai complet decât cel dinainte.

Degeaba, când se retrase, membrul lui era în continuare tare ca piatra...

Furios, o concedie pe filipineză cu un *rouh!*[6] sec şi se băgă sub duş, deschizând apa rece la maximum. Ţipă la început, apoi, în fine, văzu cum sexul îşi pierde din tărie...

Când ieşi de sub duş, filipineza era acolo pentru a-i întinde un prosop.

Zece minute mai târziu, trântea uşa apartamentului, după ce îi aruncase fetei un pumn de bancnote. Avea destul timp să treacă pe la ambasadă înainte de a se duce la Byblos. Fouad El-Rorbal îl va instrui înainte de aceasta.

*

* *

Ryad Bin Aziz Al-Whaleed contempla discul roşiatic al soarelui care tocmai asfinţea, înghiţit de apa calmă a Mediteranei. Vechiul turn în ruine, care marca intrarea în portul Byblos, se decupa ca o umbră chinezească în asfinţit. Un vapor tocmai intra în port, acostând la cheiul din apropierea restaurantului *Pepe Abed*, provocând câteva vălurele de apă albastră. În trei săptămâni de muncă asiduă, locuitorii portului veniseră de hac petei de deşeuri petroliere de la centrala din Beirut bombardată de israelieni. Valuri de petrol negricios care poluaseră toată coasta, la nord de Beirut. Byblos, care, vara, nu ducea lipsă de activitate, devenise un oraş mort. Pescarii nu mai ieşeau

[6] Pleacă! (n.aut.)

pe mare, turiştii, bineînţeles, fugiseră, iar locuitorii din Beirut rămâneau închişi în casele lor. De frica bombardamentelor israeliene, dar şi din cauza poluării. În primele zile, un strat de 30 de centimetri de petrol plutea pe mare... Îl strânseseră cu ajutorul pompelor, apoi curenţii purtară pata mai la nord, spre Tripoli, iar acum nu mai erau decât câteva pietre acoperite de un strat lipicios şi urât mirositor. Mai rămânea de curăţat doar o mică parte din port, izolată de un cordon plutitor roşu în partea cu hotelul *Byblos sur Mer*.

Mediterana redevenise albastră, dar clienţii nu se întorseseră.

Ryad Al-Whaleed era aproape singur pe terasa de la *Pepe Abed*. La acest sfârşit de zi, micul port era de un calm lugubru, toate vasele de pescuit erau amarate la chei, puţini oameni pe afară şi terasele pustii. Chiar şi centrul artizanal Eddeland, aflat chiar alături de port, era gol, majoritatea buticurilor fiind închise. Neliniştit, Ryad Al-Whaleed privi în jurul lui, temându-se că a ratat întâlnirea. Totuşi, conform instrucţiunilor lui Fouad El-Rorbal, avusese grijă să pună pe masă un exemplar din cotidianul *Al Akhbar*, organ al Hezbollah-ului, puţin cunoscut în această zonă creştină.

Soneria telefonului mobil îl făcu să tresară pe tânărul saudit, care luă repede aparatul.

– *Aiwa?*[7]

– Mohammed?

Era pseudonimul pe care i-l alesese Fouad El-Rorbal.

[7] Da? (n.aut.)

– *Aiwa.*

– Sunt Sohbi, voi întârzia. Nu pot să ajung acolo mai devreme de o oră.

– *Mafi machkal*[8], afirmă sauditul. Sunt în locul prevăzut.

Militantul şiit închise şi Ryad Al-Whaleed îşi aprinse o ţigară. Noaptea se lăsa şi lampadarele portului se aprinseseră. Realiză că îi era foame şi îl chemă pe ospătar.

– Avem peşte, anunţă acesta, veniţi să alegeţi.

Înăuntru, o jumătate de duzină de baracudă ţinea companie câtorva dorade pe un strat de gheaţă. Din fericire, restaurantul nu prea avea clienţi, că altfel nu ar fi avut cu ce să îi servească...

Întors la masă, Ryad Al-Whaleed începu să devoreze un *hommouz* şi o salată de roşii, gândindu-se la seara lui. Când se va întoarce în Beirut, se va opri la Maamalsterne, cartierul prostituatelor ruseşti. Peştele lui sosi, iar el inspectă terasa, neliniştit din nou. Unde era agentul CIA care trebuia să-l întâlnească? Nu îl cunoştea fizic, dar un străin ieşea în evidenţă ca o muscă într-un pahar cu lapte. Dacă acesta nu venea, Ryad va fi dispus să „trateze" chiar el sursa Hezbollah-ului. Pe de o parte, ideea îl excita, dar se întrebă dacă va fi la înălţime. Începu să mănânce cu poftă din peşte. Legănat de clopotele unei biserici învecinate, un sunet complet necuviincios pentru el.

*

* *

Malko tropăia pe trotuarul din mica fundătură care dădea în strada Roma, în Beirutul de Vest.

[8] Nicio problemă. (n.aut.)

Mercedesul promis de Rajjik Maatoub, colaboratorul CIA care închiria maşini, întârzia. Peste o oră. Lângă el, discutând la telefonul mobil, scuipând ameninţări înfricoşătoare şoferului său, uriaşul cu ochii bulbucaţi dansa pe loc, nebun de furie şi el. Închise şi înjură.

– Va fi aici în 10 minute, domnule Malko. Nu este prea grav, nu?

– Nu îmi place să întârzii, zise Malko retezându-i-o scurt.

Nu îi plăcea să vorbească despre misiunile sale, chiar dacă Maatoub era un apropiat al CIA. Cel care închiria maşini avea destule legături cu diferiţi *moukhabarat*[9] libanezi care treceau în fiecare zi pe la el încercând să obţină vreo informaţie. Or, misiunea lui Malko trebuia să rămână perfect secretă... Chiar dacă nu ştia prea multe în acest stadiu. Încă o dată, îl răpiseră din vara indiană din Austria, sezonul cel mai plăcut pentru vânătoare şi recepţii, pentru a-l trimite a doua oară în Liban!

Ajuns în ajun, nu se întâlnise cu şeful staţiei din Beirut, Christopher Stafford, negrul care îl ajutase în urmă cu câteva luni[10]. Trebuise să se mulţumească cu o scurtă întâlnire la barul de la *Albergo*, hotelul şic din Ashrafieh, cu un agent NOC[11] al CIA, implantat la Beirut sub acoperirea de om de afaceri, sub numele de Harrisson Turner. Acesta îi transmisese primele instrucţiuni: întâlnirea la Byblos cu un agent al Serviciilor saudite şi cu un informator libanez, membru

[9] Agenţi ai Serviciilor de Informaţii. (n.aut.)

[10] Vezi SAS – *Comoara lui Saddam*. (n.aut.)

[11] Non Official Cover – fără acoperire oficială. (n.aut.)

al Hezbollah-ului, recrutat de saudiţi. Întâlnire fixată în Saint-Tropez-ul libanez, la miticul restaurant *Pepe Abed,* care primea de aproape patruzeci de ani toate celebrităţile mondiale. Sauditul pe care urma să îl întâlnească se numea Ryad şi făcea parte din familia regală. Malko nu îndrăznea să creadă că datorită acestui detaliu i se încredinţase lui misiunea. CIA nu cunoştea astfel de subtilităţi. Şeful staţiei de la Viena îi precizase doar că Agenţia aprecia buna lui cunoaştere a Libanului şi a regiunii.

Rajjik Maatoub scoase un strigăt de bucurie.

– Iată-l, domnule Malko!

Un Mercedes gri tocmai intra în trombă pe fundătură, trecând milimetric pe lângă peretele farmaciei Bustros şi venind spre ei ca şi cum ar fi ajuns la linia de sosire a unui mare premiu de Formula 1. Opri într-un scârţâit de pneuri martirizate, iar şoferul coborî. Un mustăcios slăbănog, bombardat imediat de injuriile lui Rajjik Maatoub, care îşi întrerupse explicaţiile volubile şi încurcate şi se întoarse cu un zâmbet spre Malko. Acesta era deja instalat pe scaunul cald încă. Porni spre mare şi trecu prin faţa hotelului *Phoenicia* unde avea cameră, intrând apoi într-un tunel care ducea pe strada Charles Helou. Era aproape noapte. Pentru Byblos, trebuia să ia în considerare o jumătate de oră... Dacă circulaţia era fluidizată.

*

* *

Foarte repede, Malko înţelese că trebuia să îşi revizuiască timpul. Începând din Antelias, maşinile înaintau la pas, bară la bară! Realiză repede cauza acestei încetineli: ceva mai departe, un pod care

traversa autostrada spre Tripoli se prăbuşise peste şosea, lovit de bombele israeliene, iar maşinile trebuiau să treacă doar pe un singur rând, ceea ce provoca un ambuteiaj abominabil. Apoi, circulaţia revenea la normal.

Trecu prin faţa drumului care ducea la dealul Akwar, unde se afla ambasada americană. De la conflictul dintre Israel şi Hezbollah, americanii erau din nou în plină paranoia.

Cea mai mare parte a agenţilor CIA, inclusiv Christopher Stafford, se repliaseră spre Cipru cu ajutorul elicopterelor, iar la Beirut nu mai rămăsese decât o permanenţă schematică.

Bucuria lui a fost de scurtă durată. Chiar înainte de panoul care arăta JBAIL[12], trebui să revină la viteza melcului. La El-Fidar, de această dată, autostrada se prăbuşise într-o vale, şi era o coloană de doi kilometri... Înjură în sinea lui, neputincios. Era imposibil să-l prevină pe sauditul cu care avea întâlnire: nu avea numărul lui de mobil.

*

* *

Ryad Bin Aziz Al-Whaleed terminase de mâncat peştele de multă vreme şi avusese chiar timp pentru două cafele. Era ultimul client de la *Pepe Abed*, iar ospătarii începeau să-l privească ciudat.

Sauditul nu scăpa din priviri rampa care cobora pe lângă hotelul *Byblos-sur-Mer*, singura cale de acces spre port. Puţinele vehicule o luau pe acest drum pentru a ocoli portul, trecând pe sub terasa unde se

[12] Byblos, în arabă. (n.aut.)

afla, continuând apoi spre centrul artizanal. Farurile unui nou vehicul apărură pe rampă, dar, de această dată, se opriră de-a lungul bazinului, lângă vapoarele aşezate pe cale şi containerele metalice mari. Abia se stinseră farurile, că telefonul lui Ryad Al-Whaleed sună:

– Sunt Sohbi, anunţă o voce de bărbat.

– Unde sunteţi? întrebă imediat sauditul.

– Aici, în port. Tocmai am sosit.

Ryad Al-Whaleed fixă maşina oprită destul de departe de terasa unde se afla. Interlocutorul lui nu înţelesese bine.

– Sunt la terasa restaurantului *Pepe Abed*, preciză el. Puteţi să parcaţi chiar sub ea, este loc.

– Nu, răspunse calm libanezul, veniţi dumneavoastră. Nu este prudent să fiu văzut în compania dumneavoastră. Vă aştept la intrarea în port.

Agasat, dar uşurat că pleacă în cele din urmă de pe această terasă, unde înţepenise aşteptând mai mult de două ore, Ryad Al-Whaleed ceru nota. După ce îşi primi restul, coborî scările din piatră şi, lăsând maşina parcată în faţa restaurantului, plecă pe jos de-a lungul cheiului. Avea mai puţin de 100 de metri de parcurs.

*

* *

Malko trebui să încetinească brusc pentru a lua virajul în unghi drept, în faţa piscinei municipale luminate strălucitor. Şoseaua făcea un cot şi cobora apoi spre port. Îşi amintise de amplasarea restaurantului şi opri mai jos de terasa de la *Pepe Abed*, urcând apoi scările câte patru trepte odată.

Terasa era pustie. Furios că întârziase, îşi zise că sauditul nu putuse să-l aştepte.

Un ospătar se apropie şi îi zise cu un zâmbet politicos:

– Nu mai servim de mâncare, bucătăria este închisă, dar puteţi comanda ceva de băut.

– Aveam întâlnire aici cu un prieten, răspunse Malko, dar am întârziat.

Ospătarul dădu din cap.

– Era aici un domn care a aşteptat mult timp. Tocmai a plecat.

– Mulţumesc, făcu Malko, furios pe el însuşi şi frustrat.

Deodată, ospătarul, care înaintase spre marginea terasei, se întoarse.

– Maşina lui este încă acolo. Uitaţi, cred că el este acolo.

Arăta spre o siluetă care tocmai se îndrepta spre intrarea în port.

Uşurat, Malko coborî în grabă scările de piatră şi se îndreptă cu paşi repezi spre intrarea în port. Silueta arătată de ospătar se topise în întuneric. Ocoli bazinul portului, strecurându-se printre enormele rezervoare metalice şi vapoare urcate pe cale. Zona era slab luminată.

Auzi deodată un foşnet în spatele lui şi vru să se întoarcă. Nu avu timp. Un braţ musculos îi înfăşură gâtul, aproape sugrumându-l, în timp ce o mână îi apăsa ceafa.

Un bărbat de o forţă herculeană, apărut în spatele lui, încerca să-i rupă vertebrele cervicale.

CAPITOLUL II

Bărbatul care încerca să-i rupă gâtul lui Malko era mult mai puternic decât el şi degeaba se lupta, că începea să simtă deja cum îi slăbesc puterile. Braţul care îi înfăşurase gâtul îi strivea traheea şi carotidele. Încercă să se răsucească, lovindu-se de coca unui vas ridicat pe cale, şi zări, la câţiva metri, apa întunecată a portului.

Înţelese că era singura lui şansă. Cu un efort supraomenesc, se apropie de margine. Adversarul său realiză prea târziu manevra lui: tocmai cădeau în apă.

Malko se scufundă primul în apa rece, ţinându-şi respiraţia. Surprins, atacatorul îi dădu drumul din strânsoare şi se îndepărtă, începând să înoate cât mai repede posibil. Aparent, cel care tocmai încercase să îl omoare nu se simţea în largul lui în apă... Malko se depărtă mai mulţi metri, apoi picioarele îi atinseră rampa înclinată care era folosită pentru a scoate vasele din apă şi putu astfel să se ridice, urcând treptat până la mal.

De această dată, în lumina unui lampadar. Încă şocat, se întoarse şi zări, în penumbră, pe bărbatul care tocmai escalada o scară metalică pentru a ajunge pe uscat.

Ud leoarcă, cu apa şiroind, respirând cu greu, rămase pe loc, gata să înfrunte revenirea atacatorului său.

*

* *

În momentul în care Ryad Al-Whaleed ajungea în faţa maşinii „contactului" său, auzi un pleoscăit înfundat şi se întoarse. Fără să vadă nimic, câmpul lui vizual fiind blocat de un cheson metalic mare. Intrigat, examină maşina: un BMW vechi, parcat lângă pompa folosită pentru a şterge ultimele urme de poluare.

Vehiculul era gol.

Sauditul privi în jurul lui şi văzu un bărbat care se ivi din întuneric în locul unde se aliniau rezervoarele pline cu ţiţeiul pompat din port, lângă nişte containere albastre în care se aflau diverse deşeuri. Necunoscutul, tânăr, înalt, se apropie de saudit şi zise:

– Sunt Sohbi.

Ryad Al-Whaleed îl sărută imediat de trei ori. Libanezul mirosea a apă de colonie ieftină.

– Mă numesc Ryad, zise sauditul. Ar trebui să ne întoarcem la *Pepe Abed*, căci avem întâlnire cu o a treia persoană.

Sohbi nu răspunse şi, întorcându-se, îi făcu semn să-l urmeze, angajându-se imediat printre enormele rezervoare aliniate de-a lungul cheiului, ca un zid. Crezând că nu a înţeles, sauditul îl urmă şi îl strigă.

– Sohbi!

Libanezul se întoarse după câţiva metri, fără să spună nimic. Ryad Al-Whaleed nu avu timp să îşi pună întrebări.

Doi bărbaţi apărură din întuneric şi îl încadrară. Unul avea aproape doi metri. Îl cuprinse cu braţele pe saudit, imobilizându-i mâinile pe lângă corp, şi îl ridică de la pământ. Al doilea, mai mic dar bine făcut,

îl apucă de glezne, ridicându-i corpul la orizontală. Stupefiat şi înnebunit, Ryad Al-Whaleed scoase un ţipăt şi încercă să se zbată, dar cel care îl ţinea avea o forţă herculeană. Se gândi imediat la o răpire, specialitatea Hezbollah-ului. În calitate de nepot al prinţului Mikrin, reprezenta o valoare enormă.

*

* *

Malko auzi un ţipăt scurt venind dinspre zona cufundată în întuneric, acolo unde erau vasele trase pe uscat şi nişte containere.

Adrenalina îi invadă arterele: se petrecea ceva foarte îngrijorător. Privi zona de unde se auzea ţipătul. Fără armă, era o nebunie să meargă acolo. Îngheţat, cu hainele ude, lipindu-i-se de piele, luă telefonul şi îl deschise. Nu se aprinse nimic. Înecat. Mai avea unul în maşină şi porni alergând în această direcţie.

*

* *

Ryad Al-Whaleed realiză prea târziu că nu era vorba de o răpire. Uriaşul care îl strângea în braţe tocmai se oprise în faţa unui rezervor de două sute de litri umplut cu petrol şi fără capac. Erau o duzină de astfel de rezervoare, pregătite să fie transportate la uzina de retratare.

Înţelegând ce îl aştepta, sauditul mai încercă să se zbată şi scoase un ţipăt strident. Chiar în momentul în care bărbatul care îl ţinea de glezne îi împingea violent picioarele în sus, ridicându-l aproape la verticală. Când părul lui atinse suprafaţa petrolului, Ryad Bin Aziz Al-Whaleed avea încă gura deschisă. Capul îi dispăru sub suprafaţa vâscoasă şi ţipătul i se opri brusc.

Uriaşul care îl ţinea strâns îi dădu drumul brusc şi sauditul se cufundă în rezervorul plin cu petrol. Capul îi atinse fundul rezervorului. Închizând disperat gura, încercă să se sprijine cu mâinile pentru a scăpa din coşciugul lichid, fără succes. Afară, cei doi bărbaţi îi ţineau picioarele în poziţie verticală.

Timp de mai bine de un minut, picioarele lui se mişcară în aer şi un pantof îi căzu din picioare. Cei doi călăi îl ţincau bine, sub privirea rece a celui care se numea Sohbi şi a unui al patrulea bărbat, încă ud de la baia forţată pe care o făcuse.

Când picioarele lui Ryad Al-Whaleed încetară să mai mişte, Sohbi zise pe un ton sec:

– *Yallah!*[1]

Cu plămânii plini de petrol, Ryad Al-Whaleed murise cu siguranţă. Doar picioarele îi ieşeau din rezervor, aproape invizibile în întuneric.

Cei patru bărbaţi se grăbiră spre maşina BMW. Bărbatul pe care încercaseră să-l neutralizeze putea să se întoarcă, iar ordinele primite erau ca, înainte de toate, să nu se lase reperaţi.

Uriaşul se urcă la volan şi, în timp ce ieşeau din port, Sohbi formă un număr pe telefonul mobil. Imediat ce îşi auzi interlocutorul, pronunţă o singură frază:

– Un câine e mort.

*

* *

Ud leoarcă, nebun de furie, Malko formă numărul de mobil al lui Christopher Stafford. Imediat, îi răspunse un robot. Era mai bine, căci acel aparat nu era criptat. Lăsă un mesaj scurt:

[1] Să mergem! (n.aut.)

– Întâlnirea s-a derulat prost.

După ce îşi scoase haina, deranjat de îmbrăcămintea udă, merse de-a lungul cheiului cu maşina şi se opri în faţa rampei pe care urcase, cu farurile luminând zona unde dispăruse sauditul. Maşina nu mai era acolo. Claxonă scurt, fără nici un rezultat. În cele din urmă, lăsând farurile aprinse, înaintă pe jos în acea zonă ocupată de vase vechi, containere şi obiecte diverse. Se opri să asculte.

Nimic. O linişte minerală.

Zece metri mai departe, descoperi mai multe rezervoare aliniate, care emanau un miros fad şi pătrunzător de petrol. Tocmai voia să se întoarcă, când privirea îi fu atrasă de ceea ce semăna cu două bucăţi de lemn care ieşeau dintr-un rezervor. Sângele i se încărcă brusc de adrenalină. Bucăţile de lemn nu purtau de obicei pantofi.

*

* *

Mirosul fad de petrol evoca moartea. Nemişcat în întuneric, în briza umedă care îi făcea dinţii să clănţăne, în hainele ude, Malko privea cele două picioare care ieşeau din rezervor, plin de dezgust. Erau foarte mari şanse să aparţină celui cu care avea întâlnire, agentul Serviciilor saudite. Evident, „sursa" sa în sânul Hezbollah-ului fusese redirijată şi întâlnirea de contact se transformase în capcană.

Dârdâind, decepţionat dar mulţumit că este în viaţă, Malko avu nevoie de mult mai puţin timp decât la venire pentru a se întoarce în Beirut. Angajaţii de la *Phoenicia* îl priviră intrigaţi. Din fericire, hotelul, închis două treimi din cauza războiului, nu avea prea

mulţi clienţi, imensele lui culoare pustii evocând mai degrabă Marienbad-ul decât un palat modern.

În camera sa, se debarasă de haine şi se băgă sub un duş cald. Tot gâtul îl durea şi abia dacă putea întoarce capul. Încă o dată, încercă să dea de Christopher Stafford, şeful staţiei CIA. Degeaba. Atunci realiză că era mort de foame. Ceasul Breitling indica ora 10: 10. Unicul restaurant de la *Phoenicia* nu mai avea cum să fie deschis. Nu voia să stea singur. Faptul că fusese aproape de moarte îi declanşase pofta de viaţă. Se gândi brusc la Tamara Terzian, tânăra ziaristă de la *Commerce du Levant*, care îl ajutase în timpul precedentei lui misiuni la Beirut. Cu ea putea fi el însuşi, fără niciun risc. La această oră erau slabe şanse să dea de ea.

Încercă totuşi.

Miracol, vocea vioaie a fermecătoarei ziariste roşcate se auzea dintr-o hărmălaie infernală.

– Alo, cine este?

– Malko.

– Malko! Unde eşti?

– La Beirut, la *Phoenicia*.

Tamara Terzian râse complice.

– Dacă mă suni, înseamnă că eşti singur...

– Exact, şi nici nu am mâncat.

– Ei bine, vino la noi! Sunt cu nişte prieteni într-un nou restaurant supersimpatic, *L'Ex*, pe strada Gounod. În cât timp ajungi?

– Într-un sfert de oră.

– Te voi aştepta în stradă, în faţă, fiindcă locul este greu de găsit.

Malko abia coborâse pe strada Gounod, când farurile luminară o siluetă feminină, care aştepta pe marginea trotuarului.

Un pulover alb, o fustă scurtă din piele neagră, lăsând să se vadă mare parte din picioarele lungi, şi părul roşcat zburlit. Tamara Terzian era tot la fel de sexy... Abia se opri Malko, că se şi urcă în maşină şi îi sări la gât, făcându-l să tresară de durere.

– *Ayete!*[2]

Sărutul ei îi provocă lui Malko senzaţii plăcute în măduva spinării şi acesta putu să constate *de tactu* că ea tot nu purta sutien. Puţin cam ameţită, se dezlipi de el, cu o privire şmecheră.

– Nu te excita prea mult! Am un nou prieten, Amin, şi este cu mine în seara aceasta. O să încercăm totuşi să ne vedem. În orice caz, o să te prezint unei prietene fermecătoare, Rima. O şiită care lucrează într-un cabinet dentar.

– O şiită!

– O şiită laică, preciză imediat Tamara. Bea, fumează şi face sex... Doar că tocmai a divorţat şi nu prea se gândeşte la bărbaţi. Este rândul tău să o convingi.

Ea îl sărută încă o dată şi intrară în restaurant. Ca întotdeauna în Beirut, muzica era asurzitoare, lumina slabă, şi găseai multe femei drăguţe. Tamara îl conduse până la o masă mare acoperită de sticle, printre care una de Taittinger Comtes de Champagne, şi îl aşeză lângă o fermecătoare brunetă foarte machiată, a cărei bluză încheiată până la gât ascundea un bust magnific.

Malko simţi cum libidoul i se agită pe ritmul muzicii. Tamara se aplecă spre brunetă şi urlă, pentru a acoperi zgomotul.

---

[2] Scumpule! (n.aut.)

– Rima, îţi prezint un vechi prieten, Malko.

Rima îi întinse o mână cu unghii lungi foarte roşii şi îi adresă un zâmbet strălucitor.

– Bună seara.

Tamara se alăturase deja partenerului ei, un mustăcios fudul, cu cincisprezece kilograme în plus, care îşi puse imediat o mână posesivă pe piciorul ei. Din cauza hărmălăii, conversaţia era dificilă. Malko comandă o friptură şi o votcă.

*

* *

Era trecut de ora 1:00 dimineaţa când ieşiră din *L'Ex*. Malko descoperise că vecina lui de masă ţinea la tequila şi că nu era vorbăreaţă.

Când se ridică, descoperi şi o talie de viespe, şi un fund ameţitor, mulat într-o fustă care îi ajungea până la glezne, ce părea cusută pe ea... Era mult mai excitantă decât vecinele ei în fuste mini.

– O să mergem să bem un pahar acasă la Amin, propuse Tamara. Nu stă departe, pe strada Abdel Wahad.

Era la etajul cincisprezece al unui turn modern, care se ridica în mijlocul vechilor case otomane ca un obelisc de beton. Tamara puse muzică arăbească şi începu să danseze singură, prinsă imediat de Amin care, vizibil, nu avea chef ca ea să excite pe ceilalţi bărbaţi prezenţi.

Rima fuma schimbând banalităţi cu Malko. În ciuda „ambalajului" supersexy, era mai degrabă distantă. Contrar celorlalte cupluri care flirtau peste tot pe canapele...

El îşi înfrână cu greu o foarte mare dorinţă de a sări pe ea. Incidentul de la Byblos îi declanşase o

puternică pulsiune sexuală pe care Tamara, în ciuda privirilor ei şmechere, nu părea dispusă să o calmeze... Brusc, tânăra şiită se uită la ceas şi îi zise câteva cuvinte în arabă Tamarei. Aceasta îi traduse imediat lui Malko:

– Rima vrea să meargă acasă, lucrează de dimineaţă mâine. Poţi să o conduci?

– O să iau un taxi, propuse Rima.

Dar Malko era deja în picioare. În liftul îngust, sânii ascuţiţi atinseră alpacaua hainei lui, fiind nevoit să o ia în braţe. Degeaba, erau deja la parter.

– Unde locuiţi? întrebă Malko.

– În Basta.

Un cartier musulman, sunnit şi şiit. Rima îl ghidă printr-un labirint de străzi slab luminate, punându-l să oprească într-o mică piaţă.

– Am ajuns, anunţă ea.

– Aş vrea să vă revăd, zise Malko. Sunt în trecere prin Beirut şi sunt singur.

Fără să îi răspundă direct, ea îi scrise un număr de telefon pe o hârtie pe care i-o dădu.

– Este telefonul meu mobil, dar nu răspund mereu.

Deschise geanta şi scoase un hijab negru cu care îşi înfăşură capul, lăsând să se vadă doar faţa. Văzând surpriza lui Malko, preciză cu un zâmbet:

– Părinţii mei sunt foarte conservatori.

O privi cum se îndepărtează. Din cauza fustei lungi, era obligată să meargă cu paşi mici. Porni spre nord şi se rătăci de două ori. Reanalizând ceea ce se întâmplase la Byblos, îşi zise că acest nou sejur în Beirut risca să fie la fel de însângerat ca şi precedentul.

*

* *

Harrisson Turner părea tulburat de relatarea lui Malko. Sunase la ora 8:00 pentru un *breakfast* la *L'Albergo*. Mesajul SOS din ajun îi fusese transmis.

– Nu a apărut încă nimic în ziare, nici la radio sau la televiziune, remarcă el. În mod normal, era prevăzut să mergeţi în Cipru astăzi pentru a-i întâlni pe asociaţii noştri de la Ryad şi Tel-Aviv. Christopher este tot acolo. O să iau legătura cu el, de la ambasadă, şi vă sun la *Phoenicia*.

Terminară micul dejun şi Malko se întoarse la hotel. Gâtul îl durea destul de tare, aşa că se hotărî să meargă la masaj.

Era pe masa de masaj când Tamara Terzian îl sună.

– Deci, îţi place de prietena mea? zise ea râzând.

– Aş fi preferat să închei seara cu tine, ea este închisă ca o cutie de conserve.

– O s-o deschizi. Este suficient să găseşti cheia... Mi-a zis că nu a mai făcut dragoste de patru luni. Şi are un fund care o să te înnebunească.

– Am văzut, zise Malko, dar nu l-am atins.

– *Ya haram!*[3] spuse ironic ziarista. Voi încerca să-ţi fac o mică vizită. Dar dacă află Amin, mă omoară.

După ce termină masajul, o sună pe Rima. Îi răspunse mesageria, în arabă şi în engleză, cu vocea ei blândă, aproape ireală, de fetiţă vicioasă. Lucru rar la libanezi, care nu utilizau niciodată mesageria. Malko lăsă numărul telefonului său. Un sfert de oră mai târziu, Rima îl suna.

---

[3] Bietul de tine! (n.aut.)

– La ce oră terminaţi lucrul? întrebă Malko.

– Astăzi, pe la ora 17:00. De ce?

– Vă duc să bem ceva la cafeneaua *Gemmaire*. Este un loc simpatic.

– De acord, acceptă ea după o scurtă ezitare, o să vin acolo.

Abia avu timp să se îmbrace. Telefonul din cameră sună. O voce de bărbat necunoscută.

– Domnul Linge?

– Da.

– Vă sun din partea prietenului cu care v-aţi văzut dimineaţă la *L'Albergo*. Vă va trimite o maşină la ora 16:00 la *Phoenicia*. Un Mercedes gri cu numărul 5648 NB. Să fiţi la intrare. Luaţi-vă câteva lucruri. Riscaţi să nu vă întoarceţi în seara aceasta...

Nu avea decât să îşi pregătească o geantă de voiaj şi să lase un mesaj Rimei. Aprinse televizorul şi dădu pe canalul libanez creştin LBC. Erau ştirile. Prezentau portul Byblos. Pompierii întindeau o formă ciudată pe o targă, un fel de mumie neagră. Degeaba, comentariul era în arabă... În orice caz, corpul sauditului fusese descoperit.

*

* *

La ora 15:55, Malko era în faţa hotelului *Phoenicia*, cu mica geantă de voiaj. Mercedesul al cărui număr îi fusese comunicat ajunse la patru fix. Malko luă loc lângă şofer, care îl întrebă imediat:

– Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

Malko i-l dădu şi bărbatul îl examină rapid, înainte să i-l înapoieze.

– Îmi pare rău, se scuză el, acestea sunt ordinele dlui Stafford.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– La ambasadă, *sir*. Pentru a lua un elicopter cu destinaţia Cipru.

*

* *

Consulul Arabiei Saudite, alb ca varul, privea cadavrul gol întins pe o targă. Îl debarasaseră cât de cât de masca de petrol, dar pielea lui mai avea încă urme negre peste tot. Angajatul libanez de la morga Hotel-Dieu îi întinse un coş din nuiele în care se aflau un ceas minunat din aur, un portofel care nu mai era decât o masă negricioasă, o batistă neagră şi un teanc de bancnote lipite între ele. Îi explică:

– L-am identificat ca fiind cetăţean saudit după plăcuţele de înmatriculare ale maşinii.

Consulul, examinând ceasul, descoperi numele lui Ryad Bin Aziz Al-Whaleed gravat pe spate.

– Este vorba de un membru al familiei regale, confirmă el, prinţul Bin Aziz Al-Whaleed. Ştiţi ce i s-a întâmplat?

Un bărbat corpolent, în civil, care asistase la discuţie fără să zică nimic, se apropie de consul şi se prezentă.

– Sunt colonelul Mourad Trabulsi, de la poliţia judiciară, zise el. Am început o anchetă. Nişte muncitori au găsit acest corp înfipt într-un rezervor cu petrol în portul Jbail. Se pare că a fost băgat acolo de viu. A murit asfixiat...

– Aveţi vreo idee despre vinovaţi? întrebă consulul.

– Ancheta abia a început, preciză colonelul Trabulsi. Ştim că acest bărbat a luat masa ieri seară la restaurantul *Pepe Abed*. Aştepta pe cineva. A plecat

de la restaurant pe jos, fără să se întâlnească cu nimeni, şi nu s-a mai întors. Cineva a întrebat de el chiar după ce plecase. Un străin, care a plecat în căutarea lui. Nu ştim nimic despre acesta.

– Credeţi că este vorba de asasin? întrebă consulul.

Colonelul Trabulsi făcu un gest evaziv.

– Este prea devreme să o spunem. Ştiţi ce făcea prinţul Al-Whaleed la Jbail?

Consulul nu clipi.

– Nu ştiu nimic, îl asigură el. Prinţul Al-Whaleed sosise alaltăieri pentru a întări reprezentanţa diplomatică din Beirut. Nu ştiu nimic despre viaţa sa privată. Locuia la hotel *Bristol*, nu departe de ambasadă. O să fac un raport pentru Ryad. Ţineţi-mă deci la curent cu mersul anchetei. Dacă trebuie să se facă o autopsie, vreau ca acest cadavru să fie repatriat cât mai repede posibil.

– Puteţi conta pe mine, promise colonelul Trabulsi.

Îl însoţi pe consul până la ieşirea din spital şi privi gânditor cum se îndepărtează Mercedesul cu nr. CD. Această crimă ciudată îl intriga. Nu îi spusese totul consulului. Mai întâi, datorită unor telefoane, descoperise că bărbatul asasinat era nepotul şefului Serviciilor de Informaţii ale Arabiei Saudite. Deci erau şanse mari ca prinţul Ryad Bin Aziz Al-Whaleed să facă şi el parte din acestea... Apoi, un angajat de la hotel *Byblos-sur-Mer* remarcase un BMW care oprise în port, foarte aproape de locul unde cadavrul fusese descoperit. În maşină erau patru bărbaţi, posibil asasinii... Or, printre ei, conform martorului, era şi un bărbat foarte înalt, aproape uriaş. Ceea ce

corespundea cu semnalmentele unui membru al Serviciului de Securitate al Hezbollah-ului, un anume Jamal Al-Din, poreclit „Platină" din cauza copcilor metalice care îi presărau corpul, urmare a numeroaselor răni. Îi erau atribuite peste treizeci de lichidări ale inamicilor Partidului lui Dumnezeu.

Colonelul Mourad Trabulsi se întoarse la maşina Cherokee unde îl aşteptau doi dintre oamenii săi.

– *Yallah*, ne întoarcem acasă! zise el.

Adică la Cartierul General al Forţelor de Securitate Interne unde era numărul 2 al poliţiei judiciare, postul de director fiind rezervat unui druz. Ca întotdeauna în Liban, echilibrul confesional era delicat. El fiind maronit, trebuise să dea dovadă de supleţe pentru a se strecura printre sirieni, şiiţi, sunniţi şi druzi. Reuşind, timp de zeci de ani, să nu se certe cu nimeni. Din cauza acestei prudenţe, FSI îşi câştigaseră renumele de Forţe Speciale Inutile. Această crimă îi sugera un caz delicat. Nu era prima dată când Serviciile saudite se dovedeau active la Beirut. Aproape cu douăzeci de ani în urmă, organizaseră un atentat împotriva şeicului şiit Fadlallah. Atentat care eşuase lamentabil, omorând aproape 80 de civili, dar ratându-l pe Fadlallah.

Era deja o operaţiune antişiită...

*

* *

După ce trecuse de nenumăratele *chek-points*, şicane, bariere, porţi magnetice care apărau ambasada americană, şi după ce fusese pipăit de soldaţii amabili ca nişte uşi de închisoare, Malko ajunse la clădirea principală a ambasadei. Un tânăr îl aştepta în dreptul scărilor.

– *Sir*, zise el, elicopterul vă aşteaptă. Dl Stafford vă va aştepta la Nicosia.

Palele elicopterului Blackhawk se învârteau deja pe helipadul protejat de plase metalice şi o baterie de rachete sol-aer. Malko era singurul pasager, pe lângă echipaj. Cinci minute mai târziu, zburau deasupra Mediteranei. Douăzeci de minute de zbor până la Nicosia. Aparatul se aşeză pe pista aeroportului din Limasol, lângă o limuzină gri din care ieşi negrul Christopher Stafford, şeful staţiei CIA la Beirut. Îi strânse călduros mâna lui Malko, zicând:

– Nu credeam să vă revăd atât de repede... Ştiu că sejurul dumneavoastră a debutat prost.

– Ce facem aici? întrebă Malko.

Christopher Stafford zâmbi cu subînţeles.

– O să-i întâlnim pe asociaţii noştri în următoarea coproducţie a Agenţiei: răpirea lui Hassan Nasrallah. O comandă din partea prietenilor noştri de la Tel-Aviv, cărora, în acest moment, nu le putem refuza nimic.

CAPITOLUL III

Cu părul foarte scurt şi gulerul cămăşii desfăcut, Meir Feldman, şeful Mossad-ului israelian supranumit Institutul, semăna cu o încrucişare dintre un pitic de grădină şi o gorilă, cu o privire atât de pătrunzătoare, încât era aproape jenant.

– L-aţi mai întâlnit pe domnul Meir Feldman? întrebă Christopher Stafford pe Malko.

– Nu, zise Malko, strângând mâna păroasă a israelianului, a cărui faţă era absolut inexpresivă.

Un alt bărbat se afla în biroul mare al ambasadei americane. Tip arab pronunţat, cu faţa barată de o mustaţă neagră groasă, uşor aplecat de spate, dar îmbrăcat într-un costum foarte bine croit, stil Savile Row.

– Prinţul Mohammed Al-Faysal este reprezentantul *General Intelligence Department,* condus de prinţul Mikrin Al-Sauud ben-Abdelaziz, anunţă americanul. A venit special de la Ryad pentru această întâlnire... informală.

Ajunsese chiar cu două ore întârziere, ceea ce amânase destul întâlnirea. Sauditul îşi descoperi dinţii de un alb ireal şi îi oferi lui Malko o strângere de mână călduroasă.

– Sunt fericit să vă întâlnesc, prinţe Malko, spuse el. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Se aşezară în jurul mesei joase şi un servitor filipinez intră în cameră aducând o tavă cu suc de fructe şi apă minerală. Un ceainic şi o cafetieră erau deja aşezate pe masă, cu o farfurie de biscuiţi. Malko luă un suc de roşii. Era primul lui contact cu un membru al Informaţiilor saudite şi cu şeful Mossad-ului israelian. Prezenţa conjugată a celor doi era uimitoare. Bineînţeles, Malko ştia că prinţul Bandar Bin Sultan, fost ambasador al Arabiei Saudite în Statele Unite, care deţinea o proprietate minunată în Mac Lean, Virginia, la doi paşi de Central Intelligence Agency, asigura uneori o legătură discretă, la nivel foarte înalt, între ţara sa şi Israel, dar era altceva să aibă în faţă un saudit şi un israelian, aparent în perfectă înţelegere.

Christopher Stafford bău o gură de Pepsi şi preciză:

– Bineînţeles, această întâlnire este absolut secretă. Prietenii noştri au sosit cu avioane private, folosind identităţi false. Este evident că adversarii noştri ar putea trage un foarte mare profit din orice publicitate a acestei întâlniri.

Malko aprobă schițând un zâmbet: şi un copil de patru ani ar fi înţeles aceasta, dar americanii adorau să pună punctul pe i... Remarcă faptul că Meir Feldman se uita nervos la ceas. Totuşi, întâlnirea nici nu începuse...

– Este vreo problemă, Meir? întrebă aproape afectuos Christopher Stafford.

Israelianul zâmbi timid, în contrast cu înfăţişarea lui de buldozer.

– Este vineri seara, zise el. Într-o oră intrăm în sabat. Nu aş putea să iau note, este interzis...

Christopher Stafford nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet.

– Meir, nu este o problemă. Cred că, pentru confidenţialitatea întâlnirii, nimeni nu trebuie să ia notiţe...

Sauditul încuviinţă cu entuziasm. După o scurtă pauză, Christopher Stafford reluă cuvântul.

– Avem un inamic comun, anunţă el pe un ton grav. Acest inamic este Iranul şi braţul lui înarmat în Liban, Hezbollah-ul. Cred că suntem toţi de acord? Săptămâna trecută, continuă el, a avut loc la Amman, în Iordania, o şedinţă extrem de importantă, la care asistau Excelenţa Sa prinţul Bandar Bin Sultan, nepotul Majestăţii Sale regele Abdallah, prim-ministrul Israelului şi prietenul nostru Meir Feldman, aici de faţă, precum şi noul şef al Agenţiei, generalul Michael Hayden. Această întâlnire avea drept scop punerea la punct a unei strategii comune împotriva inamicului nostru comun.

Malko făcu un calcul rapid: aşa-zisa întâlnire avusese loc la o săptămână după sfârşitul războiului-fulger al Israelului cu Hezbollah-ul. Profită de o pauză a şefului staţiei pentru a întreba:

– Christopher, care a fost rezultatul acestei întâlniri?

Bănuia ceva, dar răspunsul americanului făcu să-i crească nivelul de adrenalină.

– S-a decis neutralizarea lui Hassan Nasrallah, şeful Hezbollah-ului, cel care a condus războiul împotriva Israelului, ordonând lansarea a mii de rachete asupra nordului Israelului.

– *Neutralizarea?* insistă Malko.

Erau mai multe grade de „neutralizare". Răposatul Cheikh Yachine, şeful spiritual al Hamas. fusese eliminat cu lovituri de rachetă. Nu se mai găsise din el decât un pantof şi o roată de la scaunul rulant...

Christopher Stafford continuă:

– Reuniunea de la Amman a clarificat problema, în ciuda divergenţelor iniţiale. Prietenii noştri israelieni doresc ca Hassan Nasrallah să fie răpit, pentru a-i obţine în schimbul lui pe cei doi soldaţi israelieni căzuţi în mâinile Hezbollah-ului. Or, dacă nu, pentru a-l judeca public. Cum s-a făcut cu Adolf Eichman.

Adolf Eichman, şeful biroului IVB din Gestapo în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, trimisese la moarte milioane de evrei. Refugiat în Argentina, fusese găsit la ani de zile după război, răpit de Mossad şi judecat pentru crimele sale. Singura condamnare la moarte a statului Israel. Spânzurat, apoi cenuşa lui împrăştiată în mare.

Malko îşi permise un zâmbet schiţat.

– Nu căutaţi calea uşoară...

Meir Feldman interveni pentru prima dată, cu o voce apăsată, în engleză, cu un pronunţat accent ebraic.

– Dacă varianta răpirii s-ar dovedi imposibilă, preciză el, ar fi evident posibil un plan B, incluzând eliminarea fizică a lui Hassan Nasrallah.

Prinţul Mohammed Al-Faissal se arătă dezgustat şi zise într-o engleză perfectă:

– Acest om este un *schmuck*, aş prefera să îl văd mort!

Era amuzant să vezi un saudit folosind un cuvânt din argoul idiș semnificând mai puţin decât nimic... Îi frecventase destul de mult pe israelieni. Malko îşi dădu seama brusc că toate privirile erau îndreptate spre el. Se întoarse spre Meir Feldman şi întrebă suav:

– De când aveţi acest plan cu privire la Hassan Nasrallah?

Şeful Mossad nu clipi.

– De ceva timp, zise el.

Cel puţin, era sincer..

– Totuşi, remarcă Malko, Serviciul dumneavoastră este cunoscut pentru eficacitatea lui...

Israelianul nu se mai încurcă:

– Nu o să stăm la poveşti, zise el. Nu am reuşit, din diferite motive. Mai întâi, dorinţa de a-l elimina pe acest om nu a fost întotdeauna împărtăşită de către politicienii noştri. Abia după umilinţa suferită acum două luni de Tsahal, primul-ministru a decis să reunească toate forţele noastre pentru a atinge acest scop. Doar că infiltrarea noastră în Liban nu mai este ceea ce era. Aliaţii noştri naturali, Forţele libaneze, au fost foarte slăbite din cauza sciziunii. Chiar şi astăzi, când Samir Geagea a fost eliberat din închisoare, nu ne sunt de prea mare ajutor.

– Şi care ar fi al doilea motiv? întrebă Malko.

Meir Feldman îl privi fără să clipească.

– Prietenul nostru Christopher Stafford vă va confirma: niciodată niciun Serviciu nu a reuşit să „penetreze" Hezbollah-ul. Este o sectă, iar ramura militară, consiliată de iranieni, îşi ia măsuri extraordinare de precauţie. Bineînţeles, am făcut totul

pentru a-l localiza pe Hassan Nasrallah încă de la începutul operaţiunilor Tsahal, în luna iulie. Nu am reuşit. Pentru un moment, am avut o mică speranţă. Unii dintre specialiştii noştri crezuseră că au sesizat, în timpul apariţiilor sale televizate, o jenă datorată unei răni. Aceasta nu a fost niciodată confirmată.

– Aveţi vreo idee asupra locului unde se află în acest moment?

Israelianul scutură lent din cap.

– Niciuna. Se poate afla în zona de sud, unde Hezbollah-ul deţine sute de ascunzători, la ambasada Iranului, dar este puţin probabil, sau în nord-estul ţării, în regiunea muntoasă din Hermel, acolo unde Hezbollah-ul are un emiţător de televiziune, foarte aproape de frontiera siriană... Nu a mai reapărut de la începutul războiului, dar înregistrează periodic emisiuni în studiouri care nu au fost localizate niciodată...

– Şi interceptările? sugeră Malko. Sunteţi foarte tari în acest domeniu.

Meir Feldman îl fixă cu privirea lui pătrunzătoare.

– Mulţumesc, dar nu am reuşit să interceptăm comunicaţiile Hezbollah-ului. Şi-au construit o reţea prin fir criptată şi îngropată, care merge de la Beirut până în sudul Libanului şi Hermel.

– Şi telefoanele mobile?

– Nu se folosesc de ele pentru comunicările importante. Am fi putut bloca toată reţeaua libaneză, dar aceasta nu ar fi servit la nimic...

Un înger trecu şi fugi, înspăimântat.

Ca pentru a anunţa o veste bună în acest ocean de negreală, şeful Mossad preciză:

– Am urmărit, din contră, deplasările şeicului Fadlallah. A plecat în Siria, imediat după începerea războiului.

Şeicul Fadlallah, foarte bătrân, era liderul spiritual al şiiţilor din Liban, un ayatolah foarte respectat şi apropiat de conducătorul iranian moderat Khatami, fost preşedinte iranian. Nu aparţinea de Hezbollah, chiar dacă întreţinea raporturi strânse cu Hassan Nasrallah. Israelienii, în timpul bombardamentelor, reuşiseră să-i distrugă complet reşedinţa oficială din Beirutul de Sud.

– Şi el este vizat? întrebă Malko.

– Nu, nu face parte din obiectivele noastre, răspunse sobru Meir Feldman.

Se lăsă o scurtă tăcere, ruptă de Christopher Stafford.

– Pot să vă confirm ceea ce a zis prietenul nostru Meir, zise el. Nimeni nu a „penetrat" Hezbollah-ul. Nici măcar libanezii. Doar oamenii din Siguranţa Generală, aflaţi în legătură cu sirienii, au câţiva prieteni. „Verii"[1] şi francezii nu sunt mai buni decât noi, contrar aparenţelor.

– Şi sirienii?

Formaţi de către STASI din fosta Germanie de Est, erau profesionişti excelenţi... Americanul făcu o figură decepţionată.

– Sirienii poate că ştiu câte ceva, dar, chiar şi faţă de ei, oamenii din Hezbollah nu au încredere...

Încurajator, Malko se adresă din nou lui Meir Feldman:

[1] Britanicii. (n.aut.)

– I-aţi putut localiza pe cei doi soldaţi ai voştri care au fost răpiţi de Hezbollah?

Israelianul se schimonosi cu amărăciune.

– Ştim doar unde nu sunt. Anumite surse au încercat să ne facă să credem că se află la ambasada Iranului din Beirut, dar niciodată Hezbollah-ul nu ar încredinţa ceva atât de valoros prietenilor lor. Oricum, nu ne facem griji pentru ei. Sunt prea valoroşi ca să se atingă de vreun fir din părul lor. Soarta lor se va rezolva cu timpul. Nu este un subiect de actualitate. Noi îl vrem pe Hassan Nasrallah. Este indispensabil pentru a reda încrederea populaţiei noastre.

Prinţul saudit completă imediat:

– Şi noi suntem la fel de neliniştiţi de dezvoltarea imperiului şiit în Liban şi în regiune. Hassan Nasrallah a devenit un erou, ca şi Nasser. Chiar şi în ochii sunniţilor. Trebuie făcut ceva...

Malko luă o gură de cafea. Totul era ireal. Era noapte deplină şi s-ar fi crezut într-un submarin. Calm, se întoarse spre Christopher Stafford.

– Chris, sunt foarte flatat că am fost invitat la acest *meeting* cu oameni atât de eminenţi, dar îmi pun o întrebare: dacă Mossad-ul, care este foarte motivat, şi Agenţia, care dispune de mijloace enorme, nu au reuşit să dea de Nasrallah, cum vreţi să o fac eu? Nu sunt Superman...

În mod vizibil, americanul se aşteptase la această întrebare.

– Nu vă voi flata, recunoscu el. Ultimele dumneavoastră intervenţii în această ţară au fost nişte succese. Cunoaşteţi Libanul şi pe libanezi.

– Nu este suficient. Nu am avut niciodată vreun contact cu Hezbollah-ul. În plus, nu vorbesc araba...

– Serviciul prietenului nostru prinţul Mohammed este gata să vă ajute, preciză americanul. Dispun de oameni la Beirut care vorbesc araba şi sunt arabi.

Malko revăzu cele două picioare care ieşeau din rezervorul cu petrol, la Byblos.

– Aveam întâlnire cu unul dintre aceşti oameni, remarcă el, ieri seară, la Byblos. Ştiţi ce i s-a întâmplat... Cine era şi care era rolul lui?

Faţa prinţului saudit se întunecă.

– Era de fapt unul din agenţii noştri. Graţie reţelei noastre din Semiluna Roşie, credeam că am recrutat un membru al Hezbollah-ului dispus să dea informaţii. Era o capcană.

Meir Feldman scutură din cap.

– Aceasta ni s-a întâmplat de mai multe ori, cu foşti membri ai ALS[2] pe care i-am trimis la întâlnire. Nu au reuşit niciodată să „tamponeze" pe cineva serios şi mai mulţi au murit. Adesea într-un mod atroce.

Christopher Stafford se grăbi să spună, ca pentru a-l linişti pe Malko:

– Această pistă este evident abandonată.

– Sunt pregătit să mă implic în această misiune, reluă Malko, dar ar trebui să ştiu de unde să încep...

– A m u n plan p e care o s ă vi-l propun, anunţă deodată Meir Feldman.

Malko îi adresă o privire neîncrezătoare.

---

[2] Armata din sudul Libanului. (n.aut.)

– În acest caz, de ce nu îl puneţi voi în aplicare?

– Din motivele pe care o să vi le explic, răspunse israelianul. Să zicem că aveţi un profil unic pentru acest caz.

Profilul unui condamnat la moarte, îşi zise Malko.

Lucid.

CAPITOLUL IV

Tensiunea din încăpere crescu simţitor. În mod vizibil, şeful Mossad-ului nu era sigur că îl convinge pe Malko. Acesta din urmă întrebă:

– Ce vreţi să spuneţi prin „profil"?

Israelianul se aplecă în faţă ca şi cum ar fi vrut să îşi susţină demonstraţia, privind în ochii lui Malko.

– Ştiţi poate că ultimul schimb de prizonieri între Hezbollah şi noi a fost efectuat sub egida germanilor. Negocierea a fost condusă de un consilier al ministrului Apărării german, Dieter Muller.

– Am auzit vorbindu-se despre asta, confirmă Malko.

Germanii fuseseră mereu foarte prezenţi în regiune şi încercau prin toate mijloacele să le aducă servicii israelienilor pentru a-i face să uite de Holocaust...

– Bine, confirmă Meir Feldman. Dieter Muller tocmai a fost numit în fruntea BND[1].

– Ce legătură are cu cazul nostru?

Privirea israelianului deveni şi mai pătrunzătoare.

– Acest gen de schimb implică responsabilii Hezbollah-ului la cel mai înalt nivel. Pentru ultimul

---

[1] *Bundesnachtrichtendienst*: Serviciul de Informaţii al Republicii Federale Germania. (n.aut.)

schimb, Dieter Muller a negociat direct cu Hassan Nasrallah în persoană. L-a întâlnit în mai multe reprize. În cazul de faţă, va fi tot el. Hezbollah-ul are încredere în germani...

– Ce caut eu atunci?

Malko începea să înţeleagă, dar prefera să facă pe prostul. Treaba asta mirosea rău. Meir Feldman schimbă o privire scurtă cu Christopher Stafford înainte de a continua:

– Primul-ministru, Ehoud Olmert, a vorbit despre această problemă cu cancelarul Angela Merkel. Aceasta şi-a dat acordul ca dumneavoastră să faceţi parte din mica echipă a lui Dieter Muller. Cu titlul de „consultant". Vorbiţi germana şi cunoaşteţi destul de bine aceste probleme pentru a fi credibil.

– Care este scopul operaţiunii? întrebă Malko, tot mai neîncrezător.

– Să stabiliţi destule elemente pentru a-l localiza pe Hassan Nasrallah. Pentru a duce la capăt proiectul nostru comun.

Malko simţi o uşoară furnicătură de-a lungul coloanei vertebrale. În mod clar, israelienii nu se dădeau înapoi de la nimic. Dar voia să se lămurească.

– Altfel spus, preciză el, o să infiltrăm această operaţiune militară pentru a pregăti răpirea sau eliminarea lui Hassan Nasrallah.

Un înger trecu şi dispăru, înspăimântat. Tăcerea se prelungi, ruptă de Meir Feldman cu vocea lui calmă şi apăsată.

– Exact, confirmă el. Nu avem de ales. Ne trebuie anumite elemente pentru a acţiona. Această operaţiune impune o soluţie nesperată...

– Să admitem că merge, remarcă Malko. Riscaţi să nu vă mai revedeţi cei doi soldaţi răpiţi dacă Hezbollah-ul îşi dă seama de manevră.

– Dumneavoastră trebuie să faceţi în aşa fel încât să nu bănuiască nimic, zise şeful Mossad.

Malko simţi că îi sare muştarul.

– Ştiţi bine că este imposibil, răspunse el sec. Chiar dumneavoastră spuneţi, ei sunt foarte buni... Nu reuşesc să cred că un tip ca Dieter Muller ar accepta acest *deal*.

– Nu are de ales, mărturisi Christopher Stafford. Preşedintele George W. Bush a telefonat personal la Angela Merkel. Este vorba de neutralizarea unui inamic al lumii libere, un bărbat care, intenţionat, a aruncat mii de rachete peste Israel. Un criminal aflat în legătură cu Iranul. Dacă vom reuşi, ar fi un avertisment serios pentru această ţară. Care va arăta că nu dăm înapoi de la nimic.

– Există şi o altă posibilitate, răspunse Malko. Ca manevra voastră să eşueze şi Hezbollah-ul să-şi dea seama. În acest caz, pierdeţi pe ambele părţi...

– Am acceptat consecinţele, tranşă şeful Mossad. Pentru a elimina riscurile, am făcut apel la un profesionist de anvergura dumneavoastră.

Un mic gest de periere nu a făcut rău la nimeni... Israelienii nu se schimbau, agreând mereu un termen scurt pentru strategie. Şi fără a ezita să-şi trădeze cei mai buni prieteni, ca în cazul Pollard. Malko deschise gura pentru a zice că refuza să intre în această manipulare, dar întâlni privirea lui Christopher Stafford. Ceea ce citi aici îl făcu să tacă. În mod vizibil, CIA nu i-ar ierta un refuz. Cu siguranţă, răpirea sau elimi-

narea lui Hassan Nasrallah, responsabil pentru numeroase crime, nu îi punea probleme de conştiinţă, dar era un plan prea tras de păr.

– Foarte bine, zise el, accept, dar îmi declin dinainte orice responsabilitate asupra consecinţelor negative care ar putea rezulta dintr-un eşec.

Uşurarea interlocutorilor săi fu sesizabilă. Meir Feldman radia. Desigur, abia aştepta să înceapă sabatul...

– Iată cum vom proceda, zise el. Mai întâi, veţi lua legătura cu Dieter Muller. Este la hotel *Alexandre*, pe strada Adib Ishac, în Ashrafieh.

– Cunosc, confirmă Malko.

– Perfect, continuă israelianul. Deci îl veţi contacta când veţi reveni la Beirut.

Malko se întoarse spre Christopher Stafford.

– Vă voi raporta în timp real?

Meir Feldman răspunse în locul americanului.

– Pentru a scurta acest lanţ al ordinelor facilitând luarea deciziilor, preciză el, am decis să ne raportaţi discret. De fapt, ultima fază a acestei operaţiuni va fi realizată de forţele noastre armate.

Malko se arătă nemulţumit. Israelienii nu aveau, bineînţeles, nicio reprezentanţă diplomatică în Liban, iar aliaţii lor tradiţionali, Forţele Libaneze Creştine, îşi pierduseră mult din influenţă.

– Ştiţi marele rond de după hipodrom, la capătul bulevardului Saeb-Salam? continuă israelianul.

– Da.

– În fiecare zi, un comerciant de *kaak*[2] îşi vinde marfa acolo, de la ora 8:00 până la prânz. Când veţi

---

[2] Pâine în formă de corn. (n.aut.)

strânge informaţii operaţionale, veţi trece pe acolo şi veţi cumpăra un *kaak* pe care îl veţi plăti cu o bancnotă de un dolar. Apoi veţi fi contactat de o persoană care vă va explica cum să transmiteţi informaţiile.

În mod clar, reţeaua Mossad din Liban mai avea unele surprize...

– Perfect, încuviinţă Malko.

Meir Feldman îi adresă încă o privire ascuţită ca un laser.

– Dl Linge, reţineţi că Beirutul este plin de agenţi care lucrează pentru sirieni sau Hezbollah.

– Cred că sirienii ştiu deja de prezenţa mea la Beirut, obiectă Malko.

Şeful Mossad zâmbi rece.

– Nu este foarte grav. Totul este să nu ştie ce faceţi dumneavoastră.

Se priviră toţi, fără să mai aibă mare lucru de spus. Prinţul saudit îşi consultă mica grămadă de aur şi diamante care îi servea drept ceas şi îi preciză lui Malko:

– Veţi primi foarte curând un telefon de la o anume Mouna Harb, care se va prezenta ca ataşat de presă la hotelul *Bristol*. Lucrează cu noi. Veţi pune la punct cu ea detaliile colaborării noastre. Acum, sunt obligat să vă părăsesc.

Strânse mâna tuturor şi plecă repede. Meir Feldman se ridică şi el şi strânse îndelung mâna lui Malko.

– Sunt sigur că colaborarea noastră va avea rezultate, îl asigură el.

Malko îşi reţinu un zâmbet: iubirea dintre saudiţi şi israelieni era cam ca pactul germano-sovietic din 1940. Alianţa dintre crap şi iepure. Trebuia cu ade-

văzut ca sunniții să îi urască pe șiiți pentru a se alia cu oamenii pe care visau să-i radă de pe suprafața globului...

Rămas singur cu Malko, Christopher Stafford îi întinse un pachet.

– Uite un Blackberry nou și criptat pentru a comunica cu mine. Fiți totuși prudent, sirienii sunt foarte buni la interceptări. Deci, ce credeți despre acest plan?

– Nu aș vrea să fiu în pielea lui Dieter Muller, continuă Malko. Nici nu înțeleg cum de a acceptat.

– Israelienii i-au forțat mâna. Au neapărat nevoie de un succes.

Malko făcu un gest fatalist.

– *Inch'Allah!* Vom vedea. Dar nu este câștigat nimic. Când ne întoarcem la Beirut?

– Dumneavoastră vă veți întoarce, preciză americanul, și am prevăzut să cinăm împreună. Washington preferă ca eu să mai rămân în Cipru câteva zile.

– De ce israelienii vor să comunic cu ei în acest mod complicat, dacă sunteți în legătură permanentă cu ei?

Șeful stației zâmbi indulgent.

– Vor să se simtă utili. Și să arate că încă mai au rețele în Liban.

Malko se gândi deodată la Rima, asistenta dentară care îl așteptase probabil la cafeneaua *Gemmaire*. Iată o idilă care începea prost. Va fi obligat să o înece în valuri de Taittinger pentru a fi iertat.

– Prietenii noștri saudiți sunt și ei foarte motivați, adăugă Christopher Stafford.

– Motivați, dar imprudenți, corectă Malko. Eram gata să îmi las pielea acolo. Problema este că au

alertat Hezbollah-ul. Sper că nu va avea consecinţe supărătoare.

*

* *

Malko se trezi sub un soare radios. Elicopterul Blackhawk îl adusese înapoi târziu în ajun la ambasada americană şi, abia ajuns la hotel, lăsase un mesaj Rimei, scuzându-se din nou că nu putea veni la întâlnire din cauza unei deplasări neprevăzute şi propunându-i o întâlnire pentru seara.

Luă un taxi pentru a ajunge la hotel *Alexander*, situat pe o stradă cu sens unic, unde nu se putea parca.

Imediat ce fu anunţat de la recepţie, Dieter Muller spuse că va coborî. Malko descoperi un bărbat înalt, cu figură deschisă, privire limpede, escortat de o gardă ce semăna cu un buldozer. Germanul îi strânse călduros mâna lui Malko şi-i sugeră:

– Să facem un tur.

Pe stradă, şeful BND îi explică:

– Sunt sigur că Siguranţa Generală a pus microfoane în camera mea. Destul de mulţi oameni din Beirut vor să ştie ce fac. Deci, l-aţi întâlnit pe Meir Feldman.

– Ieri.

– Ce credeţi despre acest proiect?

– *Sehr Gefarlich!*[3] zise Malko. Şi mai ales pentru dumneavoastră...

Germanul ridică fatalist din umeri.

– Eram împotrivă, mărturisi el, dar este vorba de o treabă politică. Un ordin pe care, oficial, nu îl

[3] Foarte periculos! (n.aut.)

puteam refuza. Ştiţi că noi, germanii, imediat ce este vorba de israelieni, nu mai suntem noi înşine.

– Care este programul dumneavoastră cu Hezbollah-ul? întrebă Malko.

– Le-am dat de înţeles că am sosit. Doar pentru trei zile. Îmi vor fixa o întâlnire. Intenţionez să le explic că, având o nouă funcţie, voi veni la Beirut pentru intervale scurte.

– Cum se derulează negocierile?

– Oh, este destul de simplu, răspunse şeful BND. Mai întâi îmi vor prezenta o listă cu prizonierii libanezi deţinuţi de Israel, pe care o voi transmite mai departe. Apoi, va trebui să le cer o „dovadă de viaţă" pentru doi prizonieri. Este condiţia esenţială pentru a începe negocierile.

– În ce moment o să intervin eu? întrebă Malko.

Dieter Muller se opri brusc şi îl privi uimit.

– Dar nu o să apăreţi niciodată! se răsti el. Hezbollah-ul şi-ar pierde încrederea imediat. Am lucrat mereu singur.

În mod vizibil, era o neînţelegere. Indispus, Malko preciză:

– Meir Feldman mi-a spus că vă voi însoţi. Că aşa s-a înţeles cu Angela Merkel.

– *Das ist nicht richting!*[4] zise cu o voce încordată şeful BND. Tot ceea ce am acceptat, este să vă transmit în timp real informaţiile pe care le voi avea cu privire la localizarea lui Hassan Nasrallah. Eu am cerut să fiţi partenerul meu în acest caz extrem de delicat, fiindcă vă cunosc reputaţia de persoană echitabilă.

– Mulţumesc, făcu Malko.

---

[4] Nu este corect! (n.aut.)

Trezit la realitate ca de un duş rece.

Ajunseseră în faţa Hotel Dieu şi germanul se opri.

– Imediat ce am ceva pentru dumneavoastră, vă sun. Daţi-mi numărul mobilului dumneavoastră.

*

* *

Colonelul Mourad Trabulsi închise dosarul cu crima de la Byblos şi se duse să-l încuie în seiful lui. Ceea ce descoperise era promiţător şi foarte sensibil. Mai întâi confirmarea apartenenţei la Serviciile saudite a bărbatului asasinat. Nu exista nicio explicaţie pentru prezenţa lui la Byblos, unde avea întâlnire.

Al doilea punct, verificând arhivele sale cu Hezbollah, colonelul Trabulsi găsise urma unui vehicul utilizat de mai multe ori pentru execuţii. Un BMW vechi, albastru, înmatriculat pe numele unui comerciant şiit. Or, această maşină era de obicei condusă de Jamal Al-Din, zis „Platină", ucigaş al Hezbollah-ului.

Rămânea necunoscutul ajuns cu întârziere. În privinţa asta, nu avea nici un semnalment. Înalt, blond, străin. Cum acesta utiliza evident o maşină închiriată, doi dintre poliţiştii săi făceau turul celor care închiriau maşini în Beirut, cu semnalmentele lui. Pentru moment, colonelul Trabulsi nu îi spusese încă nimic şefului său direct, generalul Ashraf Rifi, un sunnit integru, dar un sunnit, cu legături în clanul Hariri. Aştepta să înţeleagă mecanismul acestei ciudate întâlniri în care al treilea participant putea fi un agent american.

În preajma Hezbollah-ului, trebuia să meargă pe vârful picioarelor. Şiiţi nu uitau niciodată nici răul şi nici binele care li se făcea.

Luă sticla de Chivas Regal şi scoase câteva cuburi de gheaţă din minibar, meditând la proverbul arab: „Cuvântul pe care nu l-ai pronunţat este sclavul tău, cel care ţi-a ieşit din gură devine stăpânul tău." Avea întâlnire pentru a lua masa în mediul ofiţerilor din Kaslik, aproape de Jounieh, cu cineva care cunoştea bine Hezbollah-ul. Poate că acesta îl va ajuta să avanseze cu ancheta.

*

* *

Deschizând uşa, Malko remarcă imediat plicul băgat pe dedesubt. Pentru o clipă, se gândi la Rima, dar nu erau decât câteva cuvinte scrise cu majuscule: „Să fiţi la prânz în apartamentul 536. Nu treceţi pe la recepţie." Era întâlnirea cu saudiţii.

De această dată, luă Mercedesul pentru a ajunge în *Hamra,* lăsându-l la angajatul din parcarea de la *Bristol.* Traversă holul pustiu şi se duse la lifturi. Uşa de la apartamentul 536 se deschise peste o filipineză fermecătoare, al cărei bust crăpa aproape bluza albă. Îl invită într-un *sitting-room* imens, somptuos, decorat cu mobile siriene încrustate cu sidef, şi dispăru.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise cu o nouă apariţie: o brunetă foarte machiată, cu o gură enormă, cu capul acoperit cu un văl uşor, îmbrăcată cu un fel de djallaba din mătase groasă bej.

– Bună ziua. Sunt Mouna Harb.

– Cu dumneavoastră aveam întâlnire? întrebă Malko, plăcut surprins.

Tânăra roşi brusc.

– Persoana pe care trebuie să o întâlniţi este pe drum. Acest apartament este închiriat pe tot anul de

ambasadă pentru a găzdui discret vizitatorii de marcă. Sunt însărcinată doar să vă ţin companie.

Privirea ei directă îi acceleră pulsul lui Malko. Vizibil, nu avea limite în atribuţiile ei. De altfel, ea se apropie de el întrebând:

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

În momentul în care schiţă un gest spre tânără, se auzi zgomot la uşă şi Mouna Harb se dădu repede înapoi. Un bărbat corpolent, cu mustaţă abundentă, costumat în gri reiat, în mână cu o servietă din piele de crocodil neagră, intră în cameră. Înaintă spre Malko cu un zâmbet călduros.

– *Mister* Linge, scuzaţi-mă pentru întârziere. Mă numesc Mahmoud Bandar şi fac parte din cabinetul Majestăţii Sale regele Abdallah. Luaţi loc.

Luară loc în fotoliile aurite, separate de o masă joasă. Mouna se retrase, înlocuită de filipineza care aduse un platou cu ceai, cafea şi biscuiţi.

– Deja am întâlnit pe cineva venit de la Riyad în Cipru ieri, preciză Malko.

– Bineînţeles, dar ţineam să vă transmit un mesaj personal din partea Majestăţii Sale regele, afirmă sauditul.

– Ah, foarte bine, zise Malko. Intrigat.

– Bărbatul cu care aveaţi întâlnire la Byblos şi care a fost asasinat sălbatic de discipolii lui Ali (şiiţii) era unul din nepoţii Majestăţii Sale, reluă interlocutorul său. Acesta a fost foarte afectat de această dispariţie.

Regele Abdallah avea totuşi vreo sută de nepoţi şi nepoate.

– Înţeleg, îl compătimi Malko. Din nefericire, nu am putut să împiedic această crimă.

– Majestatea Sa doreşte că aceasta să nu rămână nepedepsită, continuă Mahmoud Bandar. Consideră că răspunzător este Hassan Nasrallah, deoarece aceia care au comis această nelegiuire au făcut-o din ordinul lui.

– Probabil, recunoscu Malko.

Nu vedea unde voia interlocutorul său să ajungă. Sauditul se aplecă peste braţul fotoliului.

– Sunt deci trimis să vă spun că Majestatea Sa nu doreşte ca Hassan Nasrallah să fie răpit. Trebuie să plătească cu preţul sângelui. Dacă veţi reuşi să-l eliminaţi, veţi primi din partea noastră o recompensă pe măsura riscului: zece milioane de dolari unde doriţi... Şi veţi deveni pentru totdeauna un prieten al ţării noastre.

Malko era puţin cam surprins. Iată cum devenea un vânător de recompense... cu preţul vieţii. Prudent, răspunse:

– O să reţin ceea ce tocmai mi-aţi spus.

– Dacă reuşiţi să-l pedepsiţi pe Hassan Nasrallah, Majestatea Sa va fi foarte mulţumită, insistă sauditul.

– Aţi venit de la Riyad special pentru a-mi transmite acest mesaj? se miră Malko.

Mahmoud Bandar schiţă un zâmbet.

– Nu, trebuia oricum să vin la Beirut să preiau livrarea unui cadou oferit Majestăţii Sale de către un prieten libanez. O piesă extraordinară. Vreţi să o vedeţi?

– Bineînţeles, încuviinţă Malko, intrigat.

Sauditul deschise servieta şi scoase din ea un etui albastru, lung de vreo 30 de centimetri, pe care

îl deschise solemn. Malko văzu un *mashaba*, asemănător unui şirag de mătănii, foarte folosit în lumea arabă. Era plimbat între degete timp de ore, fiecare bilă reprezentând unul din numele Domnului. Cele pe care le avea în faţa ochilor erau de un verde magnific.

– Acesta nu are decât treizeci şi trei de bile, explică sauditul, dar ele pot avea şaizeci şi şase sau nouăzeci şi nouă...

– Este din jad?

Mahmodu Bandar zâmbi condescendent.

– Nu, sunt diamante de culoare, tăiate cu laser. Vin din Australia. Un singur artizan în lume le fabrică. Un şlefuitor din Beirut, care este furnizorul familiei regale de aproape trei generaţii... Sunt piese unicat, înşirate pe fire de titan pentru a rezista diamantului. Majestatea Sa face colecţie. Sunt foarte rare.

Malko privi gânditor la acest obiect extraordinar, înţelegând că prima oferită pentru capul lui Hassan Nasrallah nu era decât un bacşiş modest în această ţară unde mătăniile erau din diamante.

Doar că, pentru a-l câştiga, trebuia să îşi pună pielea la bătaie. Și-ar fi satisfăcut amorul propriu spunându-și că acela era prețul pielii sale.

CAPITOLUL V

Mahmoud Bandar închise etuiul în care se afla acel *mashaba* de diamante verzi cu un zgomot sec şi apăsă pe o sonerie.

– Domnule Linge, trebuie să plec. Colaboratoarea noastră Mouna Harb vă va duce la ambasadă ca să vă întâlniţi cu şeful Serviciilor noastre, Fouad El-Rorbal. Este la dispoziţia dumneavoastră.

Abia ieşi din încăpere, că Mouna Harb reapăru la fel de zâmbitoare. Se apropie de Malko şi întrebă, privindu-l în ochi:

– Cred că voiaţi să îmi spuneţi ceva când domnul Bandar a sosit.

Această chemare directă făcu să explodeze libidoul lui Malko, rămas nesatisfăcut din seara petrecută la *L'Ex*.

– Mă gândeam să vă *fac* ceva, corectă el.

Privirea Mounei Harb nici nu clipi.

– Ce?

În acest stadiu, el se excita deja. Când îi puse mâna pe djellaba, în dreptul abdomenului, Mouna Harb reacţionă imediat lăsându-se graţios să cadă pe mocheta groasă. Astfel încât gura ei să fie exact unde trebuia. Cu dexteritate, îl eliberă pe Malko şi buzele ei îi cuprinseră sexul. Îşi ridică braţele şi degetele îi atinseră bustul lui Malko, descheindu-i cămaşa pentru a-i excita mameloanele. În foarte scurt timp, simţi

cum ejaculează în gura primitoare. Saudita era de o eficacitate extraordinară.

Explodă în gura ei ţipând, iar aceasta îl linse apoi aşa cum o pisică îşi linge puii. Înainte de a se ridica, îl privi pe Malko, uşor ameţit, cu o strălucire şmecheră în ochi. Nu trecuseră 5 minute de la plecarea lui Mahmoud Bandar... Ca pentru a elimina orice scrupul faţă de Malko, preciză cu o voce blândă:

– Am primit ordin să fac totul astfel încât să nu vă mai gândiţi la ce s-a întâmplat la Jbail. Dacă doriţi, vom merge să îi facem o vizită lui Fouad El-Rorbal. Ne aşteaptă.

Surprins, Malko o urmă. Tânăra îşi reluase o atitudine distantă şi respectuoasă. Se urcă într-o Toyota Yaris albă, parcată în faţă la *Bristol*, şi porniră spre ambasada Arabiei Saudite.

Malko îşi zise că arabii chiar aveau simţul ospitalităţii. Niciun serviciu nu îl mai tratase astfel.

*

* *

Un mustăcios corpolent, cu ochii bulbucaţi, intră în salonul unde Mouna Harb îl instalase pe Malko şi se înclină profund în faţa lui.

– Sunt bucuros să vă întâlnesc, zise el cu o voce plină de umilinţă. Vă cunoaştem reputaţia şi suntem mândri să cooperăm cu dumneavoastră. Am în subordine mai multe persoane care vorbesc perfect engleza, cum este şi Mouna. Ea este la dispoziţia dumneavoastră.

– Mulţumesc, zise Malko. Aţi obţinut rezultate în teren care să fie exploatabile?

Fouad El-Rorbal se încruntă.

– Nu. Membrii Hezbollah-ului sunt foarte circumspecţi şi ceea ce s-a întâmplat la Jbail ne incită să fim foarte prudenţi.

– Aţi făcut bine, aprobă Malko. Pentru moment, nu am nimic să vă propun, dar aceasta se poate schimba.

– Iată toate numerele mele de telefon, zise sauditul.

Malko luă cartea de vizită, dar preciză:

– Ar fi mai bine să nu utilizaţi telefonul. Dacă aveţi o informaţie, trimiteţi-mi un mesager la *Phoenicia*. Şi eu voi proceda la fel.

Sauditul îl însoţi până la peron, unde Mouna Harb li se alătură.

– Vreţi să vă duc până la *Phoenicia*? întrebă ea.

– Nu, mi-am lăsat maşina la *Bristol*.

Ea îl duse până acolo şi, odată ajunşi, îi întinse mâna.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise ea. Nu ezitaţi să mă chemaţi.

Malko îi sărută mâna. Era un lucru minor... Îşi zise totuşi că, în ciuda voinţei lor, saudiţii nu se comparau cu Hezbollah-ul. Nefericitul prinţ Ryad Al-Whaleed, spion începător, îşi plătise lipsa de experienţă cu viaţa... Mossad-ul neputând acţiona deschis în Liban, întreaga operaţiune tripartită cădea practic pe el...

*

* *

Negustorul de pepeni verzi care staţiona în fiecare dimineaţă în colţul străzii Marie Curie cu strada Tabbura începu să coboare panta ce ducea spre cornişă, împingându-şi şareta, după ce vânduse unul din

fructele enorme unui soldat libanez de gardă în faţa ambasadei Arabiei Saudite.

Toată lumea era obişnuită cu prezenţa lui şi nu îl mai băgau în seamă.

O sută de metri mai departe, pe strada Nassar, îşi parcă şareta în faţa unui mic magazin ţinut de unul din verii săi şi se îndepărtă pe jos. Ajunse la un vechi BMW parcat pe un teren viran, în faţa unui imobil în construcţie. Luase cu el unul din pepeni, pe care îl puse pe scaunul pasagerului. Trebuia să îl examinezi de aproape pentru a vedea că fructul fusese scobit, permiţând disimularea unui aparat foto digital telecomandat printr-un cablu subţire. Negustorul fiind postat în faţa ambasadei, acest dispozitiv îi permitea să fotografieze maşinile şi pietonii care intrau sau ieşeau din reprezentanţa diplomatică saudită.

Pe carneţelul său de evidenţă, Ali, negustorul de pepeni, îşi nota numerele de maşini, detaliile, semnalmentele.

La volanul vechiului BMW, urmă cornişa, ocolind stâncile din Raoucheh, îndreptându-se apoi spre sud, pe autostrada care ducea la aeroport. În dreptul complexului sportiv făcu la stânga, intrând pe întortocheatele străzi înguste ale periferiei de sud, până ce ajunse în cartierul şiit Haret Hreik. Împrejurimile se schimbară brutal. Blocurile jalnice lăsară loc unui peisaj dezolant. Imobilele distruse de bombele israeliene nu mai erau decât nişte grămezi de moloz printre care se amestecau refugiaţi care încercau să-şi recupereze din lucruri, sau excavări în care lucrau utilaje ce tocmai curăţau bucăţile de beton sfărâmate.

Pe o suprafaţă de peste un kilometru pătrat, toate construcţiile fuseseră distruse de sutele de bombe şi rachete. Era nevoie de ani de zile pentru a fi reconstruite. În acest perimetru se aflau, înainte de războiul din iulie, toate infrastructurile Hezbollah-ului, *Al-Mourabaa Al-Amni*.

Ali încetini pentru a intra pe strada care adăpostise canalul de televiziune al Hezbollah-ului, Al-Manar. Era un spectacol dezolant. Toate clădirile de pe stradă fuseseră ciuruite de bombe. O banderolă lată era întinsă între doi stâlpi împodobiţi, unul cu portretul lui Hassan Nasrallah, celălalt cu cel al lui Hugo Chavez, preşedintele venezuelean.

Un miliţian Hezbollah păzea intrarea pe stradă, cu un pistol automat Glock pus la centură şi o staţie radio în mână. Supraveghea perimetrul protejat, unde doar oamenii verificaţi aveau acces. Schimbă câteva cuvinte cu şoferul BMW-ului care intră pe strada plină de grămezi de moloz, ocolind o groapă imensă pătrată, unde acţionau excavatoarele care încărcau camioane uriaşe: ceea ce fusese odinioară centrul operaţional al Hezbollah-ului...

Ali ieşi 500 de metri mai departe printr-un alt *check-point* şi merse spre est, spre Hadath, cartier jumătate creştin, jumătate şiit. Acest ocol avea drept scop să elimine orice eventual filaj. Urcă apoi mai la nord, ajungând pe o stradă mare din sectorul 7 pentru a se opri în faţa unui imobil elegant cu balcoane din piatră. Doi bărbaţi de pază în faţa uşii îi făcură un semn discret şi el intră înăuntru, urcând pe jos la etaj. Împinse o uşă întredeschisă și intră într-un apartament transformat în birouri. Într-o sală, la stânga, o jumătate de duzină de bărbaţi fumau şi discutau într-un

nor de fum. Membri ai Serviciului de Securitate al Hezbollah-ului.

Negustorul de pepeni bătu la uşa vecină şi intră într-o începere mică, cu pereţii goi, mobilată cu un televizor pornit, dar fără sonor, un birou şi o banchetă. Un bărbat, aşezat în spatele biroului, se ridică şi îl sărută de trei ori.

– *Kifak*, Abu Ali![1]

Mic de înălţime, cu faţa alungită, craniul cu început de chelie şi o alură greoaie, semăna cu un contabil. Totuşi, Walid Jalloul era şeful Serviciului Intern de Contraspionaj al Hezbollah-ului, cu aproximativ o sută de oameni în subordine. Era unul dintre puţinii care ştiau *mereu* unde se află Hassan Nasrallah.

El era cel care îi garanta securitatea, însărcinat să dejoace toate atacurile împotriva şefului Hezbollah. O treabă care îl solicita tot timpul.

Bineînţeles, inamicul său nr. 1 era Mossad-ul, care jurase să îl prindă pe liderul Hezbollah. Totuşi, se temea şi de americani şi de anumiţi libanezi creştini, aliaţii lor.

Graţie vigilenţei sale, niciodată israelienii nu l-au putut localiza pe Hassan Nasrallah în timp real. Bineînţeles, sfărâmaseră sub bombele lor imobilul care adăpostea birourile, reşedinţa lui oficială şi toate locurile unde mergea în mod regulat. Fără să reuşească să-l atingă. Walid Jalloul îi asigurase securitatea lui Hassan Nasrallah în aceste deplasări între mai multe studiouri clandestine, în timpul războiului fulger. Al-Manar, canalul Hezbollah-ului, nu îşi întrerupsese emisiunile decât două minute, deşi emiţătoarele sale oficiale fuseseră distruse de bombele israeliene.

[1] Cum merge treaba, Ali? (n.aut.)

Tot Walid Jalloul era cel care organiza întâlnirile şefului Hezbollah, evitând astfel ca vizitatorii săi să afle unde urmau să-l vadă.

Ali îi întinse caseta aparatului său foto digital şi Walid Jalloul o băgă imediat în calculatorul său. Examinară împreună clişeele care se succedau, reprezentând intrările şi ieşirile din ambasada Arabiei Saudite.

De când Walid Jalloul descoperise tentativele de penetrare a Hezbollah-ului de către agenţi saudiţi, instalase o supraveghere permanentă în jurul clădirii, ştiind că serviciile saudite erau instalate acolo. Chiar dacă dejucase prima ameninţare, graţie loialităţii unui militant al Hezbollah-ului, rămânea în continuare în alertă.

Continuă şi se opri la o Toyota Yaris albă care ieşea din ambasadă, condusă de o femeie, cu un bărbat alături.

– Aceasta este Mouna Harb, remarcă el. Lucrează pentru porcul ăsta mare de Fouad El-Rorbal. Dar nu îl ştiu pe pasagerul ei.

– Este un străin, remarcă Ali, care îşi consultă notiţele şi adăugă: A sosit cu această tânără şi a rămas mai mult de o jumătate de oră la ambasadă.

– Va trebui să-l identificăm, concluzionă Walid Jalloul. Aş zice că este un american sau un britanic.

Se duse la imprimantă şi făcu o copie a fotografiei.

– O să pun pe cineva pe urmele lui, concluzionă el. Ai lucrat bine. *Choukran*[2].

Ali se retrase. Rămas singur, Walid Jalloul privi îndelung clişeul. Saudiţii primeau puţini străini. Având

[2] Mulţumesc. (n.aut.)

în vedere că Mouna Harb lucra pentru Serviciile lor, erau şanse ca acest bărbat să aparţină comunităţii de informaţii.

Se întrebă deodată dacă acest necunoscut putea fi cel care se afla la Byblos şi scăpase unuia din oamenii săi care încercase să-l elimine. Echipa sa se grăbise să plece, după asasinarea prinţului Ryad Al.Whaleed, şi nu îl putuse neutraliza. Ziarele nu făcuseră nicio menţiune. Un simplu „civil" care s-ar fi aflat acolo din întâmplare ar fi făcut la fel. Totul indica faptul că avea, şi el, întâlnire cu Sohbi, presupusul trădător din Hezbollah.

Implicarea saudiţilor în lupta anti-Hezbollah nu îl mira din cale afară. Şiit devotat, cunoştea ura sunniţilor şi mai ales a saudiţilor, apărători ai locurilor sfinte, faţă de şiiţi, eretici în ochii lor.

Or, saudiţii erau şi aliaţii Statelor Unite, inamice ale Hezbollah-ului ca şi Israelul.

Telefonul sună şi el răspunse imediat.

– *Wellcome to Beyrouth, Mister Muller*, zise el cordial. Voiam să vă sun. Vă trimit o maşină la ora 16:00 la hotel?

Este perfect, confirmă trimisul guvernului german.

Walid Jalloul îl stima mult pe şeful BND. Se arătase mereu loial, israelienii îl respectau şi permisese eliberarea a numeroşi prizonieri libanezi deţinuţi de Israel. Totuşi, noul schimb urma să fie dificil de realizat. Hezbollah-ul era în poziţie de forţă şi puţin grăbiţi să îi elibereze pe cei doi soldaţi israelieni răpiţi pe 12 iulie, cu un an în urmă. Hassan Nasrallah personal dăduse ordine în acest sens.

*

* *

Noaptea începea să se lase când telefonul Blackberry al lui Malko sună. Era Dieter Muller. Fără preambul, şeful BND anunţă:

– Este o parcare pe strada mea, la 200 de metri mai sus de hotel. Peste o jumătate de oră?

– *Kein Problem*, îl asigură Malko.

Avea destul timp să îşi recupereze maşina. *Alexandre* se afla în Ashrafieh şi se mergea prost. Urcă pe strada Adib Ishac şi găsi uşor parcarea indicată, în aer liber, pe locul unei clădiri distruse în timpul războiului civil. Dieter Muller aştepta fumând o ţigară, ceva mai departe. Se urcă în Mercedesul lui Malko şi întrebă:

– Nu aţi fost urmărit?

– Dificil de spus, dar, de la sosirea mea, nu am remarcat nimic suspect. Aveţi noutăţi?

– Tocmai m-am văzut cu Walid Jalloul, şeful Securităţii din Hezbollah. Întotdeauna, prin intermediul lui, îl întâlnesc pe Hassan Nasrallah.

– A decurs bine?

– Foarte bine, dar el nu este un politician, nu face decât să transmită mai departe. I-am cerut o întâlnire cu Nasrallah şi trebuie să îmi dea un răspunse foarte repede, căci ştie că nu stau prea mult la Beirut.

– Nasrallah va accepta?

– Cred, căci avem relaţii excelente.

Schimbară o privire scurtă şi şeful BND preciză:

– Sunt hotărât să fac ceea ce pot pentru a vă ajuta, dar nu va fi uşor. De altfel, la întoarcerea mea în Germania o să pun lucrurile la punct cu cancelarul, precizând limitele cooperării mele.

– Altfel spus, nu mai am decât să iau avionul înapoi, concluzionă Malko.

– Nu neapărat, răspunse imediat Dieter Muller. Poate voi reuşi să adun elementele care să permită localizarea lui Hassan Nasrallah, dar nu va fi simplu. Când se merge la o întâlnire cu el, trebuie să renunţi la telefonul mobil şi să te supui unor verificări aprofundate. Oamenii din Securitate sunt foarte profesionişti. Dar, cel puţin, voi afla dacă este aici, la Beirut, sau în altă parte. Nu se mai deplasează deloc, ceea ce lasă timp ca să acţioneze.

Malko rămase tăcut. Era mai bine decât nimic. Dar, din nou, Dieter Muller îi calmă optimismul.

– Walid Jalloul mi-a lăsat să înţeleg că Hezbollah-ul nu este grăbit să trateze pentru ostatici. Că nu îl voi vedea pe Nasrallah decât poate într-o vizită viitoare.

Din ce în ce mai bine.

În faţa decepţiei vizibile a lui Malko, germanul întrebă brusc:

– Vă amintiţi de Imad Mugniyeh?

CAPITOLUL VI

– Imad Mugniyeh? repetă Malko. Da, bineînţeles. De ce îmi puneţi această întrebare?

Imad Mugniyeh era o legendă. O legendă neagră. Născut în 1962 într-un sat din sudul Libanului, Tayr Dibba, se făcuse cunoscut pentru prima dată în 1976, la începutul războiului civil libanez. Alăturându-se „Forţei 7" a lui Yasser Arafat, pe atunci aflat în Liban, se distinsese ca *sniper* pe „linia verde", care separa în Beirut taberele creştină şi musulmană.

Apoi, prinsese elan... CIA îi atribuia o participare la atentatul împotriva ambasadei americane în 1983, care făcuse 63 de morţi. În acelaşi an, organizarea a două atentate, în octombrie, împotriva Drakkar, imobilul care adăpostea trupele franceze, şi împotriva cartierului general al Marinei americane. Bilanţul: 53 de soldaţi francezi şi 241 de soldaţi americani ucişi.

Doi ani mai târziu, participa la *hijacking*-ul zborului 847 al TWA şi la numeroase răpiri de străini. Printre care a şefului CIA din Beirut, William Buckley, torturat şi asasinat. De la crearea Hezbollah-ului, se alăturase miliţiei şiite, fiind şi el tot şiit.

Apoi, pe parcursul anilor, dispăruse, foarte probabil refugiat în Iran. Unul din teroriştii cei mai periculoşi din lume.

– Se pare că Imad Mugniyeh a revenit în Liban, reluă şeful BND. Şi că este la conducerea *Special*

Operation Command din Hezbollah, unde joacă un rol foarte important.

– Dar este imposibil! protestă Malko. E mort! L-am doborât cu mâna mea. Îndeplineam o misiune pentru Agenţie, având drept obiectiv să îl capturez pe Imad Mugniyeh viu[1]. Era în 1993. Venise la Beirut să îl viziteze pe fiul său aflat în spital, Ahmad. Îl răpisem cu doi membri ai Forţelor Libaneze. Dar am realizat că nu l-am putea scoate niciodată din țară. Atunci, mi s-a dat ordin să îl omor.

Dieter Muller îl ascultă pe Malko fără să-l întrerupă şi concluzionă:

– Cunosc povestea. Doar că este ceva ce dumneavoastră nu ştiţi: Imad Mugniyeh se temea, așa că şi-a trimis fratele la spital, în locul lui. Nu îl mai întâlniserăţi până atunci?

– Nu, recunoscu Malko, şi nu aveam decât o fotografie veche a lui.

– După acest caz, Imad Mugniyeh a plecat să se ascundă în Iran şi Hezbollah-ul a lăsat să se creadă că fusese omorât. Totuşi, este unul din cei trei oameni-cheie din Hezbollah-ul de azi, graţie legăturilor sale cu iranienii.

– De unde ştiţi aceste lucruri? îl întrebă Malko, stupefiat.

Dieter Muller zâmbi.

– Imad Mugniyeh are un unchi, Hassan Mugniyeh. Acesta, de naţionalitate libaneză, trăieşte parţial în Germania şi s-a căsătorit cu o cetăţeană germană, Greta Friedrich. Am fost pus să mă ocup de ei în urma unei afaceri de spălare de bani iraniană,

[1] A se vedea SAS, *Răzbunare la Beirut*. (n.aut.)

destinaţi Hezbollah-ului, care tranzita prin ţara noastră. Hassan Mugniyeh a fost arestat şi se află, în acest moment, în închisoare la Berlin, în timp ce soţia lui, Greta, a putut să fugă şi să ajungă în Liban, unde se află acum. Are un mandat de arestare emis pe numele ei. Dacă se întoarce în Germania, i se va alătura soţului ei în spatele gratiilor.

Malko nu îşi revenea.

– Sunteţi sigur că bărbatul pe care l-am omorât nu era Imad Mugniyeh?

– Absolut, afirmă Dieter Muller. Unchiul lui ne-a povestit totul.

Până la urmă, Malko nu omorâse un inocent. Fratele lui Imad participase şi el la numeroase luări de ostatici. Dieter Muller îi aruncă o privire piezişă lui Malko şi zise:

– Mai bine că Imad Mugniyeh nu ştie de prezenţa dumneavoastră la Beirut. După spusele unchiului său, vă urăşte cu adevărat. Cu atât mai mult, cu cât fiul lui de zece ani a fost omorât în cursul acelei operaţiuni.

– Ştiu, recunoscu Malko, dar nu eu am comis oroarea. Cel care l-a omorât a fost doborât câteva ore mai târziu de un comando al Hezbollah-ului. Pentru a mă pune în gardă mi-aţi vorbit de Imad Mugniyeh?

– Nu numai. Cred că Greta Mugniyeh ar putea să vă ajute să îl localizaţi pe Hassan Nasrallah. Astfel aveţi un plan B, în cazul în care nu aş putea să vă fiu de folos.

Malko îl privi uluit.

– Dar îmi ziceţi că este căsătorită cu unchiul lui Imad Mugniyeh! Este nucleul dur al Hezbollah-ului.

Dieter Muller schiţă un zâmbet.

– Desigur, dar ea nu aparţine Hezbollah-ului. Este foarte dornică să îşi elibereze soţul şi chiar să se poată reîntoarce în Germania, fără să fie interpelată imediat.

– Ce face la Beirut?

– Nu mare lucru. Locuieşte într-un hotel din Raoucheh care îi aparţine lui Hassan Mugniyeh, *Duroy*, şi administrează alte afaceri pe care le are acesta. Vine frecvent la ambasada noastră pentru a încerca să obţină un permis de liberă trecere pentru Germania.

– Şi cu ce ar putea ea să îmi fie utilă?

– Se află în contact permanent cu membrii Hezbollah-ului, explică Dieter Muller. Poate va reuşi să afle unde se găseşte Hassan Nasrallah. Dacă este motivată...

– Adică?

– Guvernul german ar fi dispus să închidă ochii la activităţile lui Hassan Nasrallah în schimbul unei colaborări active, explică şeful BND. Pot să îl conving de acest lucru pe cancelar. Şi este mai puţin riscant decât planul lui Meir Feldman.

– Aţi întâlnit-o deja?

– Da, ştie cine sunt. Vă autorizez să utilizaţi numele meu pentru a-i propune un *deal*.

– *Schon*[2], concluzionă Malko, dar unde o s-o întâlnesc?

– Merge des să mănânce prăjituri într-o cafenea din Hamra, *City Cafe*. Pentru un prim contact, nu este rău. Apoi, o veţi vedea la ambasadă.

Se uită la ceas şi continuă:

---

[2] Bine. (n.aut.)

– Mai ales să nu discutaţi cu israelienii de prezenţa ei aici. Nu am încredere în ei.

– Cum o s-o recunosc pe Greta Mugniyeh? întrebă Malko.

Dieter Muller zâmbi.

– La *City Cafe*, nu sunt multe blonde de un metru optzeci! Este o femeie foarte frumoasă. A fost Miss Berlin. *Viel Gluck*![3] Dacă îl văd pe Nasrallah, vă contactez din nou.

Ieşi din Mercedes şi se îndepărtă pe jos, lăsând-ul pe Malko uimit şi, în acelaşi timp, uşurat. Prefera mai mult apropierea de Greta Mugniyeh decât planul israeliano-american. Ieşi din parcare după ce plătise 2 000 de lire libaneze[4], reamintindu-şi ce se întâmplase în urmă cu treisprezece ani.

Incredibil.

*

* *

Unul din militanţii Hezbollah-ului care primise de la Walid Jalloul ordin să nu îl scape din ochi pe Dieter Muller nu renunţă decât atunci când germanul se întorsese la hotel *Alexandre*. Colegul lui notase numărul Mercedesului aparţinând „contactului". Nu ar fi dificil de identificat.

Şi asta, nu că Walid Jalloul nu avea încredere în german, doar că se temea de americani şi de israelieni. Aceştia ar putea încerca să îl folosească pe Dieter Muller fără ca acesta să ştie. Atât de puţini oameni aveau un contact direct cu Hassan Nasrallah...

---

[3] Mult succes! (n.aut.)

[4] Puţin peste un dolar. (n.aut.)

Militantul plecă spre periferia sudică, cu aparatul său foto, pentru a preda şefului său clişeele bărbatului care se întâlnise cu şeful BND. Simplă precauţie de rutină, dar această întâlnire într-o parcare amintea de o operaţiune a Serviciilor, nu de o întâlnire amicală... Şi se ştia până la ce punct era „sensibil" Dieter Muller.

*

* *

Greta Mugniyeh nu se putuse niciodată integra în lumea arabă: vorbea doar câteva cuvinte şi detesta Orientul. Când îl întâlnise pe soţul ei, acesta se prezentase drept un comerciant de covoare. Avea efectiv un magazin mare la Berlin, lângă Kurfurstendam, şi se arătase imediat generos...

Divorţată, cu un post de asistentă medicală care o făcea să trăiască meschin, Greta Friedrich cedase repede. Cu atât mai mult cu cât libanezul părea nebun după ea. Trebuie spus că, la înălţimea ei, părul blond, ochii de un albastru porţelan şi fizicul de fostă Miss Berlin, Greta era extrem de apetisantă.

Hassan Mugniyeh îi mărturisise că, încă de la prima lor întâlnire, visase să o sodomizeze... Ceea ce se întâmplase puţin mai târziu. De atunci, pasiunea lui nu se stinsese şi Hassan îi cerea frecvent să vină la el la magazin, unde o sodomiza în mijlocul covoarelor. Greta Friedrich aprecia acest bărbat bine dotat şi iubitor, care o acoperea de cadouri şi părea că nu se mai satură de corpul ei.

Evident, descoperirea satului lui natal, aproape de Tyr, cu casele din chirpici şi femeile cu văl, o speriase un pic. Din fericire, libanezul mergea rar acolo.

Se căsătoriseră la Berlin şi, de atunci, călătoreau împreună. Mugniyeh avea multe bunuri în Liban, la Tyr, în sud şi la Beirut. Hoteluri, imobile. Abia pe parcurs descoperise cine era el. Bineînţeles, faţă de ea, negase că ar fi fost amestecat în activităţile teroriste ale Hezbollah-ului, pretinzând că se ocupă de partea socială, dar îi mărturisise totuşi, într-o zi în care se îmbătase, că nepotul lui, Imad, era căutat de americani.

Curioasă, Greta descoperise pe Internet cine era Imad Mugniyeh... Mai discutaseră şi el sfârşise prin a-i mărturisi că era uneori în legătură cu el, dar trebuia să fie foarte prudent, căci Imad era în colimatorul israelienilor şi al americanilor.

Bineînţeles, ea nu îl întâlnise niciodată, dar, în două rânduri, când se aflau în Liban, soţul ei o părăsise pentru nişte întâlniri misterioase.

Odată, chiar îl întâlnise pe Hassan Nasrallah, care se arătase foarte călduros cu soţul ei... Şi apoi, *Kripo*[5] venise acasă la ei, scotocise peste tot, luase grămezi de hârtii şi pe soţul ei. Avocatul pe care îl angajase îi spusese că trebuia să fie foarte prudent, căci, dacă americanii îl cereau pe Hassan Mugniyeh, riscau să îl trimită la Guantanamo... Acesta, în cursul unei vizite la închisoarea din Spandau, îi spusese să meargă la hotelul lui din Beirutul de Vest, aşteptând să se poată întoarce în Germania. Îi încredinţase şi o listă cu sarcini de îndeplinit, legate de administrarea bunurilor sale din Liban.

De la instalarea ei la hotel *Duroy*, un tânăr militant Hezbollah, care se prezentase sub numele de

[5] *Kriminal Polizei*: Poliţia Criminală. (n.aut.)

Hussein, venise să se asigure că nu îi lipsea nimic. Chiar frumos băiatul, timid, cu nişte ochi negri mari, care vorbea corect engleza. Suna periodic şi întreba cu vocea lui blândă dacă îi lipsea ceva. Îi lăsase de altfel şi numărul lui de telefon mobil. Această frumoasă blondă îl fascina vizibil, dar îşi ţinea mereu privirea în pământ şi o atitudine intenţionat distantă. În Hezbollah erau disciplinaţi...

Greta se arăta uneori, involuntar, provocatoare. Fără bărbat de şapte luni de zile, avea uneori furnicături în abdomen. Cu atât mai mult cu cât, la Beirut, viaţa unei femei singure nu era dintre cele mai vesele. Imposibil să meargă la restaurant sau la bar. Singura ei distracţie era să coboare în fiecare zi la *City Cafe* ca să devoreze câteva *baclavas*.

Gătită să iasă, se privi în oglindă: în taiorul ei cu pantalon reiat negru, care îi punea fundul în valoare, puloverul roz, mulat pe sânii grei, şi albastrul ochilor subliniaţi de rimel, era chiar frumoasă.

Când traversă ca să ajungă la *City Cafe*, situată la capătul unei pante de pe strada Emile Edde, nu-i remarcă pe cei doi bărbaţi care tocmai discutau lângă un camion oprit. Aceştia îi aruncară o privire interesată, după obiceiul libanez, şi o urmăriră cum intră la *City Cafe*. Greta Mugniyeh nu remarcase niciodată că *mukhabarat*-ul colonelului Trabulsi executa o supraveghere discretă asupra ei, la cererea *Kripo* german.

*

* *

Malko parcă în faţa unui şir de pubele enorme pe care se afla o hoardă de pisici înfometate şi observă faţada *City Cafe* pe cealaltă parte. O mică terasă

pustie şi puţini clienţi în interior. Pulsul îi crescu: tocmai zărise un păr blond în colţul unei banchete. Încuie maşina, traversă strada în pantă şi deschise uşa de la *City Cafe*.

Nu puteai rata blonda în taior şi pantalon aşezată în dreapta intrării. Vesta taiorului era descheiată, lăsând să se vadă un pulover roz în V, care îi descoperea ceva mai mult decât era nevoie sânii minunaţi... Ea ridică privirea şi se uită distant la Malko. Acesta îi adresă un zâmbet. Greta Mugniyeh îi răspunse instantaneu, ca o persoană care se plictiseşte.

Malko se duse la masa ei şi se înclină uşor.

– *Frau* Mugniyeh?

Zâmbetul femeii dispăru instantaneu, pentru a lăsa loc unei priviri neîncrezătoare.

– *Jawohl*. Cine sunteţi?

– Cineva care vă vrea binele, zise Malko aşezându-se în faţa ei.

CAPITOLUL VII

O scânteie de surpriză trecu prin ochii de un albastru cobalt ai Gretei Mugniyeh. Gura era aproape mai mare decât bărbia, nasul mic, dar figura era foarte atrăgătoare. Fusese o foarte frumoasă femeie şi mai rămăsese încă. Unghiile ei, lungi, erau atent îngrijite. Nu renunţase să seducă. Sfârcurile mari ale sânilor se întăriseră sub lâna roz...

– Cine sunteţi dumneavoastră? repetă ea.

– Lucrez cu BND, preciză Malko. Cei care l-au arestat pe soţul dumneavoastră...

Ea se îndreptă, cu o strălucire de ură în ochii albaştri, şi făcu un gest sec.

– De ce veniţi după mine aici? Aveţi veşti bune?

Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai seducător şi răspunse cu o voce blândă:

– Poate, *Frau* Mugniyeh, poate. Aş vrea să vă ajut.

Ea încruntă sprâncenele. În mod vizibil foarte neîncrezătoare.

– Să mă ajutaţi! Cum? zise ea fără amabilitate.

– Să vă întoarceţi în Germania fără să aveţi probleme. Şi chiar să rezolvaţi problemele soţului dumneavoastră.

Greta Mugniyeh îi aruncă o privire lungă lui Malko şi preciză calm, cu jumătate de voce:

– Soţul meu este în închisoare, cu mai multe acuzaţii foarte grave în spate. Conform avocatului

său, riscă să petreacă ani de zile în închisoare sau, mai rău, să fie extrădat americanilor. Cum aţi putea dumneavoastră să mă ajutaţi?

– Îl cunoaşteţi pe Dieter Muller? insistă Malko. Noul director al BND.

– Da, puţin.

– Este un om foarte puternic, care poate acţiona în favoarea dumneavoastră.

– De ce ar face-o? replică Greta Mugniyeh fără convingere.

– Este o poveste lungă, răspunse Malko cu un zâmbet. Dacă doriţi să ştiţi mai multe, sunaţi-l la ambasada Germaniei pe *Herr* Lohman şi cereţi-i o întâlnire. Voi fi şi eu acolo. Dar mai ales nu vorbiţi nimănui despre această întâlnire şi mai cu seamă prietenilor libanezi ai soţului dumneavoastră. Ar fi extrem de contraproductiv. *Auf wiedersehen*, *Frau* Mugniyeh[1].

O salută în germană, cu bustul înclinat, şi se îndreptă spre uşă. Sămânţa era plantată, nu mai avea decât să germineze.

*

* *

Colonelul Mourad Trabulsi tocmai examina atent clişeele făcute de oamenii însărcinaţi cu supravegherea Gretei Mugniyeh. De la sosirea ei în Beirut, era prima dată când nemţoaica avea un contact, altul decât cu un militant al Hezbollah-ului. Singura ei deplasare în afara oraşului îl condusese la Tyr, unde se întâlnise cu un comerciant şiit cunoscut că strânge bani în Mauritania pentru conturile Hezbollah-ului.

[1] La revedere, doamnă Mugniyeh. (n.aut.)

Poliţistul din Forţele de Securitate Interne luă o lupă pentru a studia mai bine clişeul, apoi scoase din seiful lui dosarul cu crima de la Byblos. Recitind depoziţia ospătarului de la *Pepe Abed*, făcu legătura cu semnalmentele celui care întrebase de Ryad Al-Whaleed. Numărul maşinii acestui necunoscut fusese notat de oamenii săi şi probabil urma să-l identifice.

Deodată, avu o idee. O sună pe secretara sa şi îi ceru să aducă discheta cu semnalmentele tuturor agenţilor CIA care lucraseră în Liban în cursul ultimilor ani. Axat mai mult pe cazurile de poliţie, nu avea dosare atât de complete ca Siguranţa Generală sau B 2 militar.

Un sfert de oră mai târziu, începu să deruleze pe ecran fotografiile spionilor americani. Era la al cincisprezecelea, când simţi cum îi creşte pulsul: erau două pagini de text despre un anume prinţ Malko Linge, de naţionalitate austriacă, dar unul din starurile Diviziunii de Operaţii a CIA! Primele lui acţiuni datau de vreo douăzeci de ani.

Colonelul Trabulsi citi avid raportul privind acţiunile în care şeful de misiune fusese implicat. Făceau referire la întreaga viaţă a Libanului! Inclusiv o operaţiune anti-Hezbollah, în urmă cu treisprezece ani, care se finalizase, după un masacru, cu eliminarea unui bărbat care fusese mult timp considerat ca fiind teroristul Imad Mugniyeh. Până când veritabilul Imad Mugniyeh, refugiat în Iran, să reapară în Bekaa, sub protecţie siriană.

Recent, acest agent al CIA condusese o anchetă în Siria şi Liban cu privire la miliardele furate de Saddam Hussein... Colonelul Trabulsi îşi zise că tocmai făcea un pas uriaş. Îşi sună secretara, îi dădu numele acestui spion şi ceru:

– Verificaţi la toate hotelurile.

În timp ce ea se ocupa, el îşi aprinse o ţigară, îşi turnă un pahar de Chivas Regal şi începu să mediteze. Prezenţa acestui „star" al CIA la Beirut semnifica faptul că o operaţiune importantă era în curs de derulare, pe care celelalte servicii libaneze aparent nu o detectaseră. Deodată, întâlnirea de la Byblos devenea semnificativă. Saudiţii şi americanii încercaseră să „penetreze" Hezbollah-ul şi treaba asta se terminase prost... Scopul operaţiunii, în contextul actual, nu era dificil de ghicit: să atace Hezbollah-ul, bestia neagră pentru americani. Nu lipseau decât israelienii din tablou, dar erau, cu siguranţă, pitiţi într-un colţ, aşa cum obişnuiau.

Excitarea colonelului Trabulsi nu se potolise când secretara îi puse o foaie de hârtie pe birou: prinţul Malko Linge stătea la hotel *Phoenicia,* camera 2020, de patru zile.

Ce rol juca Greta Mugniyeh în această poveste? Conform poliţiştilor, ea şi Malko Linge nu păreau să se cunoască. Nemţoaica era mătuşă prin alianţă cu Imad Mugniyeh. O legătură cu ea nu putea fi inocentă. Brusc, colonelul libanez se întrebă dacă americanii nu urmau să se lege încă o dată de vechiul lor inamic, Imad Mugniyeh. Luă telefonul şi îl sună pe locotenentul Farid Karam, şeful unei mici echipe căreia îi încredinţa misiunile delicate. Când poliţistul sosi în biroul lui, îi întinse dosarul agentului CIA.

– Începând de acum, nu îl mai scăpaţi din ochi pe acest tip, zise el. Vreau să-i identificaţi pe toţi cei cu care se întâlneşte. Nu contează cine, chiar şi pe cei mai nesemnificativi. Îmi raportaţi în fiecare seară.

Celibatar, colonelul Trabulsi nu trăia decât pentru munca lui... Acest caz îl excita mult, dar

trebuia să înainteze cu grijă: Hezbollah-ul şi americanii era la fel de puternici şi de ranchiunoşi... Euforic, îl invită pe locotenentul său să bea un pahar de Chivas. Era minusculul său păcat, pe care şi-l cumpăra cu preţ redus de la vameşi. Când era prea încordat, amesteca un comprimat de Rohypnol cu Chivas, şi după aceea dormea ca un bebeluş...

Cum Farid Karam punea paharul jos, îi zise:

– Mai ales, nicio vorbă la etajul al patrulea!

La etajul al patrulea din FSI se instalase o nouă structură de contraspionaj, Jihaz Al-Maaloumet, condusă de fostul şef al Securităţii lui Rafic Hariri, Wissam El-Hassad. Acest serviciu, epurat de orice element pro-sirian, avea drept misiune să adune informaţii despre Hezbollah. Finanţat de iordanieni şi saudiţi, nu era decât la primele mişcări... O informaţie ca aceea pe care o avea colonelul Trabulsi i-ar fi făcut să sară până în tavan...

Doar că Wissam El-Hassad risca să acţioneze neîndemânatic. Or, el lucra pentru sunniţi, versiunea Said Hariri, fiul premierului asasinat. Aceasta putea crea interferenţe periculoase. Colonelul Mourad Trabulsi îşi iubea profund ţara şi nu avea nicio simpatie specială pentru Hezbollah. Maronit, dar cunoscând foarte bine cultura arabă, laic, voia înainte de toate să evite în Liban o nouă vărsare de sânge. Or, o amplă operaţiune împotriva Hezbollah-ului risca să declanşeze un nou conflict interconfesional, căci şiiţii ar fi dat vina pe sunniţi sau creştini. Iar aceştia nu voiau să dezmintă, pentru a-şi da importanţă...

Poate ar fi obligat să prevină discret Hezbollah-ul pentru a evita o catastrofă.

*

* *

Greta Mugniyeh privea gânditoare cum apune soarele peste stâncile din Raoucheh.

De la întâlnirea la *City Cafe* cu trimisul BND, calcula multe lucruri în cap. Mai întâi, ideea de a nu se mai putea întoarce în Germania o măcina. Mama ei avea 86 de ani şi îi vorbea în fiecare zi la telefon. Dar dacă se îmbolnăvea, cum i-ar explica Greta că nu venea la căpătâiul ei? Nu îi putea mărturisi problema. Primul ei reflex, după această ciudată întâlnire la *City Cafe*, fusese să îl anunţe pe Hussein, tânărul militant Hezbollah care „veghea" asupra ei. Nu îi ştia rolul în organizaţie, dar presupunea că raporta superiorilor săi. Totuşi, mărturisind oamenilor din Hezbollah, ceea ce era o soluţie mai puţin riscantă, abandona orice speranţă de întoarcere în Germania şi, *a fortiori*, eliberarea soţului ei. În ciuda vederii minunate, nu se vedea trăind ani de zile în Liban.

Se aşeză în faţa calculatorului şi intră pe Google pentru a se interesa de Dieter Muller. Îl găsi uşor pe site-ul BND. Tocmai preluase postul de director după ce fusese mult timp consilier al ministrului Apărării. Era efectiv un om foarte important.

În cele din urmă, concluzionă că nu risca nimic ca, a doua zi, să sune la *Herr* Lohman şi să se întâlnească cu el. Avea contacte frecvente cu ambasada Germaniei şi o vizită în plus nu ar atrage atenţia.

*

* *

Malko se învârtea în cerc. Nici Greta Mugniyeh şi nici Dieter Muller nu urmau să îl sune până a doua zi, cel mai devreme. Aşteptând, nu avea nimic de făcut. Perspectiva de a petrece seara singur îl

deprima. Într-un oraş în care erau multe femei, care mai de care mai superbe...

Evident, o putea suna pe Mouna Harb, dar era o relaţie prea artificială. Formă numărul Tamarei Terzian, care răspunse imediat. La fel de călduroasă, îl avertiză imediat:

– Tocmai plecam la Broumanna cu Amin. M-ai prins la fix. Ai revăzut-o pe Rima?

– I-am tras clapa involuntar, mărturisi Malko. De atunci, i-am lăsat trei mesaje, dar nu răspunde.

– Este foarte suspicioasă, zise râzând ziarista. O să încerc să aranjez. Te sun eu.

Cinci minute mai târziu, telefonul îi sună.

– Sun-o, îl sfătui Tamara. Credea că ţi-ai bătut joc de ea. Pică bine, este în Ashrafieh, la centrul ABC, la cumpărături.

Malko forma deja numărul. La început, tânăra şiită fu foarte rece. Trebui să pună la bătaie toată diplomaţia pentru ca ea să accepte să ia masa cu el. În cele din urmă, acceptă:

– Vă aştept la ABC, la intrare. Într-un sfert de oră.

Avea timp să îşi ia maşina.

*

* *

Locotenentul Farid Karam îi dădu un cot celui de lângă el, poliţistul care era la volan, opriţi în faţa hotelului *Monroe*, în faţa *Phoenicia*.

– *Yallah!* Pleacă.

De la întâlnirea cu şeful BND, bărbatul pe care îl urmărea nu se mişcase prea mult, în afară de incursiunea la *City Cafe*.

– Poate că se duce să se întâlnească cu nemţoaica, avansă locotenentul Farid Karam.

*

* *

Rima aştepta pe trotuarul de la ABC, lângă un grup animat de fete. Cu hijab negru care îi încadra figura şi în ţinută „islamică", dar supersexy. Haina încheiată până la gât şi fusta până la glezne păreau cusute pe ea, detaliind fiecare curbă a corpului ei. Inclusiv sânii ridicaţi aproape la orizontală... Merse până la maşină şi se instală cu un zâmbet cam crispat.

– Unde mergem?

– La *Salmontin*, propuse Malko, un excelent restaurant, nu departe de aici. Somon afumat şi caviar.

Rima nu reacţionă, dar îşi scoase vălul şi îl puse în geantă. Malko zâmbi.

– De ce vă puneţi hijab când faceţi cumpărături?

Şiita se încordă imperceptibil.

– Pentru ca bărbaţii să mă respecte. Altfel, se învârt în jurul meu ca nişte muşte.

– Este adevărat; chiar cu hijab, sunteţi foarte sexy, concluzionă Malko.

Tânăra nu răspunse. Intrară în grădina de la *Salmontin*, pe strada Accaoui. Şeful de sală aruncă o privire înfierbântată la tunica portocalie şi la fusta lungă neagră. Eforturile Rimei de a trece neobservată nu aveau succes. Părea mirată de atmosfera cam riguroasă a acestui restaurant aproape gol, cu un fond de muzică clasică. Malko comandă somon afumat, caviar şi o carafă de votcă, apoi umplu cele două pahare.

– Ce este? întrebă Rima.

– La fel ca tequila, dar mai bun, afirmă el.

Putea fi şi bagheta magică care să o facă pe şiită să iasă din carapace.

*

* *

Walid Jalloul lucră până târziu pentru a pregăti întâlnirea lui cu Hassan Nasrallah, prevăzută ceva mai târziu în acea seară. Liderul Hezbollah prefera întâlnirile nocturne, mai uşor de securizat.

Membri ai securităţii sale urmau să vină după Jalloul, care nu ştia unde se afla şeful său, deşi realiza că nu era departe. Doar membrii din securitatea apropiată cunoşteau amplasarea ascunzătorii lui. Walid Jalloul nici nu încerca măcar să afle. Din precauţie. Capturat de israelieni sau americani, nu ar putea spune nimic.

Un ciocănit uşor la uşa lui şi un militant băgă capul:

– Ei sunt aici, *sidi*[2].

Un BMW negru fără numere de înmatriculare aştepta la parterul imobilului. Era urmat de un Mercedes şi însoţit de trei scutere. Micul convoi porni pe străduţele întunecate, cu Mercedesul în coada plutonului. Opri pe o stradă foarte îngustă, lăsând celălalt vehicul să se îndepărteze: prima rupere de filaj.

Walid Jalloul, absorbit de gândurile sale, nu dădea atenţie traseului. Dosarul pe care îl întocmise în ultimele ore avea să îl intereseze în mod deosebit pe Hassan Nasrallah.

BMW-ul negru se opri în mijlocul unui spectacol dezolant. Imobile distruse, cratere adânci, grămezi de moloz.

---

[2] Domnule. (n.aut.)

Schimb de maşini. Un militant se adresă respectuos lui Walid Jalloul, în momentul în care lua loc într-un alt Mercedes.

– Telefonul mobil, *sidi*.

Walid Jalloul i-l dădu. Hezbollah-ul ştia că, oprit chiar, telefonul putea fi localizat. Israelienii excelau în acest gen de jocuri.

După un traseu de zece minute, maşina se opri în faţa unui imobil pe trei sferturi distrus. În exterior semăna cu toate clădirile construite în grabă pentru a caza noii locuitori din Beirut. Nimeni nu putea vedea că o dală de beton armat de un metru grosime fusese turnată în subsol, oprind majoritatea bombelor utilizate de armata israeliană.

Precedat de un militant în costum negru, Walid Jalloul intră pe nişte scări înguste. Două etaje mai jos, se opriră în faţa unei uşi semănând cu cea a unei camere blindate. Fusese recuperată în urmă cu câţiva ani dintr-un sediu al First National City Bank. Militantul o deschise şi Walid Jalloul clipi din ochi sub lumina puternică. O echipă de la Al-Manar tocmai înregistra un interviu cu Hassan Nasrallah. Acesta, instalat în obişnuitul său fotoliu roşu, răspundea la întrebări cu vocea lui blândă, cu mâinile încrucişate peste roba maro. Detaliu amuzant: decorul era cel al fostului birou al şefului Hezbollah, distrus de bombele israeliene. Nimic nu lipsea: masa de lucru, biblioteca, fereastra cu perdelele trase, cele două fotolii roşii şi canapeaua galbenă. Cei care cunoşteau acest birou – dintre membrii Serviciilor străine – aveau orbul găinilor. Nu ştiau că Hassan Nasrallah dispunea de patru birouri absolut identice

împrăştiate prin periferia de sud şi în Hermel, în nordul câmpiei Bekaa.

Hassan Nasrallah arbora ţinuta obişnuită: turban negru de *sayyed*, ochelari groşi cu ramă fină, barbă cenuşie bine îngrijită şi robă lungă maro. Îi adresă un zâmbet discret lui Walid Jalloul, care se aşeză în afara câmpului vizual, pe colţul canapelei. Echipa de televiziune terminase. Se retrase fără să-l privească pe noul venit, escortată de patru membri ai Securităţii.

Tehnicienii, nici ei, nu ştiau desigur unde îl întâlniseră pe Nasrallah...

Acesta bău un pahar cu apă şi îl sărută de trei ori pe Walid Jalloul, invitându-l să ia loc lângă el, pe canapeaua galbenă.

– *Kifak Abu Walid?* întrebă afectuos Hassan Nasrallah.

Îi plăcea mult să primească veşti din exterior, chiar dacă avea acces la televizor, la radio şi la ziare. Din prudenţă, primea foarte puţini oameni.

– Totul e bine, *sayyed*, afirmă Walid Jalloul, dar trebuie să facem faţă unei probleme neaşteptate.

– Te ascult, Walid, zise şeful Hezbollah-ului.

Walid Jalloul îi explică ceea ce descoperise graţie filajului. Bineînţeles, Hassan Nasrallah era obişnuit cu pericolul şi cu tentativele de lichidare, dar de această dată părea o ameninţare serioasă.

– Zici că evreii s-au aliat cu saudiţii? concluzionă el.

– Oamenii de la Riyad te urăsc mai mult decât evreii, *sayyed*, confirmă Walid Jalloul. Evreii respectă în tine un adversar înverşunat şi periculos, ceilalţi te consideră un şarpe căruia trebuie să îi strivească capul... De când i-ai luat locul lui Ossama Bin

Laden în inima sunniţilor, te blestemă în fiecare dimineaţă dată de la Dumnezeu.

– Dumnezeu mi-a dat putere să-i înving pe evrei, răspunse Hassan Nasrallah. Este o victorie divină, dar lupta nu s-a terminat. Nu va fi terminată decât atunci când ultimul evreu părăseşte teritoriul sfânt al Palestinei.

– *Inch'Allah*, sper să văd ziua aceasta, răspunse Walid Jalloul. Pentru treaba pe care tocmai ţi-am prezentat-o, iată propunerea mea, *sayyed*.

În ciuda climatizării, aerul era umed şi cald în mica încăpere, dar Hassan Nasrallah nu părea să sufere de căldură, în roba lui maro groasă. Îl ascultă atent pe Walid Jalloul şi aprobă, cu o sclipire veselă în ochi, din spatele lentilelor groase.

– Planul tău mi se pare excelent, Walid. Trebuie ca aceşti oameni să înveţe să ne respecte.

Luă una din fotografiile aduse de şeful Securităţii şi zise gânditor:

– Acest bărbat ne-a cauzat multe pagube, nu-i aşa?

– Exact, *sayyed*.

– Va trebui să existe o ocazie pentru a scăpa definitiv de el.

CAPITOLUL VIII

Dieter Muller tocmai îşi lua cardul de îmbarcare de pe tejgheaua de la Lufthansa pentru ultimul zbor din acea seară, însoţit de ofiţerul lui de securitate, când telefonul mobil sună. Îl lăsa mereu deschis. Cu o privire rapidă, văzu că nu se afişa nici un număr, că nu era un apel criptat, şi răspunse.

– Nu vă deranjez?

Recunoscu vocea călduroasă a lui Walid Jalloul şi pulsul îi crescu.

– Deloc, îl asigură el, tocmai mă îmbarcam pentru Berlin.

– Ar fi posibil să vă amânaţi plecarea? spuse libanezul. Pentru un motiv important. Cred că vă pot satisface cererea.

Altfel spus, Hassan Nasrallah accepta să-l primească. Era de două ori important.

– Nicio problemă, îl asigură el. O să amân întâlnirile de la Berlin. Credeţi că va trebui să rămân mult timp în Liban?

– Nu, nu mai mult de 48 de ore. *Inch'Allah*, o să vă explic. Pot să vă trimit o maşină mâine dimineaţă la ora 8:00?

– Absolut, concluzionă germanul, înainte de a închide.

Întorcându-se spre ofiţerul de securitate, îl anunţă:

– Nu mai plecăm. Faceţi o altă rezervare pentru peste două zile. Şi chemaţi maşina de la ambasadă.

Când nu era în partea „secretă" a misiunilor sale, utiliza logistica ambasadei Germaniei. În timp ce trecea din nou prin vamă, îşi zise că Malko Linge va fi mulţumit.

*

* *

Rima înghiţea caviarul ca o pisică, lingându-se pe buze. Pe ascuns, Malko umplea la loc paharul de votcă imediat ce scădea nivelul şi ea nu înceta să-l golească. Nu vorbiseră prea mult de la sosirea lor la restaurant. Malko, absorbit de gândurile sale, se întreba cum să o ducă în pat, iar tânăra şiită nu se gândea decât la mâncat. Pentru a desăvârşi „tratamentul", Malko comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé, 2000. Imediat ce Rima îşi umezi buzele în lichidul acidulat, se lumină.

– Îmi place mult. E mai bună decât votca.

La masa vecină, doi ofiţeri ai armatei libaneze în uniformă se îndopau şi ei cu caviar, fiecare porţie trebuind să coste o soldă lunară. Slavă Domnului, corupţia mergea bine în Liban.

– Aveţi gusturi bune, încuviinţă Malko.

O dorea tot mai mult pe această mică liană cu hijab, mironosiţă, dar şmecheră. Sticla de Taittinger se goli rapid. Rima oftă în cele din urmă privind ceasul Swatch.

– Trebuie să mă întorc. Lucrez de dimineaţă mâine.

Era momentul dificil. Imediat ce plăti o notă monstruoasă, Malko, în loc să meargă spre sud, o luă înspre vest. Ameţită de votcă şi Taittinger, Rima nu

întrebă nimic. Nu reacţionă decât atunci când Malko se opri în faţă la *Phoenicia*.

– V-am spus că trebuie să mă întorc acasă! protestă ea.

– Bem un pahar la barul de la etajul douăzeci şi unu, anunţă ferm Malko, panorama este magnifică.

Acest etaj era închis din timpul războiului, dar şiita nu avea de unde să ştie. Deja, Malko lăsase maşina să-i fie parcată şi o împingea pe Rima spre uşa magnetică. Pe scările rulante enorme care duceau în *lobby*, ea se sprijini neintenţionat de el şi simţi cum îi creşte şi mai tare pulsul.

Abia în momentul în care deschise uşa camerei sale, ea protestă.

– Dar nu este un restaurant!

– Restaurantul este închis, mărturisi Malko, dar și de aici panorama e la fel de frumoasă. Nu este decât un etaj diferenţă.

O împinse în cameră şi închise uşa. Ce era mai greu era făcut. De altfel, Rima mergea singură spre fereastra uriaşă care dădea spre port.

– Este adevărat, este frumos, recunoscu ea, dar acum trebuie să merg acasă.

Nu asta era şi intenţia lui Malko. Se duse lângă ea, se apropie prin spate şi făcu ceea ce visa de la începutul serii.

Simţind mâinile lui pe sâni, Rima se zbătu ca o pisică sălbatică, lăsându-i doar câteva secunde de fericire. Sânii ei erau încă mai fermi decât îşi imaginase! Instinctiv, se lipi de tânără, apăsându-şi pântecele de fundul ei. Ea vru să scape, dar, prinsă între birou şi Malko, nu putu decât să se zbată, ceea ce

spori şi mai mult dorinţa lui. Rima nu mai putea să ignore mădularul întărit care îi apăsa fesele. Reuşi în cele din urmă să se întoarcă şi, cu o privire întunecată, zise:

– Lăsaţi-mă sau o să chem poliţia!

Întindea deja mâna spre telefon. Malko profită pentru a-i pune din nou mâna pe sâni, apăsându-i pe abdomen. Chiar şi o mongolă ar fi înţeles mesajul. Rima se luptă câteva clipe, apoi întrebă cu o voce exasperată:

– Ce vreţi?

Era totuşi evident.

– Vă doresc foarte mult, răspunse Malko.

– Eu, nu vreau să fac nimic, zise Rima. Lăsaţi-mă.

– Nu.

Reîncepu să-i mângâie sânii şi, cu un oftat plictisit, ea îi zise:

– Dacă vă las să mă sărutaţi, mă duceţi înapoi acasă?

Parcă ar fi fost în recreaţie. Malko zâmbi.

– Este o propunere interesantă.

Cu ochii închişi, ea ridică faţa spre el şi buzele lor se atinseră. El trebui să insiste mult pentru ca dinţii tinerei să se descleşteze. În fine, limbile lor se atinseră. Cea a Rimei părea un limax mort. Malko se agită de unul singur, un timp. Apoi, simţi un frison în trupul tinerei. În fine, limba ei începu să se mişte şi sărutul ei cuminte se transformă într-o îmbrăţişare pasională. Malko simţi cum unghiile ei i se înfig în ceafă şi pântecele Rimei începu să se mişte frenetic alături de-al lui.

Era lipită de el ca un înecat.

Febril, încercă să o dezbrace. Imposibil: tunica avea zeci de butoniere, iar fusta părea că fusese cusută pe ea!

Deodată, Rima tremură din tot corpul, îi muşcă limba şi îşi înfipse cinci unghii în ceafa lui.

Chiar avusese orgasm.

Ridicând o privire cam împăienjenită spre Malko, îl întrebă, cu respiraţia întretăiată:

– Bun, m-aţi sărutat, acum pot să plec?

Ar fi vrut să ştie cum se spune „vampă" în arabă. Sexul îl durea din cauza excitaţiei.

– Nu acum, zise el.

O prinse de talie şi o aruncă peste pat. Treizeci de secunde mai târziu, erau din nou îmbrăţişaţi. Încercă să îi ridice fusta lungă, dar era prea strâmtă. Rima se zbătea asiduu şi el înţelese că nu avea cum să-şi atingă scopul. Trebuia să treacă la mijloace mai ample.

Într-o clipire, scăpă de îmbrăcăminte, rămânând doar cu erecţia.

– Sunteţi nebun! şopti Rima, cu privirea fixată totuşi sub pântecele lui.

– Nu, răspunse Malko, dar o să devin dacă nu mă culc cu dumneavoastră.

Rima îi privea sexul excitat ca un iepure hipnotizat de o cobră. Malko făcu un pas spre ea, decis să o violeze. Dar, dintr-o dată, tânăra sări din pat şi se duse spre uşă!

Cât să-şi ia un slip pe el, dar ajuns afară, văzu uşile cabinei de la lift cum se închid.

*

* *

– *Herr* Lohman? întrebă Greta Mugniyeh.

Câteva clipe mai târziu, o voce de bărbat anunţă:

– Klaus Lohman. Cu cine am onoarea?

– *Frau* Greta Mugniyeh. Doresc să ne întâlnim la ambasadă.

Se lăsă o tăcere foarte scurtă, apoi interlocutorul Gretei Mugniyeh propuse pe un ton egal:

– Astăzi, ora 15:00?

– Perfect. *Auf wiedersehen.*

Nu era nici un Lohman la ambasada Germaniei, dar centralista fusese avertizată să transfere orice apel pe acest nume unui reprezentant al BND.

*

* *

Malko fu trezit brusc de soneria telefonului Blackberry.

– *Herr* Linge, zise o voce necunoscută. Persoana pe care aţi întâlnit-o ieri va fi la ambasadă la ora 15:00 astăzi.

– Voi veni, promise Malko.

Avea nevoie de asta pentru a uita de frustrare şi de furie. Nu adormise înainte de ora 3:00 dimineaţa. Încins la maximum de această abominabilă vampă de Rima. Ieşea de la duş când telefonul Blackberry sună din nou. Mirat, recunoscu vocea lui Dieter Muller.

– Credeam că sunteţi plecat. Sunteţi la Berlin?

– Nu, la Beirut. Ne putem vedea în acelaşi loc, peste o oră?

*

* *

Colonelul Trabulsi tocmai se delecta cu lectura raportului locotenentului Farid Karam. Aparent, agentul CIA petrecuse o seară foarte plăcută.

Farid Karam intră în biroul lui, glumeţ.

– Am verificat cu privire la această fată, anunţă el. Nu pare să aibă legătură cu Hezbollah-ul. Este divorţată, locuieşte cu părinţii şi lucrează într-un cabinet dentar. Nemernicul nici nu a mai condus-o, a luat un taxi.

– Probabil l-a epuizat, rânji colonelul Trabulsi.

Spionii erau şi ei oameni şi nu toate întâlnirile acestui agent al CIA erau neapărat profesionale.

*

* *

Dieter Muller aştepta în maşina lui, în spatele aceleiaşi parcări.

– Walid Jalloul m-a sunat ieri seară la aeroport, în momentul în care tocmai luam avionul, îi explică el lui Malko. Hassan Nasrallah a decis în cele din urmă să angajeze negocierile cu privire la schimbul de prizonieri. L-am revăzut pe Jalloul dimineaţă. Trebuie să plec în această seară spre Baalbek şi să mă cazez la hotel *Palmyra*, în faţa ruinelor. Aparţine fiului unui demnitar şiit, fostul preşedinte al Adunării Naţionale, Ali El-Husseini.

– Deci, concluzionă Malko, chiar o să-l întâlniţi pe Nasrallah în Bekaa...

– Poate că este o diversiune, avertiză şeful BND. Iată ce vă propun: ofiţerul meu de securitate va suna la Centrala mea, care va redirecţiona apelul spre telefonul dumneavoastră Blackberry criptat. Acum, este rândul dumneavoastră.

Malko coborî până la Hotel-Dieu, unde lăsase maşina şi se uită la ceasul Breitling. Unsprezece şi zece. Avea exact timpul necesar să activeze contactul israelienilor, negustorul de *kaak*.

Din fericire, era foarte aproape.

Când se angajă în enormul sens giratoriu, îl văzu imediat. Un mustăcios cu părul cărunt, prost îmbrăcat, lângă o bicicletă de ghidonul căreia erau agăţate o duzină de pâini rotunde. Un sac din pânză pus jos trebuia să mai conţină şi altele asemenea.

Malko făcu de două ori turul pieţei, în căutarea unei posibile capcane, apoi se opri lângă negustor căruia îi întinse o hârtie de un dolar. De departe, era imposibil să se distingă ce fel de hârtie era. Fără nici cea mai mică surpriză, negustorul luă banii şi îi întinse un *kaak* lui Malko, care plecă imediat, fără să întârzie şi nici să schimbe vreo vorbă cu bătrânul.

Erau două veşti bune pe acea zi! Dacă nu ar fi fost episodul frustrant cu Rima, viaţa ar fi fost frumoasă.

Telefonul lui Malko sună chiar atunci când ajunse în dreptul hipodromului. Era vocea veselă a Tamarei Terzian.

– Mă inviţi să luăm masa la *Chez Paul*? propuse ziarista. Îmi datorezi mult...

Chez Paul era o adevărată volieră unde toate elegantele din Ashrafieh veneau să ronţăie împreună cu prietenele lor, schimbând ultimele bârfe din Beirut sau comparând performanţele amanţilor lor, care erau uneori aceleaşi.

Malko aproape că se înecă.

– Şi eu vreau să iau masa la *Chez Paul*, dar înainte treci pe la *Phoenicia*.

– Prea repede, oftă Tamara. Bun. O să încerc.

*

* *

În secunda în care Malko deschise uşa de la 2020, Tamara înţelese de ce o chemase. Privirile lor se întâlniră şi ea îi adresă un zâmbet complice.

– Nu este prea mult timp!

Purta un taior pepit foarte bine croit şi un pulover le jer cu guler întors. Fără nicio vorbă, Malko o lipi de perete şi, imediat, ea îi oferi gura. În câteva secunde, fu excitat la maxim. Când îşi strecură mâna sub fustă pentru a-i da jos chilotul ziaristei, ea pufni.

– Ia zi, Rima te-a adus în starea asta?

Părea să îl excite. Într-o clipă, era în genunchi pe mochetă, cu sexul lui Malko înfipt în gură până în gât. El o ridică.

– Vino.

O împinse până la pat, îi ridică fusta strâmtă peste şolduri, se aşeză în spatele ei şi o penetră dintr-o mişcare. Prosternată, Tamara scoase un mârâit scurt şi începu să geamă sub mişcările dezlănţuite ale lui Malko.

– O să am orgasm! zise ea deodată. Este excitant să fac sex îmbrăcată. Ca o burgheză ticăloasă, cu picioarele depărtate... Delira în continuare când Malko se eliberă în ea. Cum el continua să fie excitat, o întoarse, îi ridică picioarele până la umerii lui şi o penetră din nou. Dură mai mult şi, din nou, Tamara scoase un ţipăt scurt.

– Iată, acum putem lua masa! concluzionă Malko, uşurat.

Tamara râdea în hohote ascultând relatarea serii lui Malko când intrară la *Chez Paul*.

– În cele din urmă, o să-i mulţumesc micii vampe. Mi-ai tras-o foarte bine.

*

* *

Era trei şi zece când Malko intră pe uşa ambasadei Germaniei. Se prezentă la centralistă şi în câteva clipe un bărbat la vreo cincizeci de ani veni la el.

– Sunt doctor Zoller, din BND, anunţă el. Persoana cu care aveţi întâlnire a sosit.

Malko îl urmă într-unul din saloanele ambasadei, la primul etaj.

Greta Mugniyeh aştepta, aşezată pe o canapea, fumând, vizibil nervoasă. Vesta taiorului roz era încheiată, dar ciorapii negri atrăgeau privirea asupra picioarelor lungi. Stinse ţigara în scrumieră şi îi zise lui Malko:

– Sper că nu m-ai făcut să vin degeaba!

O privi cu răceală.

– *Frau* Mugniyeh, aceasta depinde de dumneavoastră. Sunteţi decisă să cooperaţi?

Greta Mugniyeh ezită câteva secunde, apoi răspunse cu voce stinsă:

– *Jawohl.*

CAPITOLUL IX

Colonelul Mourad Trabulsi asculta gânditor raportul locotenentului Farid Karam, însărcinat să-l supravegheze pe agentul CIA Malko Linge. Episodul cu vânzătorul de *kaak* îl făcea să viseze. Era evident o manipulare, căci străinilor nu le plăcea această pâine. Pentru un contact cu cine?

Nu semăna cu metodele americane. Saudiţii, erau mai riguroşi... Mai degrabă israelienii. Ştia că aceştia din urmă îşi menţineau reţelele logistice în Liban, graţie unor agenţi care, în principiu, nu puteau fi bănuiţi, ca acest vânzător de *kaak*. Nu voia sub nicio formă să îl interogheze, ceea ce ar fi alertat reţeaua de care aparţinea. Trebuia deci să strângă şi mai mult supravegherea „ţintei" sale.

– Nu îl scăpaţi, şopti el. Şi fiţi foarte atenţi, ştiţi cu cine aveţi de-a face...

Îi adresă locotenentului un semn cu ochiul susţinut de o mimică adecvată. Mourad Trabulsi adora să se strâmbe... După ce poliţistul părăsi biroul, scoase sticla de Chivas, îşi turnă puţin şi ajunse la o dublă concluzie.

Mai întâi, era aproape sigur că agentul CIA luase legătura cu israelienii. Dacă putea penetra o reţea israeliană, ar fi fost, în cazul de faţă, o bună monedă de schimb cu Hezbollah-ul, foarte interesat de acest gen de informaţie.

Apoi, dacă acest agent al CIA îi „activa" pe israelieni, însemna că se pregătea o acţiune...

Colonelul era atât de excitat, încât ar fi vrut să urce la etajul următor pentru a-i vorbi şefului său, generalul Ashraf Rifi. Se abţinu. Era încă prea devreme.

*

* *

Parfumul puternic cu care Greta Mugniyeh se dăduse mirosea în toată camera. Se aplecă în faţă şi o margine a dantelei negre apăru între reverele taiorului. În mod vizibil, îi plăcea mult să-şi utilizeze fizicul. Încordarea trăsăturilor contrasta însă cu acest gest de seducţie mută.

Se temea.

– Nimeni nu trebuie să ştie că v-am întâlnit, şopti ea. Ar fi foarte periculos.

– Cred că veniţi frecvent aici, zise Malko aşezându-se lângă ea. Şi noi doi nu am venit împreună.

Greta Mugniyeh scoase un pachet de ţigări şi Malko îi aprinse una. După ce suflă îndelung fumul şi îşi încrucişă picioarele, îl fixă cu magnificii ei ochi albaştri.

– Ce vreţi de la mine? Nu cunosc nimic din afacerile soţului meu şi nu sunt o teroristă.

– Nu ştiu încă dacă mă puteţi ajuta, mărturisi Malko, dar o să vă spun ceea ce aştept de la dumneavoastră. Presupun că, prin intermediul soţului dumneavoastră, aveţi legături cu structura clandestină a Hezbollah-ului. Ştiu că împreună cu soţul dumneavoastră aţi luat parte la spălarea de bani, în favoarea Hezbollah-ului. Propunerea mea este foarte simplă: vreau ca prin intermediul dumneavoastră să îl localizez pe Hassan Nasrallah. Nimeni nu ştie unde se află.

O lumină de panică trecu prin ochii ei albaştri.

– Vreţi să-l omorâţi?

– Nu.

Inutil să mai lungească vorba. Malko insistă:

– Dacă reuşiţi să-mi furnizaţi această informaţie, toate problemele dumneavoastră cu justiţia germană se vor sfârşi. Veţi putea reveni în Germania, iar soţul dumneavoastră va fi eliberat într-un interval de timp suficient pentru a nu se permite nicio legătură periculoasă pentru el.

Colţurile frumoasei guri ale nemţoaicei coborâră.

– Şi viaţa mea riscă să se sfârşească dacă ei bănuiesc ceva. Mă vor omorî, şi poate şi pe Hassan. Pot acţiona în Germania, o ştiu, Hassan mi-a mărturisit într-o zi că Hezbollah-ul a lichidat un trădător la Hamburg folosind o structură iraniană.

– Nu subestimăm Hezbollah-ul, preciză Malko, dar, în acest gen de situaţie, sunt riscuri de neevaluat. Dacă ne ajutaţi, veţi fi evident sub protecţia BND, ca şi soţul dumneavoastră.

Greta Mugniyeh îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Protecţia aceasta nu durează niciodată mult timp. *Gut*. Sunt o femeie matură. Dar nu văd cum vă pot fi de folos.

– Cunoaşteţi pe cineva din Hezbollah care să fie în contact direct cu Hassan Nasrallah?

Nemţoaica îl privi bănuitoare.

– Dacă vă răspund, este deja un risc. Nu ştiu ce veţi face cu această informaţie.

– Răspundeţi-mi, insistă Malko.

Greta Mugniyeh dădu din cap.

– *Nein.* Vreau mai întâi ceva: să-l eliberaţi pe soţul meu, chiar dacă trebuie să nu părăsească Germania.

– *Unmoglich!*[1] răspunse sec Malko.

Ea se ridică şi zise furioasă:

– *Sehr gut!* Uitaţi că m-aţi văzut. Nu vreau să-mi risc viaţa pentru nimic...

Cum ea se îndrepta către uşă, Malko răspunse calm:

– În ochii Hezbollah-ului, chiar vizita dumneavoastră aici este deja o trădare. Cred că nu puteţi da înapoi...

Greta Mugniyeh îl privi împietrită, apoi izbucni.

– *Schweinerei!*[2] Le veţi spune...

– Pot să afle, insinuă Malko, intenţionat enigmatic. Sunt profesionişti.

Ca un automat, ea reveni şi se lăsă să cadă pe canapea. Malko văzu că mâinile îi tremurau, la fel şi bărbia. După un lungă tăcere, zise în şoaptă:

– Nu cunosc decât un singur membru Hezbollah, Hussein. Vine periodic să vadă dacă nu-mi lipseşte ceva. Am numărul lui de mobil, în caz de nevoie.

– Ce ştiţi despre el?

– Nimic, mărturisi ea. Este tânăr, foarte politicos, foarte serviabil.

Malko se gândea. Militanţii Hezbollah nu erau, în general, sensibili la bani. Acest Hussein trebuia să facă parte din nucleul dur pentru a fi însărcinat cu această misiune. Mintal, trecu în revistă motivele de

[1] Imposibil! (n.aut.)
[2] Nemernicule! (n.aut.)

a trăda ale unui tânăr militant islamist. Ţinând cont de context, nu vedea decât o posibilitate.

– Acest băiat v-a făcut curte?

Trădătorii acţionează fie pentru bani, fie din convingere, fie din pasiune. Brusc destinsă, Greta Mugniyeh izbucni în râs.

– El! Este timid la culme, îşi ţine mereu ochii în jos când îi vorbesc.

– Sunteţi femeie, răspunse Malko. Trebuie să simţiţi dacă este atras de dumneavoastră.

– Este foarte tânăr, da, cred că îi plac, dar nu a avut niciodată nici cel mai mic gest deplasat, îndrăzneţ sau chiar ambiguu. S-ar zice că este un mic robot bine reglat.

Malko schiţă un zâmbet.

– Ei bine, va trebui să încercaţi să-l dereglaţi. Chiar dacă nu ştiu încă dacă acest băiat se află în posesia unor informaţii exploatabile.

– Cum vreţi să fac? întrebă Greta Mugniyeh.

– Unde vă vedeţi cu acest Hussein?

– Trece pe la mine, dar nu stă decât câteva minute.

– Trebuie găsit un mijloc de a crea o intimitate mai lungă între voi, sugeră Malko. Mă gândesc la ceva. Se pare că v-aţi dus deja odată la Tyr. Pentru a întâlni pe cineva. Aşa este?

– Da, răspunse Greta Mugniyeh. Am mers cu un taxi şi m-am întors în aceeaşi zi.

– Dacă pretextaţi că este nevoie de o altă deplasare, îi puteţi cere acestui băiat să vă însoţească? Ca şofer gardă de corp?

– Da, cred. Apoi?

– Apoi, zâmbi Malko, va trebuie să profitaţi de această deplasare pentru a sparge gheaţa dintre voi.

Chiar dacă este timid, sunteţi o femeie foarte frumoasă, iar el este bărbat. Cred că, dacă acţionaţi bine, va dori foarte repede să se culce cu dumneavoastră.

– *Ach so.*[3] Şi apoi?

– Apoi, concluzionă Malko, vă veţi culca cu el! Poate că aceasta nu va duce la nimic, dar este singura cale de a afla dacă acest băiat ne poate fi util.

Greta Mugniyeh îl privi, cu gura căscată, dezarmată.

– Vreţi să mă culc cu acest puştan!

Zâmbetul lui Malko se lăți.

– Anumite femei de generaţia dumneavoastră ajung chiar să plătească pentru un amant de vârsta aceasta! Nu vă cer un sacrificiu inuman.

– Dar îmi iubesc soţul! protestă nemţoaica.

– Este vorba de afaceri, nu de dragoste, răspunse Malko. Acum, dacă credeţi că este imposibil, ne oprim aici.

Greta Mugniyeh rămase tăcută un timp, apoi bâigui cu o voce nesigură:

– Bine, pot să încerc.

Malko o puse în gardă:

– *Achtung!*[4] Nu este un joc. Oamenii din Hezbollah sunt foarte neîncrezători. Trebuie ca atitudinea dumneavoastră să pară total naturală. Viaţa dumneavoastră este în joc. Într-o primă fază, nu trebuie să puneţi nicio întrebare. Sunteţi doar o femeie singură sedusă sexual de un băiat tânăr şi frumos. Apropo, cum este acest Hussein?

---

[3] Ah, aşa! (n.aut.)

[4] Atenţie! (n.aut.)

– Nu e rău, recunoscu Greta din vârful buzelor.

Malko simţea că femeia se obişnuia deja cu ideea. Se grăbi să precizeze:

– Cel mai bine ar fi să faceţi în aşa fel încât să petreceţi noaptea la Tyr. Aceasta ar crea mai multe posibilităţi de apropiere.

– *Schön!* opină Greta Mugniyeh. O să urmez instrucţiunile dumneavoastră. Chiar azi îl sun pe Hussein. Cum o să vă ţin la curent?

– Sunaţi-l pe *Herr* Lohman, zise Malko.

O conduse până în hol, lăsând-o să plece prima. Acum că pista lui Dieter Muller era activată, poate că nici nu va utiliza farmecele frumoasei nemţoaice.

*

* *

Kassem Zeglé adresă un semn amical soldaţilor care păzeau un baraj al armatei libaneze, 20 de kilometri înainte de Nabatiyé. Această zonă din Bekaa de Sud, la graniţa cu Israel, mult timp ocupată de statul evreiesc, care îşi instalase aici cartierul general la Kiam, pe un deal golaş, sat recucerit apoi de Hezbollah, era, în principiu, interzisă nonlibanezilor, din motive obscure, deşi în zonă nu se afla nicio instalaţie militară.

Pe lângă ofiţerul libanez care comanda barajul, era şi un civil cu nas acvilin, *moukhabarat*-ul de serviciu, şi un tânăr bărbos sprijinit de o motocicletă mică, reprezentantul local al Hezbollah-ului. Pe ascuns, organizaţia şiită continua să controleze totul la sud de râul Litani, acolo unde şiiţii erau majoritari... Kassem trecu de baraj fără problemă. El nu era şiit, ci druz, şi locuia într-un mic sat druz, Hasbaiya, în fundul văii Bekaa, la mai puţin de

15 kilometri de frontiera siriană şi la treizeci de Metulla, postul de frontieră cu Israel, aflat mai la sud.

Odată trecut de *chek-point*, Kassem Zeglé începu să urce serpentinele dintre dealurile golaşe spre Nabatiyé, oraşul Hezbollah-ului. Peste tot fluturau drapelele galbene ale Partidului lui Dumnezeu, mai mult sau mai puţin deteriorate. Locuitorii din Bekaa mergeau toţi să-şi facă cumpărăturile în acest târg destul de important şi animat, unde se găseau de toate.

Kassem Zeglé, de când se retrăsese ca plutonier din armata libaneză, nu se mai mişca din satul natal, decât pentru a merge la un văr din Nabatiyé şi, uneori, la un altul care emigrase la Roma şi care îi trimitea bilete de avion. Pensia de plutonier al armatei libaneze îi ajungea pentru un trai decent împreună cu cei cinci copii, şi nimeni nu vedea nimic anormal în viaţa lui. Nici măcar acei *moukhabarat* suspicioşi din cadrul Hezbollah-ului.

Şi totuşi, Kassem Zeglé lucra pentru israelieni. De mult timp deja, de când era şoferul oficial al generalului Jamil Saddegh, şeful Siguranţei Generale, devotat cu totul sirienilor...

Ani la rând, furnizase informaţii preţioase Israelului fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Banii pe care i-i dădeau israelienii rămâneau în contul unei alte rude apropiate, care trăia în Israel. Acesta din urmă îl recrutase, cu ocazia unei reuniuni familiale. Comunitatea druză era împărţită între Liban, Siria şi Israel. În general era fidelă statului care o găzduia, dar mai existau şi excepţii... În acest sat în care toţi erau druzi, nu risca să fie trădat, dar ştia că Hezbollah-ul veghează: şiiţii îi bănuiau instinctiv pe druzi.

Kassem Zeglé ajunse în vârful serpentinelor. Într-o jumătate de oră, va ajunge la Nabatiyé, acasă la vărul său, care nu ştia ce face el... Druzul primise un mesaj de la Beirut printr-un sistem complicat. Trebuia să întâlnească a doua zi la castelul Beaufort, fortăreaţă antică a cruciaţilor aflată în ruine, căţărată pe un pisc ce domina Bekaa, la sud de satul Arnoun, pe cineva care îi va transmite o informaţie vitală pe care să o dea israelienilor. Puţinii turişti mergeau până sus din curiozitate, deşi nu mai era mare lucru din fortăreaţă, dar, pe timp senin, aveai o vedere magnifică, până în Israel. După această întâlnire, Kassem Zeglé nu mai avea nimic de făcut decât să meargă la Beirut şi să ia avionul spre Roma. „Vărul" său de acolo nu era altul decât un agent al Mossad-ului care îi vira în fiecare lună 5 000 de dolari în contul deschis pe numele druzului... Era o sumă importantă şi, de la ieşirea lui la pensie, nu mai prezenta nicio importanţă pentru ei... Dar ameninţase că încetează orice activitate dacă i se tăiau banii. Cum israelienii nu mai aveau decât reţele scheletice, cedaseră.

Kassem Zeglé ajungea la intrarea în Nabatiyé, unde se afla mausoleul ridicat în memoria lui Moussa Sadr. Aici, Hezbollah-ul stăpânea totul. Urma să doarmă la vărul lui şi apoi să plece a doua zi dimineaţă devreme, astfel încât să ajungă la castelul Beaufort până în prânz. Era practic drumul lui de întoarcere acasă şi nimeni nu va da importanţă acestui ocol.

*

* *

Malko nu se simţea în apele lui, conştient că se află în colimatorul unuia din numeroasele servicii care acţionau la Beirut. Se întorsese direct de la

ambasada Germaniei şi, încă o dată, nu avea decât să aştepte.

Telefonul mobil sună.

– *Good evening, mister* Malko, răsună vocea cristalină a Mounei Harb. Are loc un mic cocktail la *Bristol*. Vreţi să veniţi să beţi o cupă de şampanie?

Saudiţii veneau cu veşti.

– De ce nu? acceptă Malko.

– Voi fi în *lobby*, preciză tânăra.

Coborî să îşi ia maşina, parcată afară, în faţa hotelului. În momentul în care urca, zări o hârtie pe parbriz. Intrigat, o examină. La Beirut, nu putea să fie vreo amendă...

Efectiv, nu era aşa ceva, ci un fluturaş publicitar despre un sit unic, castelul Beaufort, vestigiu al cruciaţilor. Tocmai se pregătea să arunce prospectul când remarcă faptul că maşina lui era singura care avea pus acest fluturaş. De obicei, cei care le distribuie pun la toate maşinile. Îl păstră şi se urcă la volan, examinându-l cu atenţie. Atunci descoperi un cuvânt scris cu majuscule, chiar sub Beaufort: KASSEM.

Realiză instantaneu: era răspunsul israelienilor. Trebuia să întâlnească pe cineva care se numea Kassem la castelul Beaufort. Citind textul, reperă locaţia, foarte departe, la sud de Beirut. Din fericire, în minusculul Liban, distanţele erau reduse. În 2-3 ore, în ciuda infrastructurii distruse de aviaţia israeliană, va fi acolo. Dar de ce atâtea complicaţii?

Aveau desigur un motiv bun. Luă pliantul, îl rupse şi aruncă bucăţile pe şosea, în timp ce mergea spre *Bristol*. Mouna Harb apăru din colţul barului, foarte pudică, în fustă lungă şi vestă largă. O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1996

aştepta într-o frapieră din cristal cu gheaţă. Poziţia ei de „public-relations" la *Bristol* era o acoperire perfectă...

Un ospătar îi făcu să sară dopul. Şampania Taittinger era perfect frapată. Degustară în timp ce pălăvrăgeau, apoi Mouna Harb se aplecă spre Malko.

– Aveţi puţin timp?

O urmă şi ajunseră la etajul al cincilea în faţa apartamentului pe care îl ştia deja. Fouad El-Rorbal aştepta în *sitting-room.*

Sauditul îi strânse călduros mâna lui Malko şi anunţă:

– Avem informaţii, prin intermediul uneia din echipele noastre de la Crucea Roşie care lucrează în Beirutul de Sud. Un militant Hezbollah a jurat că Hassan Nasrallah a fost atins într-unul din bombardamente şi că este foarte rău. Ar fi într-un adăpost subteran din Borj El-Brajnieh.

– Puteţi verifica această informaţie?

Sauditul îi răspunse cu un zâmbet dezolat:

– Nu, domnule Malko! Este foarte dificil. Acolo, sunt atenţi la orice.

– Încercaţi să aflaţi mai multe.

Bineînţeles, nu suflă un cuvânt despre deplasarea lui la Beaufort. Dieter Muller trebuia să fie deja la Baalbeck ca să-l aştepte pe Hassan Nasrallah. Numai să obţină informaţiile.

*

* *

Greta Mugniyeh îşi ţinu respiraţia înainte de a forma numărul telefonului lui Hussein, tânărul membru Hezbollah. Avea trac. La a patra sonerie, răspunse:

– *Aiwa?*

– Sunt *Frau Mugniyeh*, anunţă nemţoaica.

Tânărul se arătă imediat foarte călduros.

– Ah, doamna Greta, ce pot face pentru dumneavoastră?

Greta Mugniyeh simţi cum nodul din stomac începe să i se topească.

– Uite. Soţul meu deţine un imobil la Tyr, cu un restaurant la parter. Or, acest chiriaş nu şi-a mai plătit chiria de şase luni. Nu îmi răspunde la fax... Aş vrea să merg acolo. Se poate, după bombardamente? Se pare că podurile au fost distruse. Aş putea lua un taxi...

– Dar vă pot duce eu! afirmă imediat Hussein. Nu este foarte departe. Trei ore, maximum. Podurile au fost distruse de sionişti, dar sunt drumuri ocolitoare. Doar că ia ceva mai mult timp, dar până la Saida putem merge pe autostradă. Când vreţi să mergeţi?

– Cât mai repede posibil. Dar este departe şi aveţi cu siguranţă ceva mai bun de făcut decât să mă duceţi pe mine, se sclifosi Greta Mugniyeh.

– Soţul dumneavoastră este un om foarte respectat, afirmă tânărul militant. Vă voi duce chiar eu, trebuie doar să îi spun şefului meu şi să fac rost de o maşină. Vă sun în seara aceasta.

Greta Mugniyeh închise: peştele muşcase momeala.

Ce era mai greu urma.

Nu faptul că avea o aventură cu un libanez. Perspectiva era mai degrabă plăcută. Dar ideea de a-l trage de limbă îi displăcea.

Se linişti zicându-şi că, în cel mai rău caz, se va compensa prin primirea unui omagiu solid. Rolul de Mata Hari nu-i plăcea.

*

* *

Chiar înainte de Saida, autostrada care ducea la Tyr şi la frontiera israeliană se oprea brusc. Podul din Qasmiye peste râul Litani fusese distrus de aviaţia israeliană, lăsând o gaură căscată de 100 de metri lungime. Încet, vehiculele coborau până la şoseaua de coastă, care mergea paralel cu autostrada, de-a lungul nenumăratelor livezi de bananieri. Desigur, pe acolo se mergea mai încet, dar nu erau ambuteiaje şi acolo, punctele de control ale armatei libaneze se prefăceau că urmăresc circulaţia.

Malko plecase pe la ora 8:00 de la *Phoenicia.* După Saida, drapelele galbene ale Hezbollah-ului apăreau peste tot, uneori pe ruinele clădirilor distruse sau pe lucrările de artă. Ceva mai departe, reveni din nou pe autostradă. Armata libaneză instalase un vechi pod Bailey peste o parte ruptă.

Imposibil să vadă dacă era urmărit: vremea era minunată şi oamenii nu păreau traumatizaţi de războiul de treizeci şi patru de zile care trimisese un milion de refugiaţi pe drumuri... Malko văzu un panou NABATIYÉ şi ieşi de pe autostradă. Şoseaua mergea spre sud, bine întreţinută. Fără distrugeri, dar cu câteva imobile dărâmate în jur. Cu cât se apropia de „capitala" Hezbollah-ului, cu atât mai numeroase erau drapelele galbene împodobite cu un kalaşnikov.

Nici urmă de armata libaneză, staţionată mai la sud. Aproape că se pierdu în Nabatiyé în mijlocul unor ambuteiaje de neconceput şi trebui să întrebe ca

să găsească drumul. Oamenii erau zâmbitori, deloc agresivi, şi totuşi el nu semăna deloc cu un libanez.

După Nabatiyé, şoseaua şerpuia până în zare printre dealurile golaşe, presărate cu sate rare. Mai departe, la est, se afla Bekaa. Deodată, radioul care difuza muzică fu bruiat şi o voce care vorbea într-o nouă limbă înlocui „Nostalgie". Un post de radio israelian, cu un emiţător mai puternic, era captat de partea asta a frontierei. Mergea cam la nimereală, toate panourile indicatoare fiind în arabă...

În fine, la o bifurcaţie, văzu un indicator „Beaufort Castle".

Un post al armatei libaneze era instalat la intrarea în satul Arnoun. Malko se opri şi arătă:

– *Beaufort Castle...*

Soldatul îl lăsă să treacă cu un oftat. Trebuie spus că ruina se afla într-o fundătură. O singură cărare de animale o lega de şoseaua care mergea de la Marjaaloun la Bekaa.

Malko o luă la dreapta şi se uită în oglinda retrovizoare. O maşină albă, pe care nu o remarcase până acolo, mergea în aceeaşi direcţie, la 200 de metri în spatele lui... Oricum, nu avea de ales. Continuă, escaladând colinele golaşe. În fine, văzu în zare grămada de pietre care amintea de prezenţa cruciaţilor, sosiţi acolo în urmă cu zece secole.

Niciun suflet viu.

Ajunse la esplanada de la baza vechilor ziduri şi coborî din maşină. Chiar şi în ruine, castelul Beaufort era încă impresionant. În vârful unuia din turnuri flutura un drapel galben spălăcit al Hezbollah-ului. Situl era măturat de un vânt violent şi cald. Îi dădu ocol, descoperind o scară metalică ruginită care dusese pe vremuri spre unul din donjoane.

Priveliştea era minunată, spre un lanţ de coline. Se distingea la sud frontiera israeliană. Liniştea era absolută, în afară de vânt. Se sprijini de capota maşinii, pândind drumul pe care venise. De toate celelalte părţi erau râpe abrupte, pe unde niciun vehicul nu putea trece.

Trecură 20 de minute. Acest ambient bucolic îl liniştea: se simţea departe de furia oamenilor. Chiar dacă misteriosul său corespondent nu venea sau pliantul băgat sub ştergător era chiar publicitate, nu îşi pierduse de tot timpul.

Brusc, un zgomot de pietre care se rostogoleau îi atrase atenţia. Se îndreptă spre scara metalică care domina valea spre est şi observă o mică siluetă care se căţăra cu greu pe o cărare trasată în piatră, abia vizibilă. Venea de pe un drum asfaltat pe care abia îl zăreai în jos, la distanţă de vreo 2 kilometri.

Bărbatul urca încet, cu precauţie. Ridică capul şi îl văzu pe Malko, fără să-şi modifice drumul. Zece minute mai târziu, era la piciorul vechilor scări metalice. Avea aerul unui libanez obişnuit, cu părul cenuşiu, o geacă verzuie, îmbrăcat ca un ţăran. Se apropie de Malko şi se opri, ca şi cum aştepta ceva.

– Kassem?

Noul venit înclină din cap.

– *Na.*[5]

Malko avea în faţa lui curierul israelienilor.

[5] Da. (n.aut.)

CAPITOLUL X

Locotenentul Farid Karam şi colegul său Ali El-Rami transpirau abundent sub soarele arzător. Fuseseră nevoiţi să se îndepărteze de maşină şi să se caţere pe o pantă abruptă pentru a intra în legătură cu cartierul general al FSI. Vântul sufla în urechile ofiţerului libanez şi abia înţelegea un cuvânt din trei din ceea ce îi spunea colonelul Trabulsi.

Acesta urlă în aparat pentru a patra oară:

– Unde sunteţi?

Telefoanele folosite de FSI nefiind criptate din lipsă de mijloace, Farid Karam nu voia să pronunţe numele. Ar fi avertizat imediat Mossad-ul, care asculta toate telefoanele mobile libaneze. Se mulţumi cu o parabolă.

– Este foarte descoperit, a trebuit să ne depărtăm. Îl aşteptăm la întoarcere.

– *Yallah!* O să îmi povestiţi, tranşă colonelul Trabulsi, depăşit.

Cei doi agenţi ai săi îl urmăriseră pe Malko de la *Phoenicia*. Nici el nu îşi explica de ce agentul CIA mergea atât de departe în sud, într-o regiune majoritar şiită. Locotenentul Farid Karam îşi închise telefonul mobil, furios şi transpirat, şi îi zise coechipierului său:

– Aşteptăm să treacă înapoi.

Trebuiseră să spele putina la Arnoun, un mic sat la sud est de Nabatiyé, pentru a evita să li se sesizeze prezenţa de cel pe care îl urmăreau.

Şoseaua pe care intrase era o fundătură ce ducea doar la ruinele castelului Beaufort. Unde îl aştepta un mesaj sau lăsa el unul, ori avea întâlnire cu cineva. De unde se aflau le era imposibil să aleagă între aceste trei ipoteze.

Urcară la loc în vechea Toyota, cu geamurile coborâte şi îşi aprinseră ţigările, pândind cu o privire neliniştită şoseaua care cobora de la castelul cruciaţilor.

*

* *

– *Do you speak english?* întrebă Malko pe cel care tocmai apărea de după blocurile de beton, la picioarele zidurilor vechi.

– *Yes*, făcu druzul.

– Puteţi transmite un mesaj scris?

– *La*.[1]

Se complica, dar Malko nu avea de ales.

– Când îi veţi vedea pe prietenii noştri? întrebă el.

Chiar şi în plin deşert, se utiliza cu precauţie un anumit limbaj.

– Mâine, la Roma.

– La Roma!

Când erau la câţiva kilometri de frontiera israeliană! Kassem nu se tulbură şi repetă:

– Merg mereu la Roma să îmi văd vărul. Pot pleca mâine dimineaţă sau chiar în seara aceasta.

---

[1] Nu. (n.aut.)

– Bine, concluzionă Malko, spuneţi-le prietenilor noştri că Hassan Nasrallah se află în zona Baalbeck. Trebuie să se întâlnească cu prietenul nostru german care se află deja acolo.

– Asta-i tot? întrebă Kassem.

– Nu, pentru faza finală îmi trebuie un mijloc de transmitere mai rapidă, în timp real.

Kassem dădu din cap.

– OK, o să le transmit. Am ceva pentru dumneavoastră. Va trebui fixat pe vehiculul persoanei. Imediat ce butonul verde este activat, semnalul va funcţiona 48 de ore.

Scoase din geantă o cutie de un cenuşiu închis şi i-o întinse. Era foarte grea. Era o baliză emiţătoare folosită în mod curent de către israelieni. Fixată pe un vehicul, emitea un semnal ce permitea localizarea ţintei dintr-un avion, elicopter sau dronă. Era metoda utilizată pentru lichidarea activiştilor Hamas în fâşia Gaza. Trebuia doar să aibă un complice ca să lipească faţa magnetizată a balizei sub maşina vizată. Elicopterele Apache, care zburau mereu deasupra fâşiei Gaza, făceau restul, cu o precizie demnă de laudă.

Evident, câte unul din ajutoarele lor ajungea uneori să fie spânzurat de vreun stâlp de electricitate, dar ştia riscurile la care se expunea. Sceptic, Malko luă baliza. Israelienii nu se dădeau înapoi de la nimic... Malko nu prea se vedea cerându-i şefului BND un asemenea serviciu. Fără a mai vorbi de cvasiimposibilitatea de a proceda în acest mod cu maşina lui Hassan Nasrallah.

– Cum pot lua din nou legătura? întrebă Malko.

– Prin acelaşi mod, zise Kassem.

Deranjat, Malko insistă:

– V-am spus, am nevoie de o procedură care să-mi permită o legătură în timp real.

După o lungă ezitare, Kassem scrise un număr de telefon pe un capăt de hârtie şi i-l dădu lui Malko.

– Cereţi cu Mahmoud. Nimeni nu vorbeşte engleza la acest număr. Dar veţi fi contactat în următoarele două ore, dacă sunteţi la Beirut.

Îi adresă lui Malko un semn din cap, se întoarse şi dispăru între două blocuri de beton pentru a ajunge la poteca ce ducea mult mai jos, la şosea. Curând, n-a mai fost decât o minusculă siluetă pe versantul pietros... Malko se întoarse la Mercedes şi decise că locul cel mai sigur pentru a ascunde baliza era tot maşina lui. După ce se asigură că dispozitivul era inactiv, îl fixă sub caroserie. Acesta se lipi de tablă cu o forţă incredibilă. Dacă cineva l-ar descoperi, ar putea să pretindă că este o victimă a israelienilor. Erau singurii care utilizau acest procedeu.

Sirienii şi libanezii treceau direct la faza următoare: încărcătura explozivă era bine dozată, astfel încât să nu provoace pagube colaterale, în afară de eventuale gărzi de corp...

Zece minute mai târziu, traversa Arnoun şi îşi relua drumul spre Nabatiyé.

*

* *

Dieter Muller dormise rău pe patul uzat al hotelului *Palmyre* şi îşi lua micul dejun cu un ofiţer de securitate, Otto Linz. Ar fi zis că este un stabiliment abandonat, cu praful, luminatul crepuscular şi mai ales lipsa clienţilor... Singura plăcere a acestui

dinozaur hotelier: micul dejun era servit în grădină, sub un minunat smochin.

De la plecarea din Beirut, în ajun, şeful BND nu mai avusese nicio veste de la Walid Jalloul. La hotel, era aşteptat şi un mustăcios gras îl condusese la cea mai frumoasă cameră a stabilimentului. Hezbollah controla totul în Baalbeck.

Dieter Muller nu voia să-l preseze pe Walid Jalloul ca să nu îi atragă atenţia, dar se întreba cum îl va ajuta pe Malko. Întâlnirile precedente se derulaseră mereu în acelaşi mod. O maşină cu doi militanţi zâmbitori şi politicoşi veneau să îl caute şi îl îmbarcau pentru un periplu complicat, incluzând mai multe schimbări de vehicule. Deseori, nu ştia unde se află. Nu i se legaseră ochii niciodată, cerându-i doar să-şi lase telefonul mobil la una din gărzile lui de corp. Se gândi din nou la Malko: dacă lucrurile se derulau astfel, nu vedea cum ar fi putut să-i fie util. Cu siguranţă Hassan Nasrallah nu ar rămâne prea mult timp la locul de întâlnire şi ar pleca spre o destinaţie necunoscută.

Ridică capul auzind un zgomot de paşi pe pietrişul din grădină. Doi bărbaţi veniră la masa lui şi îl salutară politicos.

– *Mister Jaloul is expecting you*, anunţară ei.

Dieter Muller se duse imediat în camera lui să îşi ia servieta în care se afla lista prizonierilor libanezi care urmau să fie daţi la schimb. Documentul de bază.

Un BMW roşu aproape nou aştepta în faţa hotelului *Palmyre*. Maşina o luă pe panta dreaptă, urcând spre vechiul oraş pentru a se opri într-o mică

piaţă animată. Precedat de cei doi însoţitori, Dieter Muller intră pe o stradă îngustă mărginită de buticuri. Îi arătară intrarea într-o mică galerie comercială.

– *Please, come in.*

Pe faţadă, un panou anunţa: *Restaurant Seherazade*. Urcară la etajul cinci cu un lift care avusese şi zile mai bune şi care scârţâia infernal. *Seherazade* ocupa tot etajul şi părea complet pustiu. Însoţitorii săi îl duseră până la un separeu, în fundul sălii, protejat de o perdea pe care o dădură la o parte. Walid Jalloul era singur la o masă, în faţa ferestrei mari care dădea spre ruine, cu un Pepsi Cola în faţă.

Se ridică vioi pentru a-l primi călduros pe şeful BND, sărutându-l de trei ori.

– Îmi pare rău că v-am făcut să veniţi până aici pentru nimic, se scuză el imediat.

Dieter Muller simţi cum îi creşte pulsul.

– Planurile s-au schimbat?

Într-adevăr, acest restaurant nu era genul de loc pentru o întâlnire cu un individ urmărit cum era Hassan Nasrallah.

– Nu, nu este decât o întârziere, afirmă imediat Walid Jalloul. *Sayyed* a fost reţinut în nord pentru o şedinţă importantă. Dar vă va întâlni mâine sau poimâine. *Inch'Aliah.*

Ospătarul pusese pe masă kebab şi orez şi începură să mănânce.

– La Beirut sau aici? întrebă Dieter Muller.

– Mai repede aici. Este o zonă mai sigură decât Beirutul, răspunse şeful Securităţii din Hezbollah. Deci, profitaţi de timp pentru a vizita ruinele. Sunt minunate.

Părea perfect relaxat şi Dieter Muller îşi regăsi pofta de mâncare. Tocmai obţinuse o informaţie preţioasă: întâlnirea lui cu Nasrallah ar avea loc la Baalbeck în 24 sau 48 de ore. Doar că trebuia să-l prevină pe Malko Linge, iar treaba asta era mult mai dificilă. Nici vorbă să folosească telefonul. Nu îi mai rămânea decât o cale: să se întoarcă la Beirut, distanţă de o oră şi jumătate. Se hotărî să mizeze pe sinceritate şi spuse:

– Nu este decât ora 14:00. Am plecat atât de repede din Beirut, încât am lăsat multe lucruri de făcut; vreau să fac un drum, chiar dacă trebuie să mă întorc aici în seara aceasta.

Walid Jalloul făcu un gest onctuos.

– Este o idee foarte bună, dar reveniţi în seara aceasta. Nu se ştie niciodată cu *sayyed*... Întâlnirea poate avea loc mâine dimineaţă foarte devreme.

Terminară mâncarea frugală şi reluară liftul împreună, despărţindu-se la intrarea în strada principală. BMW-ul îl duse înapoi pe Dieter Muller la *Palmyre*. Cinci minute mai târziu, maşina şefului BND pornea spre Beirut, cu Otto Linz la volan. Nu încetini decât la Chtaura, după ce ocolise Zaale, capitala zonei creştine din Bekaa şi centrul culturii de haşiş, producţie tradiţională a văii. Şoseaua urca direct pe dealurile golaşe. În celălalt sens, zeci de camioane coborau încet pentru a nu lua viteză la vale. Temperatura scădea. Pasul dinaintea versantului de vest se afla la o altitudine de aproape 1 500 de metri şi iarna era frecvent înzăpezit. Dieter Muller ajunse la hotel *Alexandre* o oră mai târziu. Urcă în camera lui să ia nişte hârtii şi plecă imediat spre

ambasada Germaniei. Partea cea mai delicată a călătoriei fulger începea.

*

* *

Malko era ameţit după aproape 6 ore de drum. Fu bucuros să ajungă la tunelul care trecea pe sub aeroportul din Beirut. Parcă nu departe de *Phoenicia* şi se îndreptă direct spre camera lui. Tocmai ieşea din lift când dădu cu nasul de o figură cunoscută.

Ofiţerul de securitate al lui Dieter Muller, Otto Linz!

– *Herr* Linge, vă aşteptam. *Herr* Muller mi-a ordonat să vă transmit un mesaj important pentru dumneavoastră.

– S-a întors la Beirut?

– Da, dar plecăm din nou imediat spre Baalbeck.

– Nu aţi fost urmărit? se nelinişti Malko.

Această întâlnire reprezenta un risc de securitate ridicat. Germanul zâmbi.

– Nu, *Herr* Linge, am intrat în ambasadă cu *Herr* Muller care a rămas acolo, iar eu am ieşit pe o uşă care dă într-o stradă transversală. Cum aceasta nu este niciodată utilizată, nu este supravegheată. Voi intra prin acelaşi mod.

– Ce se întâmplă?

– *Herr* Muller l-a întâlnit pe Walid Jalloul astăzi la Baalbeck. Întâlnirea cu Hassan Nasrallah este amânată pe mâine sau pe poimâine.

– Unde?

– După *Herr* Jaloul, la Baalbeck sau în apropiere. Se pare că Nasrallah este în Hermel, mai la nord, şi că vine special pentru această întâlnire.

Era o informaţie vitală. Cu cât deplasările lui Hassan Nasrallah erau imposibil de reperat în labirintul periferiei de sud, cu atât era mai uşor pe şoselele puţin frecventate din Bekaa. Malko vru să-i menţioneze lui Otto Linz de baliză, dar renunţă. Niciodată Dieter Muller nu ar accepta o implicare atât de activă.

– Imediat ce veţi afla mai multe, ceru Malko, sunaţi pe linia dumneavoastră criptată la ambasadă. Să-mi trimită un mesager.

– *Jawohl*, *Herr* Linge, îl asigură ofiţerul de securitate. Se va aranja.

Imediat ce acesta se urcă în lift, Malko intră în cameră şi se uită pe o hartă a văii Bekaa. Baalbeck era la un sfert de oră de zbor de Israel şi ştia că Tsahal executase deja mai multe operaţiuni de comando helipurtate în această zonă în care masivele muntoase nelocuite ofereau locuri de aterizare discrete. De-a lungul frontierei siriene era pustiu şi un comando putea foarte bine să aterizeze. Israelienii cunoşteau Bekaa precum buzunarul lor, având în vedere că o bombardaseră frecvent.

De acum trebuia să-i avertizeze. Întâlnirea de la castelul Beaufort era deja depăşită. Trebuia să activeze noua legătură cu Mossad-ul.

Coborî, traversă Fakhreddine Street şi intră în hotelul *Monroe*, aflat chiar în faţa hotelului *Phoenicia*. Găsi imediat ceea ce căuta: o cabină telefonică cu cartelă pe care o cumpărai cu 10 000 de lire libaneze.

Numărul dat de Kassem începu să sune. Soneria se auzea ca şi cum ar fi fost la capătul pământului. În

cele din urmă receptorul fu ridicat şi o voce de bărbat zise câteva cuvinte în arabă.

– Vreau să vorbesc cu Mahmoud, zise Malko în engleză.

– *No* Mahmoud, răspunse vocea, înainte de a închide.

Malko ieşi din *Monroe*. În mod normal, urma să fie contactat în următoarele două ore. Doar că nu ştia cum. Decât să se învârtă de colo până colo, urcă înapoi în cameră şi, pentru a-şi alunga neliniştea, dădu pe CNN. Dar nu reuşea să urmărească ştirile care se repetau mereu. Se afla în mijlocul ciclonului şi era foarte încordat.

Pentru a-şi limpezi mintea, avu deodată o idee nebunească. Cel puţin, pentru câteva momente, nu s-ar mai gândi la Hassan Nasrallah. Când formă numărul Rimei, aşteptă câteva secunde, fără prea mari speranţe. Brusc, vocea blândă, aproape imperceptibilă a şiitei zise „alo".

Malko fu atât de surprins, încât rămase fără glas o secundă, înainte de a spune:

– Rima?

– Da.

Aparent, şi ea era la fel de surprinsă ca el. Dar nu îi închise. Aşa că se hotărî să treacă peste ceea ce se întâmplase ultima dată şi să meargă drept la ţintă.

– Sunteţi liberă ca să puteţi lua masa în seara asta?

Ea nu îl insultă, nu se înfurie, ci zise simplu:

– Da, dar nu înainte de ora 9:00, lucrez.

Se revăzu, gol, în plină erecţie, în timp ce tânăra şiită fugea din camera lui. Trebuia să reia meciul de

unde rămăsese. Adrenalina începu să-i încălzească pântecele.

– Unde? întrebă el.

– La intersecţia Sodeco, la staţia de autobuz.

Ea închise imediat. Această întâlnire era atât de nesperată, încât rămase ameţit câteva clipe, pe fondul acelor *news* împrospătate. Telefonul fix îl făcu să tresară.

– Recepţia, *sir*, cineva m-a anunţat că poliţia voia să vă ridice maşina. Ar trebui să mergeţi să o mutaţi.

– Cobor, zise Malko.

Din când în când, poliţiştii făceau exces de zel în jurul marilor hoteluri. Mereu din cauza maşinilor-capcană. Parcase Mercedesul la capătul Ibn-Sina Street, în faţa epavei hotelului *Saint Georges*. Ajunse în faţă, dar nu reperă nici un poliţist. Din contră, un bărbat cu o mustaţă groasă şi un păr zburlit se apropie de el cu un mers ciudat. Piciorul drept părea ţeapăn, depărtat ciudat de corp, cu laba piciorului întoarsă spre exterior. La fiecare pas, corpul lui efectua un fel de semirotire. Acest infirm îl indispuse, dar se strădui să zâmbească.

– Dumneavoastră aţi anunţat la hotel? întrebă el.

– *Yes, sir,* răspunse bărbatul. *I told police not to take your car.*

– *Thank you,* spuse Malko întinzându-i o hârtie de 10 000 de lire.

– *Thank you, sir, my name is Mahmoud.*

Îl fixă pe Malko cu insistenţă şi acesta din urmă simţi cum îi creşte pulsul. Bărbatul pe care îl avea în faţă era „contactul" israelienilor.

Mahmud aştepta, sprijinit pieziş pe piciorul lui sănătos. Malko ezită câteva secunde să îi încredinţeze o informaţie ultrasecretă unui necunoscut. Dar nu avea de ales.

– Hassan Nasrallah va fi mâine sau poimâine la Baalbeck pentru a se întâlni cu trimisul guvernului german, zise el. Acesta locuieşte la hotel *Palmyre*.

– Asta-i tot?

– Tot, recunoscu Malko.

– *Tarb*[2]. Mesajul va fi transmis.

Se îndepărtă cu mersul lui ciudat, lansând mai întâi piciorul stâng într-o parte, pivotând apoi cu tot corpul. În ciuda infirmităţii sale, reuşea să se deplaseze destul de repede. Malko îl văzu dispărând pe strada îngustă care separa *Phoenicia* de ruinele *Saint Georges*, niciodată reconstruit.

*

* *

Întins pe vechiul lui fotoliu, colonelul Trabulsi asculta relatarea locotenentului Farid Karam. Ceea ce îi povestea era în acelaşi timp pasionant şi frustrant. Trebuia să afle ce făcuse agentul CIA la castelul Beaufort. Locul fusese bine ales pentru o întâlnire, într-o zonă unde se putea repera uşor un urmăritor. Colonelul Trabulsi studiase o hartă de stat major a zonei şi descoperise că dacă şoseaua care ducea la fostul castel al cruciaţilor era o fundătură, de la faţada estică mai multe poteci făceau legătura cu şoseaua asfaltată Nabatiyé-Marjaaloun, care trece doi kilometri mai jos. Deci, cel cu care agentul CIA avea întâlnire venea din Bekaa.

[2] OK. (n.aut.)

– Ce a făcut când s-a întors la Beirut? întrebă el.

– S-a întors la hotel. Părea frânt, zise locotenentul Farid Karam.

– Şi apoi, nu a ieşit?

– Am renunţat, mărturisi locotenentul, eram morţi de foame. Dar echipa de seară trebuie să-l fi preluat, i-am anunţat. Sunt acolo acum, am verificat...

– Bun, merge, concluzionă colonelul Trabulsi, agasat.

Ceva se petrecea sub nasul lui şi nu reuşea să vadă despre ce era vorba.

*

* *

Mai mulţi ofiţeri erau aplecaţi peste o hartă la scară mare a zonei Bekaa care ocupa toată masa, în centrul *war room* din *Kyria*, cartierul general al Tsahal, chiar la capătul străzii Rehauv Shaul Hamaloku, la Tel Aviv. Această sală de conferinţe austeră era situată într-o clădire cenuşie, anonimă, din beton, fără nicio denumire.

Printre militari se afla şi şeful *Sayeret Maktal* unitatea cea mai secretă din Tsahal, căreia i se încredinţau misiunile cele mai dificile şi mai periculoase. În trecut, Benjamin Netanyahu şi Ehud Barak o comandaseră. Meir Feldman asculta în linişte discuţiile. El era responsabilul acestui *meeting*, dar nu voia să se amestece în parametrii tehnici ai unei operaţiuni delicate.

Graţie informaţiilor transmise de reţeaua lor libaneză, era convins că, în fine, avea o ocazie să pună mâna pe Hassan Nasrallah. Niciodată nu obţinuse

atâtea informaţii despre o deplasare a şefului Hezbollah. Dar, nu era suficient.

Unul din ofiţerii *Sayeret Maktal*, locotenent-colonelul Murano, se întoarse spre el.

– Nu aveţi informaţii complementare?

– Nu, trebui să recunoască şeful Mossad. Dar le pot obţine foarte repede. Era necesar ca operaţiunea să fie planificată şi organizată din această seară: mijloace, traseu de acces şi de retragere, *dropping zone*, acoperire aeriană...

– Bine, zise interlocutorul său. Din lipsă de alte date, presupun că acţiunea se va derula la Baalbeck sau în imediata vecinătate. Dar peste tot sunt locuri posibile pentru o întâlnire discretă. Zona este complet controlată de Hezbollah. Există marea cazarmă dezafectată care domină Baalbeck-ul, şi multe alte locuri...

Simţindu-i descurajarea, Meir Feldman deschise un dosar pe care îl puse pe masă. Tot ce ştia despre deplasările lui Hassan Nasrallah.

– În afara Beirutului, explică el, Nasrallah se deplasează mereu în convoi. Cel puţin patru sau cinci maşini, din care două blindate, identice, şi alte două de contramăsuri electronice. Dar, o dată, a mers în urma convoiului, instalat pe locul din spate al unui scuter condus de unul din nepoţii lui. În Bekaa, un asemenea convoi se poate repera din cer. Trebuie utilizate drone.

– Aceasta riscă să alerteze Hezbollah-ul, obiectă locotenent-colonelul Murano.

Meir Feldman scutură din cap.

– Locuitorii din Bekaa sunt obişnuiţi să le vadă. Iar fără drone, nu putem face nimic. Unde consi-

derați dumneavoastră să vă puneţi oamenii? continuă şeful Mossad-ului.

– La jumătatea drumului între Byblos şi Baalbeck, răspunse ofiţerul. La sudul oraşului Bcharre, care se află la egală distanţă de celelalte două oraşe; este o zonă complet pustie şi mai puţin supravegheată decât frontiera siriană, Jabal Mnaitra. Am mai utilizat-o deja. De acolo, suntem la aproximativ 40 de kilometri de Baalbeck, într-o zonă în care sunt puţine *check-point* ale Hezbollah-ului.

– Ce mijloace veţi utiliza?

– Trei sau patru vehicule în culorile armatei libaneze. Douăzeci şi cinci de oameni, toţi vorbitori de arabă.

– Cine va conduce operaţiunea în teren?

– Eu, răspunse locotenent-colonelul Murano.

– Acoperire aeriană?

– Am prevăzut trei F-16, dar pot fi şi mai multe, dacă este nevoie. Nu vor interveni decât în cazul în care vom avea probleme.

Altfel spus, dacă comandoul era interceptat. Meir Feldman privi harta în tăcere. Erau oameni curajoşi. Chiar şi cu sprijinul F-16, urmau să fie în teritoriul inamic. Iar Hezbollah-ul nu era ca palestinienii...

Locotenent-colonelul Murano aprinse o ţigară şi zise:

– Sper că veţi avea informaţii mai precise. Altfel, riscăm să nu trecem de Jabal Mnaitra.

Meir Feldman nu răspunse. Se simţea mereu vinovat că trimite oameni într-o misiune riscantă. Tsahal pierduse 156 de oameni în războiul fulger împotriva Hezbollah-ului. Operaţiunea care era pe

cale să fie organizată risca să provoace alte pierderi. Dar, dacă l-ar captura pe Hassan Nasrallah, aceasta ar evita multe alte morţi în viitor şi ar reda moralul israelienilor.

– Am hotărât să dăm acestei operaţiuni numele de cod „*Happy Valley*”[1], anunţă el.

[1] Valea fericită. (n.aut.)

CAPITOLUL XI

Rima tăia carnea cu multă atenție, ca o fetiţă. Malko o privea, fascinat de această vampă cu o înfăţişare atât de angelică. Când o întâlnise la staţia de autobuz, la intersecţia Sodeco, ea aştepta cuminte, citind la lumina unui stâlp. Cu hijab, tunica încheiată până la gât şi fusta lungă până la glezne, i s-ar fi dat binecuvântarea fără împărtăşanie. Doar după ce îi descopereai machiajul sofisticat şi croiala extrem de mulată a hainelor, ai fi putut să ai îndoieli...

Abia urcată în maşina lui Malko, îşi scosese vălul, desfăcându-şi părul negru, minunat. Când îl fixase cu privirea ei limpede, el se gândi din nou la unghiile ei pe care i le înfipsese în ceafă în timp ce îşi obţinea plăcerea frecându-se de el.

– La ce vă gândiţi? întrebă ea deodată.

– La seara trecută, zise el, de ce aţi plecat?

Ea încruntă din sprâncene, şocată.

– Dar voiaţi să mă violaţi!

– Aveam nişte motive, pledă Malko. Tocmai flirtasem într-un mod, să zicem, foarte intens. Şi nu mai suntem copii.

– Nu este un motiv, replică Rima înverşunată, nu voiam să fac dragoste cu dumneavoastră.

– De ce?

– Nu vă cunosc, sunteţi un *agnabi*[1]. Şi aţi fost foarte brutal.

– Atunci, de ce aţi acceptat să ne revedem?

Ea nu se încurcă nicio secundă.

– Fiindcă sunteţi un bărbat seducător. Dar, în cultura noastră, bărbaţii trebuie să ştie să aştepte. Săptămâni, luni, mai mult uneori.

Malko îşi zise că pereţii braseriei *Cocteau*, la capătul străzii Ashrafieh, nu auziseră niciodată asemenea nonsensuri. Cel puţin, în timp ce era cu Rima, nu se mai gândea la ce se pregătea în Bekaa. Ea dădu deoparte farfuria.

– Nu mai mi-e foame.

Malko plătea deja nota. Abia ajunsă în maşină, Rima întrebă:

– Unde mergem?

– Să bem un pahar la *Phoenicia*.

Nu sări din maşină, dar rămase tăcută tot restul drumului, punându-şi la loc vălul pentru a intra în hotel. Malko o duse direct la etajul douăzeci şi ea se aşeză cuminte pe canapea.

Scoase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din minibar, scoase dopul şi umplu două pahare.

Abia la al treilea pahar Rima îşi scoase vălul. Apoi, se ridică şi se apropie de fereastra panoramică.

– Chiar este frumoasă marea! zise ea.

Malko i se alătură, cu impresia că joacă aceeaşi scenă. Îi cuprinse sânii în formă de pară cu aceeaşi plăcere. Acolo, scenariul se schimbă. Rima nu îi dădu mâinile la o parte, ci, din contră, îşi împinse fundul

[1] Străin. (n.aut.)

înapoi, încât să se muleze pe pântecele lui Malko. Rămaseră câteva clipe aşa, în timp ce el avea senzaţia că tot sângele i se concentrează în sex.

În acel moment, Rima se întoarse şi zise în şoaptă:

– Mă puteţi săruta, dar nu mai mult!

Zece secunde mai târziu, se freca de Malko ca o pisică în călduri, limba ei dansând o sarabandă frenetică cu a lui şi înfigându-şi unghiile în ceafa lui. Fu o tornadă de scurtă durată, care se termină cu un spasm al Rimei şi un ţipăt de durere al lui Malko. Aproape că îi smulsese practic buza superioară din cauza muşcăturii. Simţi o arsură la ceafă şi duse mâna, care i se pătă de sânge.

– O să plec acum, anunţă Rima cu o voce neutră.

Malko aproape că explodă de furie. Se folosea de el ca de o *sex-machine*. Obţinându-şi liniştită orgasmul şi apoi fugind.

– Nu încă!

Ea îl lăsă să-i ia mâna dreaptă şi să i-o aşeze pe pântecele lui, acolo unde sexul îi urla de tensiune. Rima nici nu clipi, remarcând simplu:

– Este adevărat, mă doriţi.

Furios, Malko îşi desfăcu fermoarul şi îşi eliberă sexul. Rima se retrase vioaie, dar el o ţinu, punându-i degetele pe sexul gol. Încet, Rima le strânse în jurul mădularului întărit. În starea în care era Malko, lucrul ăsta era deja delicios. Începu să-i mângâie sânii Rimei şi, miracol, simţi cum degetele ei încep să se mişte încet.

La foarte, foarte scurt timp, scoase un urlet simţind cum ejaculează şi, instinctiv, strânse brutal sânii Rimei. Ea sări înapoi protestând.

– Mă doare!

Calmat, Malko nu mai dorea să se lanseze într-o luptă îndoielnică pentru a obţine mai mult de la tânăra şiită. Avea impresia că se întoarce cu mai multe zeci de ani în urmă, cu verişoara sa Hildegarde... Rima era deja pe cale să-şi pună vălul.

Cel puţin, pentru moment, nu se mai gândise la Bekaa.

*

* *

Dieter Muller se trezi leoarcă de sudoare. Climatizarea camerei se stricase în 1982 şi nimeni nu o mai reparase. Se uită la ceas. Ora 9:10. Se întorsese de la Beirut pe la ora 20:00 şi cinase la *Seherazade* cu Otto Linz, ofiţerul lui de securitate.

Brutal, vru să fugă din camera prăfuită cu geamuri murdare şi se băgă sub duş. Era cuprins de o nelinişte difuză. Această întâlnire reprogramată cu Hassan Nasrallah îl neliniştea. Nu se mai întâmplase niciodată. De asemenea, Walid Jalloul nu îi vorbise *niciodată* dinainte de locul de întâlnire.

Abia ieşit de sub duş, se duse în grădină, unde masa pentru *breakfast* fusese pusă sub smochin. Otto Linz se afla deja la masă, luându-şi micul dejun. Dieter Muller se forţă să mănânce: nu îi era foame, iar cafeaua era infectă.

Nicio veste de la Walid Jalloul. Hotelul părea abandonat, iar liniştea era apăsătoare.

Deodată, un sunet sparse liniştea, ca zumzăitul unei insecte mari. Maşinal, privi în jur şi nu văzu nimic. Totuşi, zumzăitul continua, enervant.

Realiză deodată că venea din cer! Ridică ochii şi nu văzu nimic. Zgomotul era prea slab pentru a fi produs de un avion sau elicopter. Înţelese imediat.

Era o dronă! O dronă israeliană. Israelienii foloseau din belşug aceste avioane fără pilot pentru a supraveghea cerul libanez. Acestea permiteau, în timp real, să inspecteze o zonă precisă. Echipate cu o rachetă Hellfire, erau folosite frecvent pentru eliminările punctuale ale activiştilor palestinieni. Mişunau deasupra sudului Libanului şi uneori în Bekaa, unde se aflau numeroase baze ale Hezbollah-ului. Teoretic, prezenţa acestei drone nu era nimic neobişnuit. Israelienii, în ciuda acordului de încetare a focului, violau periodic spaţiul aerian libanez. Hezbollah-ul le doborâse o dronă, dar nu reacţionau prea mult pentru a nu-şi deconspira bazele.

Dieter Muller se duse în stradă şi ridică privirea spre cer. Zumzăitul se diminuase şi nici un punct negru nu era vizibil pe cer. Cei câţiva libanezi care stăteau în faţă la *Palmyre* nu păreau să-i acorde atenţie.

Şeful BND se întoarse în cameră. Pentru el, prezenţa acestei drone însemna că mesajul pe care îl transmisese lui Malko Linge ajunsese la israelieni, care începuseră să supravegheze zona sensibilă. Zarurile erau aruncate, dar, dacă Hassan Nasrallah sesiza această supraveghere, riscau să anuleze întâlnirea lui cu Hassan Nasrallah. Or, misiunea lui de bază în Liban consta în schimbul de prizonieri. Nu voia să piardă timpul pentru o operaţiune care îl deranja. Câştigase definitiv încrederea Hezbollah-ului şi nu voia s-o piardă.

*

* *

Colonelul Mourad Trabulsi ajungea mereu foarte devreme la birou pentru a repartiza oamenii în diferite misiuni. Se gândise mult din ajun şi concluzionase

că o operaţiune anti-Hezbollah era în curs de pregătire, operaţiune în care agentul CIA pe care îl urmărea juca un rol important, încă neclar.

Locotenentul Farid Karam şi plutonierul Ali El-Rami, însărcinaţi cu supravegherea suspectului, ajunseră la opt şi cinci. Colonelul Trabulsi îi apostrofă imediat pe un ton furios.

– Nu sunteţi buni de nimic! Ieri aţi dat-o în bară! Trebuia să vă deghizaţi în oaie, să faceţi orice pentru a afla ce urma să facă acest tip la castelul Beaufort.

– Nu voiam să fim reperaţi, protestă locotenentul Karam.

– Vreau rezultate, insistă Mourad Trabulsi. Se pregăteşte ceva sub nasul nostru. Dacă ne scapă printre degete, sunt terminat. Nu îl scăpaţi pe tip niciun pas. Verificaţi totul. Chiar şi ceea ce pare nevinovat. Altfel, o să vă detaşez la Tripoli...

Tripoli însemna groaza. Cei doi poliţişti părăsiră biroul, bosumflaţi amândoi.

Rămas singur, colonelul Trabulsi îşi servi primul Chivas din acea zi. Era în faţa unei dileme. În cadrul FSI, nu avea sarcina să urmărească Hezbollah-ul, nici să-l sprijine. Dar, având o informaţie foarte sensibilă, trebuia să raporteze. Dacă o făcea pe cale ierarhică, nu ştia cum ar fi fost tratată această informaţie. Dacă măcar ar fi fost tratată... Ori, dacă se întâmpla ceva şi Hezbollah-ul afla că el era la curent, ar fi fost deranjant pentru el. În urmă cu câteva zile, locotenent-colonelul Samir Chehade, adjunctul generalului Ashraf Rifi, scăpase la limită de un atentat, fiindcă vorbise prea mult. Dar, în Liban, se putea muri şi dacă nu vorbeai destul.

După ce se gândi îndelung, îl sună pe Walid Jalloul.

– Walid, sunt Mourad Trabulsi, am putea bea o cafea...

Era formula obişnuită.

– Cu plăcere! acceptă şeful Securităţii Hezbollah-ului. Ştii unde sunt, vino pe la ora 15:00.

Colonelul Trabulsi era unul dintre puţinii care cunoşteau amplasarea clădirii în care funcţiona cartierul general al Securităţii interne Hezbollah. Îşi mai turnă puţin Chivas. Urma să fie nevoit să-şi cântărească cuvintele.

*

* *

Malko dădea ocol camerei lui de la *Phoenicia*. Dimineaţa trecea cu o încetineală exasperantă. Lăsase televizorul aprins, fără sonor, pentru orice eventualitate. Hotărî să meargă la *Bristol*, să se întâlnească cu Mouna Harb. Tocmai realizase că nu avea niciun mijloc de apărare. De mult timp, pistolul lui ultraplat rămăsese în castelul din Liezen, din cauza controalelor din aeroporturi, şi îşi procura arma la faţa locului. Oamenii din Hezbollah erau nişte brutali. S-ar simţi mai bine cu o armă. Deşi în Liban conturile se reglau mai degrabă cu maşini-capcană.

*

* *

Greta Mugniyeh ieşi cu o geantă de voiaj Vuitton. Îşi alesese atent ţinuta, un pulover negru de lână foarte fină, la baza gâtului, mulat, strâns în centura care îi ţinea pantalonul Versace turnat pe ea, şi ghete cu tocuri înalte. O ţinută complet pudică şi extrem de sexy. Un claxon se auzi. Venea de la o maşină 4x4 neagră cu geamurile fumurii, parcată în faţa hotelului *Duroy*. Uşa se deschise şi Hussein, tânărul membru

Hezbollah, se grăbi să-i ia geanta. Privirea îi derapă scurt spre bustul greu al nemţoaicei, apoi îşi reveni şi întrebă:

– Nu aţi uitat nimic?

– Nimic, afirmă nemţoaica urcând în maşină.

Ezitase să-şi ia o fustă, dar nu trebuia să-l provoace prea ostentativ pe tânăr. Acesta se urcă la volan şi zise:

– Avem de mers cam două ore. Sioniştii au stricat toate podurile... Dar vom putea să oprim pe drum.

– *Sehr* gut![2] spuse simplu Greta Mugniyeh.

În timp ce mergeau spre sud, ea îl privi pe tânăr fără menajamente. Până la urmă, era chiar un băiat frumos, cu părul lui tuns scurt şi ochii negri mari.

Pălăvrăgeau, ceea ce nu mai făcuseră niciodată. Ajungând în Saida, Greta Mugniyeh ştia deja totul despre tânărul membru Hezbollah. Venea din satul Tar Zahal, aflat în sud, şi era simpatizant de la vârstă fragedă. Visul lui era să studieze, dar nu avea destui bani. Solda de la Hezbollah îi permitea doar să trăiască. Locuia într-o garsonieră în Ayas Al-Dilbah, în periferia sudică.

– Nu vrei să te căsătoreşti? întrebă Greta Mugniyeh când ieşeau de pe autostradă.

Tânărul Hussein râse jenat.

– Bineînţeles, dar nu am bani, deci...

Simţi că îl deranjează şi nu insistă. Schimbară subiectul, dar Greta Mugniyeh reţinuse principalul: era cu siguranţă frustrat sexual... Ceea ce îl făcea o pradă şi mai uşoară. Nu se opriră până la Tyr. Imobilul care aparţinea soţului ei se afla în sudul

[2] Foarte bine! (n.aut.)

oraşului, pe cornişa Nabib-Berri. Neterminat, adăpostea la parter un restaurant, *Skandar's Caffe*.

– Acolo, anunţă Greta Mugniyeh.

Hussein opri în faţa clădirii vecine, al cărei întreg etaj unu era demolat.

– Marina israeliană! explică el. Unul din fraţii noştri locuia acolo; l-au omorât împreună cu toată familia.

Skandar's Caffe era pustie, dar un bărbat, cu o şapcă ciudată pe cap, à la Gabin, apăru imediat, zâmbind.

– *Frau* Mugniyeh! Ce surpriză plăcută.

El se ocupa de anumite transferuri de bani venind din Mauritania.

– Aţi luat masa? întrebă el...

La răspunsul negativ al Gretei Mugniyeh, zise vesel:

– Ei bine, aşezaţi-vă la masă, tocmai am primit creveţi superbi.

Timid, Hussein voia să se eschiveze, dar Greta îl reţinu.

– Iei masa cu noi!

Haina tânărului se desfăcu când se aşeză, descoperind crosa unui pistol mare, automat, negru, şi Greta Mugniyeh simţi un fior plăcut în pântece.

*

* *

Colonelul Trabulsi se aplecă pentru a-l săruta de trei ori pe Walid Jalloul, mai scund ca el.

– Intră, Mourad! zise şeful Securităţii din Hezbollah.

Se instalară în biroul minuscul, în jurul unei tăvi cu ceai şi începură să pălăvrăgească unele şi altele,

despre familiile lor, timp de un sfert de oră. Întrerupţi de câteva apeluri, la care Walid Jalloul răspundea prin monosilabe. Îşi termină ceaiul şi zise în cele din urmă:

– Voiai să-mi spui ceva?

Mourad Trabulsi îşi schimonosi faţa cu o grimasă comică şi mărturisi:

– Da, am auzit nişte lucruri. O operaţiune ar fi în curs de derulare împotriva *sayyed*...

– Prietenii din sud?

Adică israelienii.

– Nu ştiu, recunoscu ofiţerul FSI. Dar cred că sunt în faza finală. Regret că nu pot să-ți spun mai multe...

Walid Jalloul îl linişti cu un gest.

– Apreciez demersul tău. Ştiu că nu eşti un inamic. Ce vine de la tine este serios. Nu ai nimic despre acest nebun de Geagea?

– Nu. De ce?

Lumina se stinse brusc şi continuară discuţia în întuneric.

– Mă tem să nu facă vreo prostie în sud, care să ne fie pusă în spate.

– Sunteţi bine poziţionaţi acolo, remarcă Trabulsi.

– Nu îi controlăm pe palestinieni, îl corectă Walid Jalloul. Or, sirienii au eliberat din închisorile lor câteva sute de islamişti. Unii sunt în tabăra Al-Buss, lângă Sour[3].

Aceşti tipi pot fi plătiţi de oricine...

[3] Tyr. (n.aut.)

– Sirienii sunt prietenii voştri, remarcă Mourad Trabulsi în momentul în care lumina revenea.

– Sirienii nu au prieteni, îl corectă Walid Jalloul deschizând uşa, nu au decât aliaţi şi nu mereu aceiaşi. *Inch'Allah*, vom vedea.

*

* *

Malko ieşi din *Bristol* cu un pistol automat Herstal 9 mm nou-nouţ, încă în cutia lui originală. O aşteptase pe Mouna Harb bând o votcă la bar, în timp ce ea se dusese după armă la ambasada saudită.

Telefonul lui securizat rămânea în continuare mut. Ori nu se petrecea nimic la Baalbeck, ori Dieter Muller nu era în măsură să comunice. Dacă l-ar fi întâlnit deja pe Hassan Nasrallah, s-ar fi întors.

Malko reveni la *Phoenicia* să pună pistolul Herstal în seif. Pentru moment, nu făcea decât să aplice principiul precauţiei. Orele urmau să treacă încet până seara. Apoi, îşi va schimba gândurile cu Rima, care acceptase să ia masa încă o dată cu el. De această dată, spera să ajungă la un rezultat mai conform cu natura vulcanică a tinerei şiite.

*

* *

Meir Feldman petrecuse ziua în cartierul lui general din Glilot, la nord de Tel-Aviv, într-o vilă discretă, care adăpostea o parte din Mossad. Acolo unde se afla Memorialul Institutului, nouăzeci şi unu de nume pe un perete din gresie, ale agenţilor ucişi în misiune. Celălalt cartier general se afla în clădirea El Al din Tel-Aviv.

Nu conducea direct operaţiunea „Happy Valley", derulată de o unitate a *Sayeret Matkal* împreună cu

armata aerului care furniza dronele de observare şi eventuala acoperire cu F-16. Informaţiile militare – AMAN – coordonau totul.

Dronele survolaseră Bekaa toată ziua fără să depisteze nimic care să semene cu convoiul lui Hassan Nasrallah. Evident, şeful Hezbollah-ului se putea deplasa şi în alt fel... În acest timp, comandoul *Sayeret Matkal* rămăsese ascuns în fundul unei văi pustii, lângă elicoptere. Pregătit să intervină în mai puţin de o jumătate de oră. Nimeni nu-i reperase prezenţa. Zona era complet nelocuită, iar aviaţia militară, inexistentă. Se convenise ca echipa de comando să rămână încă o zi înainte de a se retrage.

Activitatea dronelor încetase la căderea nopţii. Meir Feldman decise să se culce în camera alăturată biroului său de la Glilot. Dacă nu primea informaţii complementare prin intermediul lui Malko Linge, operaţiunea risca să nu poată fi declanşată.

*

* *

Malko parcase în rondul enorm din faţa ambasadei Kuweitului, la Bir Hassan, chiar în faţa complexului sportiv, destul de departe, în periferia sudică.

Distras de radio, nu îşi dădu seama cum trece timpul şi realiză deodată, uitându-se la ceasul Breitling, că Rima întârziase trei sferturi de oră! Sună pe telefonul mobil: dădu de mesagerie.

Douăzeci de minute mai târziu, în momentul în care, furios, se pregătea să plece, zări o femeie care traversa cu paşi repezi podul de peste autostrada Charles Helou. O recunoscu pe Rima după ţinută. Mergea cât de repede îi permitea fusta lungă şi

strâmtă. Când se aşeză pe scaun, gâfâind, îi zise lui Malko:

– Scuzaţi-mă, o clientă a venit foarte târziu şi nu putea fi refuzată.

– De ce? se miră Malko.

– Este doamna Nasrallah, explică Rima. Ea şi soţul ei sunt clienţii patronului meu, doctorul Risk. Este unul dintre cei mai buni dentişti din Beirut. Un creştin.

Indispoziţia lui Malko dispăru imediat.

– Nu-i nimic grav, o linişti el. O să petrecem totuşi o seară plăcută.

Poate că Dumnezeu era în cele din urmă de partea lui. Dacă operaţiunea din Bekaa eşua, avea încă o pistă de explorat.

CAPITOLUL XII

Sejurul Gretei Mugniyeh la Tyr se derula perfect. După dejunul la *Skandar's Café*, îi ceruse lui Hussein să o ducă să viziteze oraşul şi împrejurimile. Ceea ce el acceptase cu o bucurie evidentă. Merseseră chiar şi la Bazouriye, oraşul unde Hassan Nasrallah îşi petrecuse o parte din viaţă.

Greta Mugniyeh îi explicase tânărului Hussein că era obligată să doarmă la Tyr, pentru că trebuia să recupereze ceva a doua zi dimineaţă. Se întorseseră la *Skandar's Café* pentru cină. Puţin câte puţin, tânărul Hezbollah se dezgheţa şi îşi pierdea din timiditate. Patronul o instalase pe Greta într-o cameră din clădirea neterminată, iar Hussein trebuia să doarmă la nişte veri.

După plimbare, nemţoaica se dusese să se schimbe, îmbrăcând un taior cu fustă chiar scurtă. Aşezat lângă ea, Hussein reuşea cu greu să-şi dezlipească privirile de la picioarele ei parţial descoperite. În periferia de sud, nu avea prea des ocazia să admire picioarele femeilor. Conştientă de efectul produs, Greta Mugniyeh avea grijă să-şi încrucişeze alternativ picioarele, dându-i voie să ajungă cu privirea mai sus în unghiul umbrit al coapselor.

Dacă voia să-l „agaţe" pe tânărul militant, acum era momentul sau niciodată.

Timid, Hussein gustase din vinul oferit de patron.

– Vin din Bekaa, precizase acesta din urmă, făcut de un şiit.

Liniştit, Hussein savură vinul şi din acel moment privirea îi deveni extrem de strălucitoare: nu era deloc obişnuit cu alcoolul...

Greta Mugniyeh îşi termină cafeaua şi îi zise:

– Hussein, mă ajutaţi să ajung până în cameră?

Nu era lumină pe culoarele şi scările imobilului neterminat. Hussein se grăbi să ia o lanternă din maşina 4x4, în timp ce nemţoaica îl aştepta pe trotuar. Aerul era cald şi valurile clipoceau uşor izbindu-se de stâncile ce mărgineau cornişa Nabib Berri.

Luând-o înainte, Greta, urmată de tânăr, intră pe culoar, în dreapta restaurantului, iar nemţoaica începu să urce treptele, ghidată de fascicolul lanternei. Trebuia să ajungă la etajul al doilea. Greta Mugniyeh urca încet, atentă la legănatul şoldurilor. Pândind momentul propice să atace...

Chiar înainte de a ajunge pe palier, rată intenţionat o treaptă, se clătină şi ar fi căzut dacă Hussein nu ar fi prins-o.

Greta făcu în aşa fel încât, răsucindu-se, mâna dreaptă a tânărului să-i atingă bustul. Acesta îşi retrase mâna ca şi cum ar fi atins o plită încinsă. Sprijinită de perete, Greta Mugniyeh gemu.

– M-am lovit la gleznă.

Ajunsă pe palier, se sprijini de perete, cu abdomenul înainte, într-o poziţie voit provocatoare. Hussein, în faţa ei, respira ceva mai rapid, ca şi cum ar fi gâfâit. Camera era în capătul culoarului.

– Nu ştiu dacă pot ajunge până acolo, se plânse Greta. Mă doare foarte rău.

– Pot să chem un doctor, propuse imediat tânărul.

– Nu, o să mă sprijini până la cameră.

Tânărul îşi trecu un braţ în jurul taliei Gretei şi aceasta se sprijini de el, înaintând cu paşi mici în lumina mişcătoare a lanternei. Hussein nu scotea un cuvânt. Ajunsă în faţa uşii, luă cheia din geantă şi ceru:

– Lumineazǎ-mi!

Băgă cheia în broască, deschise uşa şi se întoarse.

– Mulţumesc, zise ea.

Cu un gest care încercă să pară natural, înaintă puţin pentru a-l săruta pe obraz. Cast. Dar, în acelaşi timp, pântecele ei atinse în trecere pe cel al tânărului. Atât de precis, încât simţi umflătura enormă care îi deforma pantalonul.

Într-o clipă, Greta începu să se excite formidabil. Uitând orice calcul, îşi imagină acest sex gros penetrând-o şi o cuprinse ameţeala. Neştiind motivul tăcerii ei, Hussein se nelinişti:

– S-a întâmplat ceva, doamnă Greta?

– Nu, nu, îl asigură ea.

Erau la câţiva centimetri unul de celălalt şi tânărul lumina solul cu lanterna cei atârna în mână. Aproape fără să se gândească, Greta puse mâna pe umflătura din pantalon şi zise:

– La tine se întâmplă ceva...

Hussein sări înapoi, ca şi cum l-ar fi muşcat un şarpe. Zise cu o voce tulburată:

– Nu, nu, este foarte bine, doamnă Greta. Trebuie să vă culcaţi acum, eu trebuie să plec.

Greta înaintă şi, din nou, puse mâna direct pe erecţia tânărului. Nu mai era o femeie calculată, ci o femelă excitată de un mascul bine dotat. Degetele ei apăsară mai mult. Chiar şi prin stofa groasă, simţea pâlpitând sexul tânărului.

– Vrei să faci dragoste, murmură ea.

– Nu, nu, protestă el, contrar oricărei evidenţe.

– Nu este nimic rău în asta, ştii, insistă Greta, e ceva normal.

Vorbind, îl masa încet şi Hussein scoase un ţipăt sugrumat.

– *La! La!*

Înţelese că urma să ejaculeze şi îşi dădu mâna la o parte. Îl simţea gata să plece în goană. Să facă dragoste cu soţia lui Hassan Mugniyeh, trebuia să fie dincolo de cele mai nebuneşti fantasme ale lui.

Îl luă de mână pe Hussein şi îl trase în cameră.

Înspăimântat, acesta se lăsă în voia ei. Abia trecură de pragul uşii, că Greta se rezemă de perete şi îl trase spre ea de centura pantalonului.

– Nimeni nu va afla niciodată. *Fuck me. Fuck me hard*[1], murmură ea.

Lipit de ea, Hussein era paralizat, cu braţele atârnându-i de-a lungul corpului. Greta înţelese că nu va reuşi niciodată să-l determine pe el să facă primul pas. Atunci, îi descheie fermoarul, descoperind un slip negru. Îl dădu uşor la o parte, eliberând un mădular fierbinte pe care îl cuprinse cu degetele. Hussein gemu.

[1] Trage-mi-o. Trage-mi-o tare. (n.aut.)

– *La!* Este haram[2].

Totuşi, nu protestă atunci când ea îi desfăcu centura, dându-i jos pantalonul. Părea ţintuit de pământ, iar Greta nu ezită. Trebuia să facă situaţia ireversibilă. Se aplecă, băgându-şi mădularul în gură cât de adânc putea, în timp ce îl mângâia. Mâna ei abia avu timp să se mişte de trei ori, că simţi gustul acru şi cald al spermei care ţâşnea cu o forţă nebănuită. Hussein scoase un ţipăt de agonie, în timp ce se golea în ea.

Greta, ea, avea pântecele în flăcări. Ce risipă!

Când se ridică, tânărul îşi ridică precipitat slipul şi pantalonul, bâiguind scuze în engleză, depăşit, terifiat. Era cu siguranţă prima dată când ejacula în gura unei femei. Greta îl împinse spre pat şi zise în şoaptă:

– *Don't go. I want your prick in my pussy*[3].

Era argoul simplu pe care el trebuia să îl înţeleagă. Hussein nu reacţionă. Într-o clipă, Greta îl dezbrăcă de haină, aruncând pistolul pe un fotoliu. Apoi îi descheie cămaşa şi pantalonul.

Îl puse să se aşeze pe pat pentru a-i scoate pantofii şi el se trezi gol puşcă. Greta remarcă cu plăcere că deja se excita din nou.

Tinereţea e frumoasă...

La rândul ei, îşi scoase haina taiorului, apoi cămaşa, dezvelind sutienul bine umplut. Urmă fusta. Hussein privea fascinat. De astă dată, ea se întinse pe spate, în timp ce îl masturba încet. Rugându-se din tot sufletul ca el să-i smulgă chiloţii.

---

[2] Nu. Este păcat. (n.aut.)

[3] Nu pleca. Vreau scula ta în păsărica mea. (n.aut.)

Ceea ce el şi făcu, foarte repede. După care sări pe ea, îi depărtă picioarele cu genunchiul şi o penetră dintr-o mişcare. Greta Mugniyeh era atât de excitată, încât avu un orgasm instantaneu. Sprijinit pe coate, Hussein era ca o maşinărie nebună. Era atât de divin, încât nemţoaica, cu unghiile înfipte în fundul tânărului, simţi că juisează din nou. Avu un al doilea orgasm, şi mai puternic ca primul. Acest mădular enorm, tare ca oţelul, o înnebunea... Într-o străfulgerare, îşi zise că prietenele ei, care aveau amanţi tineri, aveau dreptate. În fine, tânărul ejaculă cu un geamăt, rămânând înfipt în ea. Greta Mugniyeh plutea. Chiar dacă nu reuşea să obţină informaţiile pe care le căuta, nu ar avea nimic de pierdut...

Cu o voce sugrumată, Hussein murmură:

– Vă cer scuze, doamnă.

Deja, încerca să sară din pat. Greta îşi trecu braţele în jurul lui şi zise pe un ton ferm:

– Nu pleca. Trage-mi-o în continuare.

Folosea intenţionat un limbaj crud, pentru a-l excita mai bine. Hussein nu răspunse, dar ea simţi cum sexul lui începe să se întărească din nou, în pântecele ei.

*

* *

Se făcea ziuă în Bekaa. Dieter Muller dormise puţin şi prost. Din nou auzi în depărtare zumzăitul dronei. Israelienii nu renunţau.

Se simţea cumplit de vinovat. Bineînţeles, Hassan Nasrallah nu era un înger, ci un fanatic inamic al Occidentului, dar acest om avea încredere în el. Şi nu mai era un asasin sângeros. Ci mai degrabă un conducător de război bine avizat.

Pentru a doua oară, se pregăti să servească micul dejun sub smochinul din grădină. Otto Linz era deja acolo. Şeful BND se întrebă ce se petrecea în afara Bekaa. Nu erau ziare în Baalbeck şi nicio televiziune străină. Din principiu, când se afla în acest gen de misiune, Dieter Muller se abţinea să utilizeze telefonul criptat, uşor de localizat. Tocmai ieşea din cameră când zări o siluetă în penumbra culoarului. Unul din oamenii lui Walid Jalloul.

– *Mister Jalloul is waitting for you*, anunţă el.

– *OK. I am coming.*

Bărbatul îl reţinu cu un zâmbet.

– *Not now.* Voiam doar să fiu sigur că sunteţi pregătit. Revin într-o oră, nu mergem departe, la moscheea de la ieşirea din oraş.

Cu un gest al mâinii, dispăru, şi Dieter Muller auzi zgomotul unei maşini care demara. Se întoarse în cameră, perplex şi agitat, și își aprinse o ţigară. Începu să se gândească. De când trata cu Hezbollah-ul, era prima dată când îl informau dinainte asupra locului de întâlnire...

Evident, aceasta se putea explica prin faptul că el era izolat la Baalbeck şi că Hezbollah-ul putea verifica dacă se folosea de telefonul mobil.

Totuşi, Hezbollah-ul nu îşi asuma niciodată vreun risc. Brusc, fu sigur că Walid Jalloul ştia că urma să se întâmple ceva. Survolurile dronelor alertaseră probabil oamenii Hezbollah-ului şi i se întindea o cursă. Hassan Nasrallah nu va fi cu siguranţă în această moschee.

Era clar: israelienii urmau să cadă într-o cursă. Trebuia cu orice preţ să-i avertizeze. Mai întâi, pentru a-şi declina responsabilitatea şi, apoi, pentru a evita

o baie de sânge. Dacă suna la ambasada Germaniei din Beirut, acest apel ar fi lăsat o urmă.

Şi ar fi definitiv compromis faţă de Hezbollah.

Timp de mai multe minute, se învârti ca un leu în cuşcă, căutând disperat un mijloc de a-i avertiza pe israelieni. Singurul mod era să-l contacteze pe Malko Linge. Sperând ca el să poată să-i prevină pe israelieni. Privi telefonul vechi din camera sa. O linie fixă. Ridică receptorul: miracol, avea ton.

Febril, formă numărul de la hotel *Phoenicia*. Erau mai puţine riscuri să treacă prin centrală şi ar putea oricând să dea o explicaţie. Cu inima în gât, ascultă soneria. Niciun răspuns; trecu apoi pe mesagerie. Cu o voce cât mai calmă posibil, Dieter Muller lăsă un mesaj:

– Am întârziat. Trebuie să anulăm întâlnirea noastră. Vă voi suna eu.

Închise, rugându-se cerului ca Malko să înţeleagă şi apoi să poată transmite SOS-ul. Avea impresia că are un bolovan în stomac...

*

* *

Greta Mugniyeh se trezi şi avu nevoie de câteva secunde să realizeze unde se afla. Hussein, gol puşcă, dormea lângă ea, ghemuit. Îl epuizase, scosese din el ultimele scântei de erotism. Făcuseră dragoste de cinci ori, numărând-o şi pe cea în care el ejaculase în gura ei.

Fără fineţe, fără mângâieri, fără sărutări. O maşină care o penetra cu toată forţa, într-un ritm dement, până ce exploda. Şi fără imaginaţie. Ceea ce provocase chiar şi o neînţelegere. Plictisită să fie turtită de cele optzeci şi cinci de kilograme, Greta se

întorsese cu spatele când urma să o penetreze şi, cu fundul ridicat, spera să mai diversifice poziţiile.

Nici nu avu timp să reacţioneze. Neînţelegând schimbarea de poziţie, fără să ezite, Hussein, care părea să fie obişnuit cu această practică, o sodomizase cu o violenţă care îi smulsese un urlet de durere. Nemţoaica îşi va aminti toată viaţa de această noapte, iar Hussein, probabil la fel. Acum, rămânea să „capitalizeze" această întâlnire.

Se mişcă cu intenţia de a merge la cabina de toaletă şi îl trezi pe tânăr. Acesta se lipi de Greta, care simţi cum sexul i se umflă ca un balon.

Niciodată nu văzuse un bărbat care să se excite atât de repede, mai ales după performanţa recentă. Hussein nu pierdu timpul: cu un mormăit, o întinse pe spate, se aşeză deasupra ei, îşi fixă sexul spre al ei şi, cu o mişcare formidabilă, o penetră complet.

Greta urlă. De durere, având deja mucoasele inflamate. Hussein nu o menajă, regăsindu-şi ritmul de *sex-machine*. Era înfricoşător. Îl prinse de fund, încercând să îl oprească. Degeaba. Simţea de parcă o freca cu şmirghel. În fine, el ejaculă cu un nou mormăit sălbatic, rămânând înfipt în ea.

*

* *

Malko, ieşind din baie, văzu becul roşu care clipea pe telefon şi se duse să citească mesajul. Poate că era Rima, care se scuza. După cină, îi ceruse lui Malko să o conducă la Basta, pretextând că este obosită. Ca şi prima dată, Malko o lăsase într-un loc al cărui nume nu îl ştia.

Ascultând mesajul lui Dieter Muller, simţi cum pulsul îi creşte. Nu cuvintele, ci tonul germanului îl

panică. O voce încordată, stresată, de un calm artificial. Ascultă de trei ori mesajul şi îl şterse. Concluzia era clară: operaţiunea din Baalbeck era compromisă şi trebuia să-i avertizeze pe israelieni.

Cum?

Nu vedea decât o cale: prin intermediul lui Mahmoud. Sperând să nu fie prea târziu.

Se îmbrăcă în viteză. Nici vorbă să telefoneze de la hotel. Din fericire, era o cabină telefonică la hotel *Monroe*. Formă febril numărul lui Mahmoud şi o voce de femeie în arabă îi răspunse imediat.

– Mahmoud? întrebă Malko.

Se auzi un zgomot de fond, câteva cuvinte neinteligibile şi închise!

Încercă din nou: linia era ocupată.

Traversă din nou, revenind la *Phoenicia*. Nebun de nelinişte. Nu mai avea decât să privească la televizor aşteptând catastrofa.

Nemaiputând să suporte lipsa de acţiune, decise să meargă la hotel *Alexandre*. Poate reuşea să obţină ceva informaţii.

*

* *

Locotenentul Farid Karam şi colegul lui, Ali El-Rami, stăteau la pândă în holul de la *Phoenicia* de la ora 8:00 dimineaţa. Relaxaţi. Agentul CIA cobora în general mai târziu pentru *breakfast*.

Farid Karam îl văzu totuşi ieşind din lift, vizibil grăbit, traversând şi intrând în hotelul *Monroe*. Ieşi foarte repede şi reveni pentru a cere să i se aducă maşina.

– Îl urmăreşti, zise locotenentul colegului său, eu mă duc să văd ce a făcut.

În 30 de secunde, după ce îşi arătase legitimaţia de poliţist recepţionistei de la *Monroe*, ştiu că „clientul" său venise să telefoneze... Află numărul de la cabina telefonică şi sună la biroul colonelului Trabulsi. Va fi o joacă de copil să afle numărul apelat.

*

* *

Telefonul albastru sună pe biroul lui Meir Feldman. Era *Yahalamin*[4], care ghida dronele desfăşurate deasupra zonei Bekaa.

– Am reperat un convoi de cinci vehicule care vin din Hermel, anunţă o voce. Maşini 4x4 şi Mercedes. Merg destul de repede şi tocmai au traversat localitatea El-Toufiqiye. Cu viteza cu care merg, vor ajunge la Baalbeck în aproximativ 25 de minute.

– Fără alte mişcări?

– Nu, a trecut de *check-point* din El-Laboue fără să încetinească. Deci era vorba de un convoi Hezbollah...

– Mulţumesc. Ţineţi-mă la curent la fiecare 5 minute, ceru şeful Mossad-ului.

Comandoul ascuns în Jabal Mnaitra era deja avertizat. Meir Feldman nu mai avea decât un rol de observator. Partea militară a operaţiunii „Happy Valley" era condusă de cartierul general din cadrul *Sayeret Matkal*, aflat în legătură cu Air Force pentru sprijin aerian.

Abia închise, că apelă la biroul prim-ministrului Ehoud Olmert pentru a-l anunţa că operaţiunea „Happy Valley" începuse.

---

[4] Unitatea specializată în comunicaţii din cadrul Mossad-ului. (n.aut.)

Nu dădea socoteală decât în faţa lui, dar Ehoud Olmert nu era un militar de carieră, în timp ce predecesorii săi, Benjamin Netanyahu, Ehoud Barak şi Ariel Sharon, comandaseră *Sayeret*. Meir Feldman se simţi deodată foarte singur. Dacă apărea vreo problemă, el ar fi suportat întreaga responsabilitate...

*

* *

Hussein conducea ca un robot, frânt după orgia de sex, iar Greta Mugniyeh era neliniştită. În loc să creeze o intimitate între ei, această noapte părea că îl îndepărtase pe tânăr. Abia îndrăznea să o privească şi nu îi răspundea decât monosilabic, în timp ce urmau cu o viteză de melc şoseaua de coastă aglomerată de vehiculele deturnate de pe autostrada scoasă din uz. Greta Mugniyeh încercă să spargă gheaţa, punându-şi mâna pe piciorul tânărului.

– Ai fost formidabil, noaptea asta! zise ea. Nu am simţit niciodată atâta plăcere.

Simţi cum muşchii tânărului se contractă sub degetele ei şi el mormăi ceva ininteligibil, cu nasul aplecat spre parbriz.

Nemţoaica îşi zise că acesta va reveni probabil la sentimente mai bune când nivelul de testosteron îi va creşte din nou.

*

* *

Nici Dieter Muller şi nici ofiţerul său de securitate nu se întorseseră din Baalbeck. Malko ieşi din hotel *Alexandre*, cu un gust de cenuşă în gură.

Nu mai avea decât să se întoarcă la *Phoenicia* în aşteptarea unui ipotetic contact de la Mahmoud.

Dacă ar fi dat crezare instinctului, ar fi pornit spre Baalbeck.

*

* *

Militantul Hezbollah aştepta în holul întunecat şi prăfuit de la *Palmyre*. Îl abordă pe Dieter Muller cu acelaşi zâmbet neutru.

– *Mister Walid is expecting you, now. May I have your cellular phone?*[5]

Germanul îl urmă până la un BMW negru în care se afla deja un alt membru Hezbollah şi demarară în direcţia ieşirii din Baalbeck. Dieter Muller privea distras peisajul, complet şters.

Nu îndrăznea să întrebe unde mergeau.

*

* *

– O maşină tocmai a părăsit hotelul din Baalbeck, anunţă vocea apăsată a unuia din controlorii dronelor, instalat în faţa unui şir de ecrane pe care erau afişate imaginile transmise de aparatele care zburau deasupra Bekaa.

Această sală de control era situată într-una din bazele secrete ale Air Force, la nord de Haifa. Elementele receptate erau transmise în timp real celor trei destinatari: comandoului *Sarayet Maktal*, deja aflat în teren, cartierului general de la Operaţiuni Speciale, unde se afla generalul Yossi Kuperwasser, şi lui Meir Feldman, şeful Mossad şi iniţiatorul operaţiunii „Happy Valley".

---

[5] *Domnul Walid vă aşteaptă acum, pot să vă iau telefonul mobil?* (n.aut.)

– Maşina se îndreaptă spre sudul oraşului, continuă controlorul.

Meir Feldman simţi cum pulsul îi creşte brusc. Dieter Muller stătea la hotelul *Palmyre*... Câteva minute mai târziu, controlorul continuă:

– Maşina tocmai se opreşte în faţa unei moschei mari, la aproximativ 3 kilometri sud de Baalbeck. Au coborât nişte oameni.

O altă imagine apăru pe ecran: un convoi de cinci vehicule înainta rapid în direcţia Baalbeck, venind din nord. Traversase orăşelul Magne, la 6 sau 8 minute de Baalbeck. Acest convoi, după informaţiile lui Dieter Muller, trebuia să îl transporte pe Hassan Nasrallah. Deci, şeful Hezbollah-ului şi şeful BND mergeau spre acelaşi punct de întâlnire.

*

* *

Generalul Yossi Kuperwasser, comandantul AMAN, urmărea şi el evoluţia evenimentelor. Ora decisivă sosise. Bău un pahar mare cu apă, adresă o rugăciune Domnului şi dădu ordin locotenent-colonelului Murano să pornească la drum. În principiu, comandoul ar ajunge la moschee în 20 de minute.

Apelă la o bază aeriană din Golan pentru a solicita decolarea a trei F-16 care trebuiau să asigure eventuala protecţie a comandoului. Aşteptând, se vor învârti deasupra teritoriului israelian, gata să pornească spre Bekaa, doar la câteva minute de zbor.

*

* *

Land Roverul în culorile armatei libaneze ajungea în Deir El-Ahmar, prima aglomerare urbană

importantă de după Jabal Mnaitra. Un vechi M 113 al armatei libaneze era postat pe marginea şoselei, apărând un punct de trecere păzit de patru soldaţi.

Locotenent-colonelul Murano făcu semn şoferului să încetinească. Cele două Humvee care urmau făcură la fel. Ofiţerul israelian nici nu avu timp să pălăvrăgească: soldatul îi făcu semn să treacă.

*

* *

Din acel moment, înaintarea comandoului israelian era urmărită prin intermediul unei drone. Meir Feldman avea gâtul ca de câlţi. Comandoul *Sayeret* ar putea să ajungă la moschee în câteva minute. Graţie efectului surpriză, lucrurile s-ar putea derula rapid. Dacă Dumnezeu este de partea lor, Hassan Nasrallah ar zbura spre Israel în mai puţin de o oră.

*

* *

Adjutantul Ali Nahel, care comanda *check-point*-ul din Deir El-Ahmar, privi, gânditor, cum se îndepărtau cele trei vehicule. Toate aveau culorile libaneze, soldaţii purtau uniforme libaneze, dar ceva nu se potrivea: armata libaneză nu deţinea Humvee.

Se gândi câteva clipe, apoi luă telefonul mobil. Şiit, nu aparţinea de Hezbollah, dar simpatiile sale erau îndreptate tot spre grupare. De asemenea, în loc să anunţe pe cale ierarhică, formă numărul responsabilului Hezbollah din Deir El-Ahmar. El ar şti cum să exploateze această informaţie, dacă era nevoie. Până la urmă, cu banii care ajunseseră în Liban după bombardamente, poate că armata îşi cumpărase Humvee.

*

* *

Walid Jalloul îşi ascundea nervozitatea. Graţie informaţiilor culese din Beirut, le întinsese o cursă israelienilor, dându-le impresia, prin intermediul lui Dieter Muller, că au posibilitatea să îl elimine pe Hassan Nasrallah.

Acum, era neliniştit.

Convoiul gol care venea din Hermel, foarte vizibil, ar fi trebuit atacat de mult timp. Dronele care zumzăiau deasupra Bekaa nu puteau să nu-l fi reperat. Ce aşteptau israelienii?

Ştiind că Dieter Muller era la moschee, acesta ar fi fost ultimul loc unde ar fi atacat. Or el era cel amăgit şi nimic nu era anticipat. Văzu apropiindu-se BMW-ul care îl aducea pe german de la *Palmyre*. În acelaşi moment, unul din oamenii săi alergă spre el şi îi întinse un telefon mobil. Apelul venea din Deir El-Ahmar.

Când înapoie telefonul mobil, Walid Jalloul era euforic. Înainte de sosirea lui Dieter Muller, abia avu timp să spună câteva cuvinte unuia din adjuncţii săi, până să meargă spre şeful BND.

Când planificase această manevră, urmărea două scopuri: mai întâi să îi ridiculizeze pe israelieni şi, apoi, să-l convingă pe Dieter Muller de jocul dublu, ceea ce putea fi util pentru viitor.

De acum înainte era şi mai bine: israelienii urmau să se arunce, cu capul înainte, în cursa pe care le-o întinsese...

– A avut loc un decalaj, anunţă el pe un ton dezolat. *Sayyed* a fost obligat să plece spre Beirut.

O să-l urmăm şi noi cu maşina mea. Ofiţerul dumneavoastră de securitate să se întoarcă în capitală cu maşina dumneavoastră.

– Perfect, încuviinţă şeful BND pe un ton neutru.

Cei doi urcară în Mercedesul lui Walid Jalloul, care demară imediat. Dieter Muller, care nu era deloc în apele lui, se întoarse maşinal şi inima îi sări din piept. Un convoi de cinci vehicule – două Mercedes şi trei 4x4 – tocmai se oprea în faţa moscheii. Vocea blândă a lui Walid Jalloul îl făcu să tresară.

– Este o moschee foarte frumoasă, nu-i aşa? Înainte, nu era decât un mic mausoleu în acest loc. Prietenii noştri ne-au ajutat să o finanţăm.

CAPITOLUL XIII

Micul convoi al *Sayeret* traversă fără să încetinească sătucul Iaat, ultimul sat înainte de Baalbeck. Cu harta pe genunchi, locotenent-colonelul Murano, în ciuda uşurinţei cu care trecuse de barajul armatei libaneze, avea o senzaţie neplăcută. Tocmai din cauza acestei uşurinţi...

Pe umărul lui stâng, radioul criptat aflat în legătură cu cartierul general al *Sayeret Maktal* bâzâia încet. Putea să comunice înaintarea în timp real. Copiii de pe marginea şoselei le făcură semne bucuroase. Coloanele ruinelor din Baalbeck apărură în stânga lor: aproape ajunseseră. Ocoleau situl de ruine pe un drum prăfuit, aflat mai jos de şoseaua principală. Deodată, după un viraj, minaretele moscheii apărură. Toţi membrii comandoului ştiau ce aveau de făcut, armele lor erau încărcate, „carapacea", bine ajustată. Echipaţi cu mitraliere Negev, carabine Mosberg, puşti de asalt Galil şi Uzi, dispuneau de o foarte mare putere de foc. Brutal, năvăliră în spaţiul deschis din faţa moscheii. Inima locotenent-colonelului Murano bătu tot mai tare. Cinci vehicule – două Mercedes şi trei 4x4 – erau parcate în faţa edificiului.

Cele trei vehicule israeliene opriră paralel cu acestea şi şeful comandoului zise:

– *Akharai*![1]

A fost ultimul cuvânt pe care l-a pronunţat. Mai multe explozii se auziră şi locotenent-colonelul Murano se prăbuşi prin portieră, cu capul zdrobit. Nici nu îşi văzu oamenii sărind din vehicule şi desfăşurându-se în faţa moscheii. Căpitanul Netani, automat, preluă comanda. Obiectivul era să intre în moschee şi să pună mâna pe Hassan Nasrallah.

Doar că era un obiectiv teoretic, deoarece presupuseseră că îşi vor lua adversarii prin surprindere. Ceea ce nu mai era cazul.

Un foc puternic se declanşă din toate deschizăturile moscheii. La fel şi din faţă, din cealaltă parte a şoselei, unde erau câteva case.

Avu loc o explozie surdă şi maşina 4x4 din fruntea coloanei explodă sub lovitura unei rachete, aruncând corpul locotenent-colonelului Murano la câţiva metri. Căpitanul zise prin radio:

– Colonelul e mort. Foc puternic, încercăm să intrăm în moschee.

Lăsând o parte din oameni la adăpostul maşinilor Humvee blindate, căpitanul ajunse la uşa din lemn masiv a moscheii cu un artificier şi doi oameni de acoperire. Tocmai monta o încărcătură explozivă pe uşă, când vocea încordată de la cartierul general, din Israel, ordonă:

– Repliaţi-vă. Retragere la bază. Vă trimitem sprijin aerian.

Un ordin nu se discută.

În câteva minute, soldaţii comandoului recuperară corpul ofiţerului şi pe al unui alt soldat şi se urcară

[1] Urmaţi-mă! (n.aut.)

în cele două Humvee, sub un tir acerb. Vehiculele demarară înspre şosea, prin faţa celei de-a doua poziţii a Hezbollah-ului.

Vocea de la cartierul general anunţă:

– F-16 în zonă peste un minut.

Graţie dronelor, piloţii avioanelor de vânătoare vedeau exact ce se întâmpla.

Primul Humvee era la 50 de metri de poziţia Hezbollah-ului, când un uruit, la început uşor, apoi strident şi în cele din urmă asurzitor, acoperi zgomotul luptei. Soldaţii israelieni abia văzură avionul F-16 zburând la câţiva zeci de metri de sol. Câteva secunde mai târziu, un zid de foc se ridică din poziţia adversă. F-16 trăsese jumătate din rachete la o singură trecere.

Cele două Humvee trecură în trombă. Cu coada ochiului, căpitanul Netani zări un F-16 care zbura paralel cu şoseaua. Trecu pe deasupra lor într-un zgomot infernal şi vină. Un al treilea apăru dinspre est şi lansă mai multe proiectile în jurul moscheii. Imediat, un enorm nor de fum negru o ascunse de privirile israelienilor: fumigene care îi orbeau pe combatanţii retraşi înăuntru.

Brusc, căpitanul Netani zări în faţa lui, grupat în jurul unei case izolate, un mic detaşament de luptători Hezbollah. Unul din ei îi ţintea cu un lansator de rachete. Ori, Humvee, deşi era blindat, nu rezista la un RPG 7. Cu toţi muşchii încordaţi, ofiţerul de la *Sayeret* nu avu timp să se sperie prea tare.

Umbra unui F-16 îi survolă atât de jos, încât ar fi putut număra rachetele de sub aripi. Luptătorii Hezbollah se transformară într-o jerbă de flăcări, care încă ardeau când cele două Humvee trecură pe lângă ei.

O dâră luminoasă ţâşni deodată de pe un câmp, în dreapta şoselei, înscriindu-se în urma avionului F-16. O rachetă Sam 16 sau 18. Pilotul vură brusc, lansând un nor de panglici argintate. Racheta Sam continuă drept, după ce îşi ratase ţinta.

Acum, nu mai era nicio aglomeraţie urbană importantă până la Deir El-Ahmar. Căpitanul, între două zdruncinături, reuşi să găsească pe hartă un al doilea traseu, mai lung, dar fără nicio localitate. Ridică ochii spre cer: un F-16 începea un viraj pentru a se întoarce spre ei. Cele trei avioane urmau să le asigure acoperirea până în vale, unde îi aşteptau elicopterele. Căpitanul se întoarse şi privirea îi căzu pe pânza verde care înfăşura rămăşiţele locotenent-colonelului Murano. În mod normal, acesta din urmă nu ar fi trebuit să comande această misiune, dar voia ca el să fie cel care pune mâna pe Hassan Nasrallah.

*

* *

BMW-ul lui Walid Jalloul intra în Chtaura, la vreo 30 de kilometri est de Baalbeck, când telefonul sună.

Schimbă câteva cuvinte cu corespondentul său şi se întoarse spre Dieter Muller.

– Am făcut bine că am mutat întâlnirea, anunţă el cu o voce neutră. Un comando israelian tocmai a atacat moscheea unde eram noi. Voiau, desigur, să îl omoare pe *sayyed*.

Dieter Muller reuşi să pară mirat.

– Israelieni? Dar cum au ajuns până aici?

– Nişte elicoptere i-au adus, răspunse Walid Jalloul. Nu este prima dată. Aterizează în zone pustii din munţi şi sunt apăraţi de avioane de vânătoare. Din nefericire, noi nu avem avioane.

Dieter Muller îşi înghiţi saliva. Nu se simțea deloc în apele lui.

– Au plecat? întrebă el.

– *Chebabs* ai noştri încearcă să-i blocheze, dar sunt neputincioşi în faţa avioanelor F-16.

Germanul nu se putu abţine să întrebe, pe un ton cam încordat:

– Eraţi preveniţi de acest atac?

Walid Jalloul zâmbi enigmatic.

– Allah Atotputernicul şi Milostivul veghează asupra lui *sayyed*.

Inutil să mai întrebe altceva. Traversau Chtaura, unde totul era perfect normal. Walid Jalloul se întoarse spre şeful BND şi adăugă:

– Veţi putea să îl felicitaţi pe *sayyed* că a scăpat din acest atentat. Dacă ar fi fost ucis, schimbul de prizonieri ar fi devenit foarte dificil.

Era o figură de stil. Hezbollah-ul plătise întotdeauna cu aceeaşi monedă... Pentru a-i pedepsi pe israelieni în urma asasinării predecesorului lui Hassan Nasrallah, Abbas Moussaoui, în 1992, Hezbollah-ul organizase un atentat la Buenos Aires, împotriva ambasadei şi a centrului cultural israelian, care se soldase cu 115 morţi. Dieter Muller îşi dorea să nu fie în vizorul lor. Începură să urce pasul într-o tăcere apăsătoare. Şeful BND nu se putea abţine să nu se gândească la morţii israelieni. Era şi el un pic responsabil.

*

* *

Meir Feldman era la biroul lui din vila din Gilot. Urmărise, secundă de secundă, drama comandoului israelian. Supravieţuitorii tocmai decolaseră din

munţii libanezi cu morţii şi răniţii lor. Trei F-16 suplimentare fuseseră chemate în sprijin pentru a securiza zborul lor în cazul, foarte improbabil, în care sirienii s-ar fi implicat în treabă.

De acum, cele trei elicoptere ajunseseră în spaţiul aerian israelian şi nu mai riscau nimic.

Adjunctul lui Meir Feldman veni să lase o foaie de hârtie pe biroul lui.

Situaţia pierderilor. Trei morţi, şapte răniţi, dintre care unul într-o stare disperată. Un glonţ în coloana vertebrală. Nimeni din Israel nu ştia încă de existenţa acestei operaţiuni, dar el urma să şi-o asume.

Meir Feldman începu să recite *kaddish*, rugăciunea morţilor, pentru cei care tocmai căzuseră. Fiecare militar israelian era un bun de preţ.

Apoi, luă o foaie de hârtie şi începu să redacteze scrisoarea de demisie destinată primului-ministru Ehoud Olmert. Era mult prea devreme să cunoască cauzele acestui eşec, dar el era iniţiatorul acțiunii „Happy Valley".

*

* *

Toate televiziunile din Liban prezentau încontinuu imagini ale atacului israelian de la moscheea atinsă de o rachetă, combatanţi răniţi ai Hezbollah-ului care făceau semnul victoriei. În direct, un reporter de la Al-Manar – canalul Hezbollah – comenta imaginile pe un ton liric. Din nefericire, era în arabă. Malko auzi de mai multe ori cuvântul „*shahid*[2]". Deci, erau pierderi şi de partea Hezbollah-ului. Camerele filmau

[2] Martir. (n.aut.)

fără încetare maşina 4x4 în culorile armatei libaneze abandonate de israelieni.

Emisiunea fu întreruptă de un flash oficial. Preşedintele Republicii, Emile Lahoud, condamnă expediţia israeliană într-o declaraţie lungă. Câteva minute mai târziu, a fost rândul lui Fouad Siniora, primul-ministru sunnit, la fel de vindicativ.

Malko mută pe celelalte canale. CNN şi BBC World nu aveau decât câteva imagini, faţă de Al-Jazira. Pe CNN, prezentatorul citi un comunicat al autorităţilor israeliene, care confirma raidul şi recunoştea pierderile de vieţi umane, fără să ofere cifre.

Închise televizorul, distrus. Era mai rău decât îşi putuse imagina. Şi se simţea total responsabil pentru acest eşec! În mod clar, israelienii nu fuseseră avertizaţi. Filiera „Mahmoud" nu funcţionase. În urma telefonului lui Malko, nimeni nu încercase să-l contacteze. Telefonul fix sună. Era Mouna Harb, care îi propunea să ia masa la *Bristol*. Saudiţii aflaseră veştile.

Era dificil să nu le spună, dar era ceva mai important să facă evaluarea cu CIA, pentru a estima continuarea evenimentelor. Cu Hezbollah-ul, care era avertizat de acum, cel mai înţelept era să „demonteze" întreaga operaţiune care îl viza pe Hassan Nasrallah.

Cu atât mai mult, cu cât aceasta fusese divulgată, fiindcă Hezbollah-ul îi aştepta pe israelieni în Bekaa... Malko nu avu timp să îl sune pe Christopher Stafford: telefonul Blackberry piuia... Era chiar şeful staţiei CIA.

– Suntem în plină evaluare a pagubelor, anunţă el de la început. Ne vor trebui cel puţin 24 de ore.

– Am elemente pe care să vi le comunic, completă Malko. Am fost divulgaţi.

Americanul îl întrerupse.

– Este foarte probabil. Vă sun din nou mâine. De acum, nu mai acţionaţi.

Malko coborî să bea o cafea. Deloc optimist. Viitorul era sumbru. Dieter Muller, şeful BND, chiar dacă putea, nu se mai preta cu siguranţă la o a doua manevră. Rămânea filiera Greta Mugniyeh, şi acolo cu rezultate foarte improbabile.

În ceea ce priveşte legătura dintre Rima, vampa şiită, şi Hassan Nasrallah, Malko nu vedea cum ar fi putut s-o utilizeze în acest stadiu. În timp ce îşi aştepta cafeaua, realiză deodată că pistolul Herstal oferit de saudiţi era tot în seiful din cameră. Or, Hezbollah-ul nu lăsase niciodată să scape o „ofensă" fără să reacţioneze. Menţinându-l în Beirut, Christopher Stafford îl transforma în *sitting duck*[3] pentru ucigaşii din Hezbollah.

*

* *

Colonelul Mourad Trabulsi savura momentul. În urmă cu o oră, Walid Jalloul, şeful Securităţii din Hezbollah, îl sunase pentru a-i mulţumi. Colonelul din FSI aflase, prin sursele sale, că israelienii căzuseră într-o cursă, în Bekaa. Nu îi comunicase elemente operaţionale lui Walid Jalloul, deci acesta din urmă se descurcase singur.

Aflând de prezenţa lui Dieter Muller în Baalbeck şi cunoscând legăturile sale cu agentul CIA Malko Linge, concluzia se impunea.

[3] Porumbel din lut. (n.aut.)

Acest Malko Linge era vârful de lance al operaţiunii. Mourad Trabulsi se întrebă dacă Hezbollah-ul ştia rolul acestuia. Dacă era cazul, speranţa lui de viaţă era limitată...

Îşi apelă secretara şi îi întrebă:

– Noutăţi despre *charass*[4]?

– Da, domnule colonel, vă aduc dosarul. Tocmai l-am primit.

Cinci minute mai târziu, punea pe biroul lui raportul de verificare asupra telefonului dat de agentul CIA din cabina telefonică din hotelul *Monroe*. Destinatarul era un druz, Wadi Jamil, proprietar al unui mic butic de accesorii auto, pe strada Verdun, în Hamra. Complet necunoscut serviciilor şi FSI.

Linia lui telefonică tocmai fusese pusă sub ascultare.

Colonelul Trabulsi, fericit, îşi turnă o picătură de Chivas. Acest agent CIA, pentru a comunica cu americanii, nu avea nevoie de intermediar. Wadi Jamil trebuia deci să aparţină unei reţele israeliene.

Îşi reluă raţionamentul asupra lui Malko Linge. Oamenii săi nu îl mai lăsau o clipă singur şi o echipă de tehnicieni îi interceptaseră telefonul fix din camera 2020. În plus, graţie cooperării operatorului libanez de telefonie, colonelul Trabulsi va şti de acum ce numere apela acesta de la telefonul lui mobil, şi cele care îl sunau. Fără a putea să asculte discuţiile, din lipsă de material adecvat.

Oricum, după părerea lui, acesta nu avea să întârzie să părăsească Beirutul.

---

[4] Persoană. (n.aut.)

*

* *

Tronând pe fotoliul lui roşu, Hassan Nasrallah se instalase în decorul lui obişnuit, unul din acele birouri reconstituite, situat la al treilea subsol al unui imobil anonim pierdut în labirintul din periferia de sud.

Walid Jalloul îl condusese direct aici pe Dieter Muller, iar acesta nu ştia nici măcarnumele străzii. O jumătate de duzină de gărzi apărau clădirea. Existau mai multe locuri similare împrăştiate în cei 22 de kilometri pătraţi din periferia sudică. Când şeful Hezbollah-ului apărea la televizor, era imposibil să se afle unde este.

Mereu coafat cu turbanul său negru, privirea scânteietoare în spatele ochelarilor cu montură fină, cu mâinile încrucişate pe burtă, îl primise pe şeful BND cu căldura lui obişnuită. Exprimându-se greu în engleză, Hassan Nasrallah îl folosea pe Walid Jalloul ca interpret. Până acolo, conversaţia cuprinsese banalităţi, fără aluzie la atacul israelian de dimineaţă.

Cu un zâmbet cam crispat, Dieter Muller deschise dosarul în care se afla lista libanezilor deţinuţi de Israel.

– Am pregătit o primă listă, începu el.

De fiecare dată, aceste liste circulau mai multe săptămâni, iar selecţia persoanelor desemnate pentru schimb se făcea în urma unui procedeu complicat.

Şeful Hezbollah-ului luă dosarul şi îl puse pe genunchi, adresându-se lui Walid Jalloul, care traduse:

– *Sayyed* a reunit *Choura* cu privire la această problemă şi au decis să întrerupă orice negociere până la un nou ordin.

Era o lovitură dură şi Dieter Muller reacţionă imediat.

– Totuşi mi-aţi cerut să îmi anulez plecarea...

Walid Jalloul traduse răspunsul lui Hassan Nasrallah.

– Exact, dar de atunci au avut loc mai multe evenimente neplăcute. Mai întâi, israelienii continuă să violeze zilnic spaţiul aerian libanez şi survolează periodic poziţiile noastre din sud. Atât timp cât acestea vor continua, nu vom angaja nicio negociere. Apoi, incidentul din această dimineaţă, de la Baalbeck, dovedeşte că sioniştii nu au renunţat încă la ideea de a mă asasina. Înainte de a discuta din nou despre schimb, vreau să obţin din partea lor o asigurare oficială că aceasta nu se va mai produce...

Dieter Muller dădu vina pe moment. Hezbollah-ul era condus de un *Choura*, din şapte membri, dar Nasrallah avea un rol hotărâtor. Deci va realiza schimbul celor doi soldaţi israelieni la calendele greceşti... Deranjat, şeful BND se agăţă de o ultimă speranţă.

– Voi transmite remarcile dumneavoastră cui trebuie, promise el. Trebuie să ajung la Ierusalim când plec de aici. Totuşi, pentru a nu mă întoarce cu mâinile goale, îmi puteţi da o „probă de viaţă" a celor doi soldaţi...

Hassan Nasrallah zâmbi amuzat.

– Le puteţi da o probă de viaţă în privinţa mea... Şi să-i asiguraţi că aceşti oameni sunt trataţi bine. Nu suntem nişte sălbatici. Aveţi cuvântul meu.

– Vă cred, evident, încuviinţă Dieter Muller. Dar o probă concretă ar fi mai adecvată. Ştiţi cum sunt ei.

Liderul Hezbollah făcu un gest evaziv.

– La următoarea dumneavoastră vizită, voi face ce este necesar. Acum, ar fi prea complicat.

Bău o gură de ceai şi se ridică: întrevederea se terminase.

Un alt BMW aştepta afară şi Walid Jalloul îl conduse amabil pe Dieter Muller.

– Sper să vă revăd în curând la Beirut. Telefonul dumneavoastră mobil a fost înapoiat la hotel, la garda dumneavoastră de securitate.

Nu îşi asumau niciun risc; dacă acest telefon era localizat, nu ar conduce la locul de întâlnire.

– Îmi pare rău de atacul din această dimineaţă, zise germanul, cu cea mai mare sinceritate posibilă.

Walid Jalloul zâmbi enigmatic.

– Nu aveţi pentru ce, dar credeţi-ne că vom ataca şi vom lovi pe cei care ne-au lovit, cu aceeaşi violenţă.

În timp ce BMW-ul îşi croia drum pe străduţele aglomerate din periferia sudică, şeful BND se regândi la această ultimă frază şi îşi zise că trebuia să-l prevină urgent pe Malko. În ciuda declaraţiei de amiciţie al lui Hassan Nasrallah, era convins că acesta ştia că el era implicat în atacul israelian.

*

* *

Imad Mugniyeh, cu figura lui rubicondă, părul încărunţit, silueta rotunjită, avea aerul unui comerciant prosper şi nu al unuia din teroriştii cei mai căutaţi din lume. Barba lui de trei zile îl făcea să semene cu un islamist moderat, iar costumul fără cravată, prost croit, nu îl făcea să fie remarcat. Cu un paşaport diplomatic pe numele unui veritabil diplomat iranian, protejat de ambasada Iranului la Beirut,

călătorea fără gardă de corp, pentru a trece neobservat. Trecuseră mai multe luni de când nu mai venise la Beirut şi privea maşinal la casele etajate de-a lungul dealurilor din Baabda, în timp ce şoferul său cobora spre oraş.

Deşi era omul cel mai căutat din lume împreună cu Ossama Bin Laden, se simţea ciudat de calm.

Iranienii nu agreau ideea ca el să vină în capitala libaneză: cunoştea prea multe secrete. Dacă ajungea la Guantanamo, consecinţele ar fi incalculabile. Dar, de data asta, Imad Mugniyeh avea un motiv de nezdruncinat. Îşi asuma acest risc pentru a veni să îl omoare pe cel care crezuse că l-a omorât pe el, în urmă cu treisprezece ani, şi să îşi răzbune fratele.

Nu va pleca din Beirut decât după ce îşi rezolva sarcina.

CAPITOLUL XIV

Fouad El-Rorbal, reprezentantul Serviciilor saudite la Beirut, nu îşi ascundea dezamăgirea. Malko îl găsise în apartamentul de la *Bristol* folosit de ambasada saudită.

– Ce veţi face acum? îl întrebă el pe Malko.

– Voi şti mai multe când îl voi întâlni pe Christopher Stafford, răspunse acesta. Dacă ar fi ţinut numai de mine, aş fi renunţat, cel puţin pentru un timp.

– Majestatea Sa va fi foarte decepţionată, oftă sauditul. Îşi pusese multă speranţă în dumneavoastră. Pentru noi, este vorba de o afacere de familie. Trebuie neapărat să-l răzbunăm pe prinţul Riad Bin Aziz Al-Whaleed.

Malko îi răspunse cu un gest evaziv.

– Vă înţeleg, dar Hezbollah-ul este mult mai tare decât vă imaginaţi. În fine, vom vedea.

Plecă urmărit de privirea languroasă a Mounei Harb, care şi-ar fi oferit trupul întregii ţări pentru a-l face mai optimist. Dar, după acest şoc, Malko simţea nevoia să îşi spele creierul. Odată eşecul misiunii consumat, îi mai rămânea o minusculă provocare care să-i pună puţin balsam pe răni: cucerirea vampei de Rima, care devenise o obsesie pentru Malko. Or, până a doua zi, nu avea nimic de făcut. O sună pe Tamara Terzian. Tânăra era la ziar.

– Te invit să luăm masa la *Chez Paul*, propuse Malko.

Tamara râse.

– OK. Dar mergem doar la *Chez Paul*, am de făcut nişte hârtii.

Poate îi va da ea cheia cuceririi complete a Rimei.

Scoase din seif pistolul Herstal, care va atârna de acum înainte la centură, oferindu-i o anumită siguranță, căci nu avea de gând să se plictisească în camera de la *Phoenicia*.

*

* *

Walid Jalloul îl îmbrăţişă îndelung pe Imad Mugniyeh. Şeful Operaţiunilor Speciale din Hezbollah tocmai îl întâlnea într-un local secret din Darieh, în periferia sudică, mai sigur decât birourile pe care le ştiau prea mulţi oameni. Americanii ar fi făcut orice pentru a-l captura pe Imad Mugniyeh, care venea atât de rar în Beirut.

În afară de Walid Jalloul, nimeni nu ştia că se afla acolo. Chiar dacă Hezbollah-ul era etanş, nu trebuia să existe niciun risc...

Cei doi se aşezară la o ceaşcă de cafea, schimbară câteva veşti locale, apoi Imad Mugniyeh trecu la lucruri serioase.

Brusc posomorât, Walid Jalloul îi aruncă o privire plină de reproş.

– De ce vrei să te ocupi chiar tu? Aici, am zece *chebabs* care sunt gata să devină *shahid* pentru a te răzbuna. Nu ai dreptul să îţi asumi un astfel de risc. Partidul are nevoie de tine. Cum am aflat de venirea

ta, am cerut audienţă la *sayyed* pentru a-i cere părerea. Doreşte să renunţi la acest proiect care te onorează.

– Am un imens respect pentru *sayyed*, răspunse Imad Mugniyeh, dar este vorba de o datorie de sânge personală pe care nu o pot lăsa în seama nimănui să o rezolve. O datorie sacră faţă de fratele meu pe care acest câine necredincios l-a ucis crezând că sunt eu. Fără a mai vorbi de fiul meu, Ahmad, care a fost sugrumat de complicii lui. Allah Atotputernicul şi Milostivul a vrut ca drumurile noastre să se întâlnească din nou. Este voinţa Sa şi nu mă pot lepăda de ea.

Chiar şi pentru Walid Jalloul era un argument greu de respins: supunerea faţă de Dumnezeu era coloana vertebrală a Hezbollah-ului. Imad Mugniyeh continuă:

– Vreau să mă pot duce să mă rog la mormântul fratelui meu fără să-mi fie ruşine. După ce voi putea face asta, voi pleca, *wahiet Allah*[1].

– *Inch'Allah*, oftă Walid Jalloul. Nu am dreptul să mă opun voinţei tale.

Se duse, descuie seiful disimulat în spatele unui dulap şi scoase un pistol lung automat calibru 222, echipat cu amortizor. O armă israeliană „recuperată" în cursul unei operaţiuni. De negăsit. Împuşcăturile erau aproape imperceptibile din cauza încărcăturii slabe a cartuşelor, dar gloanţele blindate perforau creierul ca pe unt.

[1] Jur pe Allah. (n.aut.)

Imad Mugniyeh întredeschise chiulasa pentru a verifica dacă un glonţ se afla deja pe ţeavă, apoi băgă arma la spate, invizibilă sub geaca largă din piele. Apoi, îl îmbrăţişă din nou pe Walid Jalloul.

– Mulţumesc fratele meu că mi-ai semnalat prezenţa acestui individ. Aş fi venit pe jos de la capătul lumii pentru a-l omorî, dacă Dumnezeu o cere...

– Doi *chebabs* te vor însoţi, preciză şeful Securităţii Hezbollah. Nu vor interveni decât dacă eşti în pericol, ţi-o jur...

– Aş fi preferat să fiu singur.

– *Sayyed* a cerut această măsură de siguranţă, insistă Walid Jalloul. Şi să părăseşti oraşul după ce îţi îndeplineşti misiunea. Dacă americanii află de prezenţa ta aici, sunt în stare să lanseze o bombă atomică...

Imad Mugniyeh surâse uşor, îşi sărută de trei ori interlocutorul şi se strecură afară din birou. Se duse la Mercedesul pe care îl conducea singur şi se făcu că nu-i observă pe cei doi „fraţi" care se urcau într-o veche Toyota Corolla, plecând în urma lui.

Douăzeci de minute mai târziu, parca lângă *Holliday Inn*, pe strada Fakhreddine. De acolo, avea mai multe posibile itinerarii de retragere. Toyota Corolla se opri în faţa hotelului *Monroe*.

Imad Mugniyeh ştia că intrarea principală de la *Phoenicia* era controlată printr-un portal magnetic. Imposibil de trecut cu o armă. Aşa că se strecură pe strada Omar El Darik, o străduţă care separa faţada din spate a *Phoenicia* de *Holliday Inn*. Ceva mai

departe, era o mică uşă fără nicio inscripţie: intrarea personalului. O deschise şi ajunse în interior, la capătul unui culoar lung. Cinci minute mai târziu, ajungea în *lobby*-ul de jos al hotelului *Phoenicia*. Nu mai trebuia decât să ia liftul.

Înainte de a părăsi maşina, consultase fotografiile făcute de oamenii lui Walid Jalloul, destul de clare pentru a evita orice eroare. Ştia şi că bărbatul pe care trebuia să îl omoare stătea la camera 2020.

Era suficient.

Trecu liniştit prin faţa recepţiei, îndreptându-se spre lifturi şi urcă într-una din cabine. Planul lui era simplu: să sune, iar când i se va deschide, să-l doboare pe Malko Linge după ce îi spunea cine era. Îşi va abandona apoi arma şi va pleca pe uşa principală. În cabina liftului, îşi goli mintea de gânduri. Să ucidă cu sânge rece nu punea nicio problemă, dar se simţea cuprins de o oarecare exaltare. Niciodată nu se gândise că se va găsi faţă în faţă cu bărbatul care îi omorâse fratele. Atâtea lucruri se petrecuseră de atunci! Retras în majoritatea timpului în Iran, se distanţase de Beirut.

Liftul se opri şi vocea dulceagă, înregistrată, anunţă:

– *Twentieth floor*[2].

Imad Mugniyeh inspectă culoarul cu o privire. Gol. Camera 2020 se afla la câţiva metri, pe partea stângă. Se opri în faţa uşii, îşi scoase pistolul de la centură şi îl lăsă atârnat la capătul braţului, invizibil prin vizorul din uşă.

---

[2] Etajul douăzeci. (n.aut.)

Înainte de a suna, se forţă să-i dea feţei o expresie neutră, aproape timidă.

În fine, apăsă pe sonerie, în timp ce un torent de adrenalină îl invada. Era la câteva scunde de clipa răzbunării.

Nimic nu se mişcă.

Încercă din nou, fără mai mult succes. O menajeră, ieşind din intrarea de serviciu alăturată, o filipineză, îl salută cu un „good afternoon, sir[3]". Dezamăgit, se depărtă de uşă şi se întoarse la lift. Nu avea decât să aştepte. Bărbatul pe care se hotărâse să-l omoare va reveni până la urmă.

Întors în *main lobby*[4], se instală la o masă din salonul de ceai care ocupa toată zona supravegheată, din jurul fântânii. Puţine mese erau ocupate. Destui bărbaţi singuri, unii dintre ei îmbrăcaţi în dichdacha. Vizitatori din zona Golfului. Imad Mugniyeh se instală la o masă, în apropierea lifturilor, de unde putea urmări venirile şi plecările. Apoi, comandă un Pepsi şi adresă o rugăciune lui Allah ca totul să decurgă bine. Aici nu se afla în mediul lui obişnuit şi nu se simţea în apele lui.

*

* *

Malko lăsă maşina la omul de la parcare şi trecu prin portalul magnetic de la *Phoenicia*. Pistolul Herstal rămăsese în torpedoul Mercedesului.

---

[3] După-amiază plăcută, domnule. (n.aut.)

[4] Holul principal. (n.aut.)

La *Phoenicia*, se simţea în siguranţă. Prânzul îl întărise în dorinţa lui de a da de capăt rezistenţei Rimei.

De fapt, Tamara Terzian îl sfătuise să o lege de pat şi să îi taie hainele... Detesta vampele. Abia făcu aluzie la ceea ce se petrecuse la Baalbeck, iar Malko îi făcuse pe plac. Jurnalista îl bănuia desigur că era implicat şi el, dar nu voia să-l pună în încurcătură.

Se duse să caute *Herald Tribune* şi se îndreptă spre lifturi.

*

* *

Din postul său de observaţie, Imad Mugniyeh văzu trecând un bărbat blond, în costum, dar creierul lui nu reacţionă instantaneu. Bineînţeles, avea fotografiile lui Malko Linge, dar nu îl văzuse niciodată în carne şi oase. Până să realizeze că 99% era cel pe care îl căuta, necunoscutul dispăruse spre lifturi.

Se ridică repede şi alergă să-l prindă din urmă. Când ajunse în zona lifturilor, una din cele trei cabine tocmai urca. Exista aproape întotdeauna un lift, cu uşile deschise, gata să plece.

Imad Mugniyeh ridică ochii spre becul care arăta etajul unde se oprea liftul. Când afişă „20", simţi cum pulsul îi sare în aer. O altă cabină sosea. Se grăbi să intre în ea şi apăsă pe butonul de la „20", revenind la planul său iniţial.

*

* *

Plutonierul FSI Ali El-Rami sosise pe urmele lui Malko, lăsându-l pe locotenentul Farid Karam să parcheze Corolla. Văzând că ţinta lor urca în cameră, o luă spre salonul de ceai, cu intenţia fermă să mănânce ceva. În momentul acela se întâlni cu un bărbat, îmbrăcat cu geacă din piele, cu faţa rubicondă, solid.

De o lungă perioadă de timp, poliţia libaneză nu-l mai căuta pe Imad Mugniyeh, chiar dacă o făcuse destul de lent într-o vreme. De altfel, plutonierul Ali El-Rami nici măcar nu ştia cu cine semăna.

Doar că, timp de o fracţiune de secundă, privirea necunoscutului o întâlni pe a lui. O privire de ucigaş, glacială. Ali El-Rami întâlnise destul ucigaşi şi îi „mirosea". Instantaneu, prezenţa acestui necunoscut îl nelinişti. La rândul lui, se îndreptă spre lifturi.

Nimeni: necunoscutul cu geacă din piele urcase deja. Privi cadranul care indica etajele şi inima îi sări din piept când acesta afişă „20".

Febril, îl sună pe locotenentul Karam, încă afară, îi relată ce se întâmpla şi zise:

– Mă duc să văd.

O cabină sosi, iar el urcă. Din fericire, liftul se opri direct la etajul 20. Primul lucru pe care îl văzu Ali El-Rami ieşind din lift fu necunoscutul în geacă din piele, oprit în faţa uşii de la camera 2020. Acesta, auzind sunetul liftului, se întoarse şi, din nou, privirile li se întâlniră.

Imad Mugniyeh avea şi el instinct. Imediat, ştiu cu cine avea de-a face.

La întâmplare, schiţă un zâmbet. Poate se înşela. Doar că era obligat să aştepte ca acest individ incomod să dispară pentru a apăsa pe soneria de la 2020. Nu avu timp. Bărbatul sosit în urma lui venea spre el, arătând o legitimaţie.

– *Tamari!*[5] zise el. Pot să văd actele dumneavoastră?

– *Aiwa*, mormăi Imad Mugniyeh.

Cu un gest natural, duse mâna la spate, ca pentru a lua portofelul din buzunar. Ali El-Rami nu bănui nimic şi văzu prea târziu pistolul echipat cu un amortizor lung. Cu creierul în fierbere, avu timp să îşi spună că intuiţia nu îl înşelase: avea în faţă un ucigaş profesionist. Schiţă un gest.

Imad Mugniyeh, impasibil, întinse rapid braţul, capătul ţevii aproape atingând faţa poliţistului.

Se auzi un *pluf* foarte slab şi glonţul blindat intră în fruntea lui Ali El-Rami. Poliţistul nici măcar nu avu timp să îşi scoată arma. Se dădu în spate şi căzu în mijlocul culoarului, fulgerat.

Imad Mugniyeh îşi puse la loc arma, cu pulsul abia accelerat. Culoarul era mereu pustiu, dar, în fiecare secundă, un angajat sau un client putea să apară. Cel mai înţelept era să ia din nou liftul şi să fugă. În plus, poliţiştii merg câte doi, în general... Doar că, dacă pleca, după un astfel de incident, *sayyed* Hassan Nasrallah nu îl va mai autoriza niciodată să încerce din nou...

Dintr-un salt, ajunse la uşa prin care ieşise angajata filipineză şi o împinse. Dădea într-un culoar

[5] Poliţia! (n.aut.)

care deservea o magazie de lenjerie. Libanezul reveni în culoar, luă cadavrul lui Ali El-Rami de sub umeri şi îl trase până la rezervă.

Când ieşi, gâfâind, culoarul era tot pustiu.

Fără să ezite, apăsă pe soneria de la camera 2020.

*

* *

Malko era în toiul conversaţiei cu Rima care, în cele din urmă răspunsese la telefonul mobil, când auzi soneria. Nu se opri din conversaţie. Toată ziua, angajaţii hotelului veneau să verifice minibarul, să schimbe prosoapele sau să aducă lenjerie. Când nu li se răspundea, intrau.

– Putem cina cu Tamara şi prietenul ei? propuse el şiitei, dispus la o nouă ofensivă de seducţie.

– Nu, concluzionă în cele din urmă Rima, prefer să cinez doar cu dumneavoastră.

Toate speranţele erau permise.

– Vă iau din faţa ambasadei Kuweitului?

– De acord, zise ea. La ora 7:00. Astăzi, nu prea sunt clienţi.

Malko închise chiar în momentul în care se suna la uşă pentru a doua oară. Se îndreptă spre uşă. Anumiţi angajaţi erau mai timizi decât alţii.

*

* *

Locotenentul Farid Karam, cu telefonul lipit de ureche, privea etajele defilând pe cadranul luminos. Tot mai neliniştit: subordonatul său nu răspundea...

În fine, cabina se opri la etajul 20 şi ieşi în culoar, „fotografiindu-l" imediat pe bărbatul oprit în faţa uşii de la camera 2020.

Unde era Ali El-Rami?

Avea deja mâna pe crosa armei de serviciu, un Beretta 92. Când necunoscutul se întoarse, cu un pistol lung în mână, tocmai băga un glonţ pe ţeavă.

Imad Mugniyeh trase o fracţiune de secundă înaintea locotenentului Karam. Glonţul sfâşie carotida stângă a acestuia, fracturând apoi două vertebre cervicale. O rană mortală. Totuşi, poliţistul libanez avu timp să apese pe trăgaciul Berettei. Deja, vederea i se înceţoşa, sângele ţâşnindu-i din carotidă până pe peretele din faţă.

Braţul îi căzu şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Împuşcătura se auzi în momentul în care Malko scotea lanţul de siguranţă. Se opri, înlemnit, cu pulsul la 200! Instinctiv, îşi lipi ochiul la vizor, zărind o siluetă vagă în faţa uşii lui şi un corp întins pe culoar.

Iar pistolul Herstal de la saudiţi rămăsese în Mercedes!

Îl văzu pe omul imobilizat în faţa uşii lui întorcându-se şi îndreptând ţeava unei arme spre uşă.

Malko doar avu timp să intre în baie. Se auziră două lovituri surde în lemnul uşii. Dacă ar fi rămas în faţa uşii, ar fi primit două gloanţe în piept. Se duse la telefonul din baie şi formă „0".

– *Yes mister Linge*, se auzi vocea operatoarei, cu ce vă pot ajuta?

– Un bărbat înarmat se află pe culoar! zise Malko, chemaţi paza. Repede.

*

* *

Mai întâi, Imad Mugniyeh nu simţi decât un fel de amorţeală în umărul stâng. Bineînţeles, resimţise şocul violent, după împuşcătură, dar fără să realizeze că era atins. Apoi, durerea se răspândi cu brutalitate şi simţi un lichid cald curgând de-a lungul mânecii.

Era rănit.

Capul i se învârtea uşor. Nebun de furie, îndreptă pistolul spre uşă şi apăsă de două ori pe trăgaci. Apoi, instinctul de supravieţuire îl invadă. Împuşcătura, cel puţin, alertase ţinta sa. Dacă nu îl atinsese prin uşă, era sfârşit. Nu ar deschide niciodată.

În plus, era cu siguranţă înarmat.

Se duse la intrarea de serviciu şi coborî scările. Nici vorbă să ia liftul. În timp ce cobora, băgă un nou încărcător în armă. Risca să aibă nevoie de el. Frustrarea îl sufoca, amestecată cu furie. De ce Walid Jalloul nu-l avertizase că acest agent CIA era sub protecţia poliţiei libaneze?

*

* *

Prin vizorul uşii, Malko văzu apărând din lifturi oamenii de ordine, apoi doi poliţişti în uniformă. Foarte repede, se adunară o jumătate de duzină pe culoar, răspândindu-se peste tot. Atunci deschise uşa şi unul din oameni îl interpelă.

– Dumneavoastră, *sir*, aţi dat alarma?

– Da, zise Malko, am auzit o împuşcătură, apoi două gloanţe au fost trase în uşa mea. Nu înţeleg...

Un om de la pază apăru dintr-o cameră de serviciu şi strigă:

– Este un tip mort aici.

Un altul deschisese portofelul victimei, descoperind legitimaţia de poliţist.

– *Khara!*[6] Sunt poliţişti!

Malko se îndepărtă de uşă, terifiat. Bănuia ce se întâmplase.

În afară de Hezbollah, era supravegheat şi de un Serviciu libanez! Chiar oamenii însărcinaţi să îl supravegheze îi salvaseră involuntar viaţa...

*

* *

Imad Mugniyeh ieşi în strada Omar El-Darik prin uşa de serviciu de la *Phoenicia* şi se îndepărtă rapid pe jos. Îşi băgase o batistă în mâneca gecii pentru a opri sângele care curgea până la palmă. O arsură oribilă îi sfâşia umărul stâng, adăugându-se frustrării.

În momentul în care ieşea de pe străduţă, două maşini de poliţie apărură într-un concert de sirene şi, după o întoarcere rapidă, opriră în faţă la *Phoenicia*, lăsând să coboare poliţiştii.

Cei doi *chebabs* ai Hezbollah-ului erau deja, şi ei, pe cale să se întoarcă. Îl culeseră pe Imad Mugniyeh de lângă *Holliday Inn*. Libanezul se lăsă să cadă pe bancheta din Toyota lor şi mormăi:

– Am încasat una!

---

[6] Rahat! (n.aut.)

– Unde? întrebă unul din cei doi băieţi.

– În umăr. Cunoşti un medic?

– *Aiwa*. Curaj, frate, o să avem grijă.

În timp ce urcau spre turnul Murr, Imad Mugniyeh închise ochii, încercând să nu îşi piardă cunoştinţa în faţa acestor tineri militanţi. Fierbea de furie. Nu numai că era aproape să fie ucis, dar inamicul său era încă în viaţă. Jură în sinea lui în faţa lui Allah că acest agent CIA nu va părăsi viu Libanul.

CAPITOLUL XV

Colonelul Mourad Trabulsi, cu faţa întunecată, privea corpurile celor doi oameni ai săi întinse pe tărgi. Din ordinul său, interogatoriul ocupantului camerei 2020 fusese succint, referitor doar la semnalmentele celui care părea a fi ucigaşul celor doi poliţişti. Se ştia cum părăsise hotelul, căci se descoperiseră câteva pete de sânge pe scările de serviciu.

Ofiţerul FSI reconstituise perfect ce se întâmplase. Era urmarea evenimentelor din Baalbeck. Hezbollah-ul voise să-i pedepsească pe unul din complicii israelienilor. Nu îl vor găsi niciodată pe ucigaş, un *chebab* anonim venit din periferia sudică.

Când urcă în maşina de serviciu, fu tentat să meargă la Walid Jalloul, apoi se răzgândi. La ce bun? Omul din Hezbollah ar pretinde că nu ştie nimic. De altfel, chiar şi el era convins că ucigaşul trimis să-l ucidă pe agentul CIA nu ştia de prezenţa poliţiştilor; era un accident. În orice caz, americanii îi erau datori vânduţi. Fără supravegherea pusă de el, agentul CIA ar fi fost eliminat. Nu mai avea decât să redacteze raportul în care nu va menţiona nimic de Hezbollah.

Nu voia să se amestece în duelul Hezbollah-Israel. Asta nu i-ar fi adus înapoi pe locotenentul Karam şi plutonierul El-Rami.

*

* *

În mod clar, Rima nu ascultase la radio şi nu se uitase la televizor. Părea chiar bine dispusă când urcă în maşina lui Malko.

– Aţi vorbit cu Tamara? zise ea.

– Da, recunoscu Malko, m-a sfătuit să vă violez...

– Nu este adevărat! protestă şiita. Mai întâi, nimeni nu ar putea să mă violeze. Dacă nu vreţi să mă mai vedeţi, este simplu.

Îl sfida deschis.

Malko o învălui într-o privire pofticioasă. Ceea ce se petrecuse după-amiază îi trezise libidoul. De fiecare dată când înfrunta moartea, resimţea un irezistibil impuls sexual. Degeaba, nu putea să îi spună adevărul Rimei. Decis să nu scape momentul, se aplecă, mângâindu-i bustul prin taiorul mereu la fel de ajustat.

– Vreau să vă văd, zise el, şi să vă violez.

Ea nu îi dădu mâna la o parte, dar întrebă:

– Mergem să mâncăm? Se pare că la *White* este simpatic. Pe acoperişul clădirii Al-Nahar.

– Să fie *White*, acceptă Malko.

Merseră spre centru. *White* se afla mai jos de piaţa Martirilor.

– Ce aţi făcut azi? întrebă Rima.

– M-am gândit la dumneavoastră, pretinse Malko.

Mai auzea încă remarcile îngrozite ale lui Christopher Stafford, când îl anunţase despre tentativa de ucidere a lui. Dar aceasta se întâmpla într-un univers paralel.

Foarte îndepărtat de cel al Rimei.

*

* *

Mourad Trabulsi nu servise masa. Nivelul sticlei de Chivas cobora văzând cu ochii. Era modul lui de a-i comemora pe cei doi oameni ai săi. În plus, va trebui să explice de ce îl pusese pe agentul CIA sub supraveghere fără aprobarea ierarhică.

Totul era contrariant.

Termină ceea ce mai avea în pahar şi părăsi biroul, hotărât să meargă să se înhăiteze cu târfele rusoaice. Avea nevoie să-şi golească creierul.

Îşi zise, urcând în maşină, că de această dată agentul americanilor va părăsi Beirutul.

*

* *

Pe terasa în aer liber de la *White*, cu faţa spre mare, se dansa printre mese.

Miracol, Rima se lipise de Malko şi, îmbrăţişaţi într-un colţ, departe de barul zgomotos ocupat de tinerii din Beirut, el începea se viseze. Şiita părea mai abordabilă în seara aceasta. Se întoarseră la masă; el goli în pahare ce mai era din sticla de Taittinger Comtes de Champagne şi chemă ospătarul. Rima nu reacţionă. Şampania părea că o anesteziase. Plecară.

Nu remarcă cele două găuri din uşa camerei de la *Phoenicia*. Malko o îmbrăţişa deja. Ea îşi ridică faţa spre el.

– Nu vreau să fac dragoste, repetă ea ferm.

Ca pentru a îndulci această promisiune, se agăţă de gâtul lui Malko şi îl sărută cu pasiune. Foarte repede, se înfierbântă ca un foc, cu unghiile înfipte în ceafa lui, cu pântecele lipit de al lui. El nu mai rezista. O ridică şi o aruncă pe pat, unde îşi reluă imediat sărutul furios. Îl săruta, îl muşca, în plină isterie sexuală.

Dar fără să-l lase pe Malko să îi dea jos carapacea.

Deodată, el nu mai rezistă.

Fără să înceteze să o sărute, îşi desfăcu fermoarul şi se eliberă, lipindu-se imediat de Rima. Aceasta se trase înapoi:

– Nu! şopti ea, o să îmi pătaţi fusta.

O femeie cu experienţă!

– Scoateţi-o!

– Nu, nu vreau să fac dragoste! Nu încă.

– Chiar cred că o să vă violez, zise Malko.

Ea măsură tensiunea din vocea lui şi, deodată, simţi cum degetele ei îl cuprind. Ca în seara trecută. Dar, de această dată, nu ezită. Luând-o pe Rima de ceafă, o aplecă spre el.

Ea se opuse puţin.

Când îi simţi gura atingându-i sexul, era gata să explodeze. Inconştient, apăsă şi mai mult pe ceafa tinerei şiite şi avu imediat o senzaţie plăcută când simţi cum mădularul lui intră în gura Rimei. Prudent, continuă să o ţină de ceafă, atât de excitat, încât se mişca ca şi cum ar fi penetrat un sex.

Când ejaculă, gemu, cu toată forţa plămânilor săi. Rima nici nu încercă să scape, înghiţindu-l supusă.

Avea impresia că trăieşte din nou.

Când îşi dezlipi în fine gura de el, îi şopti pe un ton de reproş:

– Tamara avea dreptate. M-aţi violat.

*

* *

L'Orient Le Jour ţinea prima pagină cu dubla crimă de la hotel *Phoenicia,* cu fotografiile celor doi

poliţişti asasinaţi şi o liotă de declaraţii care stigmatizau acest atentat.

Prudent, niciun comentator nu emitea ipoteze. Ca întotdeauna în Liban, lucrurile erau complicate. Nicio menţiune despre Malko. Ca şi cum nu existase. Acesta din urmă lăsă ziarul deoparte: ajungeau la ambasada americană. Foarte devreme, Christopher Stafford îl anunţase că o şedinţă de urgenţă era organizată în Cipru. Chiar el venea să îl ia de la ambasadă.

Într-adevăr, îl primi pe Malko cu o figură întunecată, chiar când acesta coborî din maşină.

– Toţi se agită, anunţă el. Germanii sunt furioşi, Schlomos[1], la fel, iar Langley cere explicaţii.

– Iar eu, răspunse Malko, ar fi trebuit să fiu mort! A fost o misiune prost pregătită. Destinată eşecului. Israelienii au încercat să ne determine să facem treaba pe care ei nu au dus-o la capăt în zece ani...

– Cine i-a putut preveni? întrebă şeful staţiei.

– Poate că Greta Mugniyeh, zise Malko. Am fost imprudent să îi fac această propunere. A putut să-l avertizeze pe nepotul soţului ei, Imad Mugniyeh.

Americanul încruntă din sprâncene.

– De ce îl implicaţi în asta?

– Nu v-am spus ieri, dar sunt aproape sigur că el a venit la *Phoenicia* să mă omoare.

Americanul tresări.

– Imad Mugniyeh este la Beirut!

– Era ieri, îl corectă Malko.

---

[1] Israelienii. (n.aut.)

– Le-am promis libanezilor o primă de cinci milioane de dolari dacă ne ajută să-l capturăm, remarcă amar şeful staţiei. Nu ne-au spus nimic.

– Ori nu ştiau de prezenţa lui, ori sunt prudenţi.

Americanul se grăbi.

– *Let's roll,* elicopterul ne aşteaptă.

Abia urcară în Blackhawk, că acesta se şi ridică de pe heliport şi porni spre mare. Malko privi Beirutul întins alene sub soare. Un fel de Miami, cu destule lucruri în plus. Viaţa ar fi putut fi atât de plăcută aici...

*

* *

Imad Mugniyeh privi pansamentul care îi înfăşura tot umărul stâng. Nu mai simţea durerea din cauza morfinei. Glonţul făcuse o tăietură în muşchi şi nu va mai putea să se folosească de braţ timp de cincisprezece zile. Medicul din Hezbollah venit să-l vadă îi întinse o pungă cu medicamente.

– Odihniţi-vă, recomandă el. În mod normal, nu ar trebui să fie nicio sechelă.

Walid Jalloul, care din ajun nu mai pleca de lângă Imad Mugniyeh, completă, imediat ce medicul plecă:

– Abu Imad, îţi înţeleg ura faţă de acest om, dar *sayyed* este foarte contrariat. Ai omorât doi poliţişti din FSI. Generalul Rifi o să vrea să se răzbune.

– Va trebui să plătească cu sângele, bombăni Imad Mugniyeh.

– Voi fi obligat să merg să le prezint scuzele mele, insistă Walid Jalloul. Acum, trebuie să părăseşti Beirutul.

– Nu, se răsti Imad Mugniyeh. Vreau ca acest om să moară.

Walid Jalloul reuşi să zâmbească.

– Abu Imad, ştii bine că deja a plecat! Rişti să fii căutat de FSI. Va fi dificil. Du-te să te odihneşti, în Hermel, sau mai departe. Te vei întoarce mai târziu. Te voi ţine eu la curent.

Imad Mugniyeh nu răspunse, ştiind că Walid Jalloul avea dreptate. Să rămână la Beirut nu servea la nimic. Prost dispus, zise:

– Îmi pare rău de acest incident, am fost obligat să mă apăr. O să plec în Hermel!

– *Allah maak!*[2] încuviinţă şeful Securităţii din Hezbollah.

*

* *

Nimeni nu se atinsese de prăjiturele, ceai, cafea sau băuturile fără alcool aşezate pe masă. Şedinţa se ţinea în sala de la subsol a ambasadei americane din Cipru, prost climatizată, luminată de neoane palide, în care plutea un vag miros de ţiţei.

O adevărată gaură de şobolani.

Malko îi examină pe participanţi. Meir Feldman avea tenul ca de var, privirea goală, maxilarele crispate; prinţul Mohammed Al-Faysal părea că nu se trezise bine. Doar Christopher Stafford făcea figură bună. De la începutul şedinţei, ascultaseră mai întâi relatarea şefului Mossad, detaliind cursa în care căzuseră oamenii din *Sayeret Matkal*. Primul-ministru îi refuzase demisia, dar militarii erau furioşi, acuzându-l de uşurinţă.

---

[2] Allah să te însoţească! (n.aut.)

– M-am bazat pe voi, concluzionă el privind la Christopher Stafford şi gândindu-se la Malko.

Prinţul Mohamed Al-Faysal luă, la rândul lui, cuvântul. Era mai puţin vizat, întrucât nu pierduse niciun om în această operaţiune, dar decepţia lui era vizibilă.

– Vă prevenisem că este o nebunie să vrei să îl răpeşti pe Hassan Nasrallah, anunţă el. Dacă alegeaţi soluţia mea, ar fi fost o operaţiune aeriană, fără pierderi umane.

Christopher Stafford se întoarse spre Malko.

– Dragul meu Malko, ne puteţi explica de ce a eşuat această operaţiune?

Malko simţi că îi sare muştarul.

– Deoarece presupunea imposibilul, răspunse el sec. Prietenii noştri israelieni nu au reuşit niciodată ceva împotriva lui Nasrallah. Totuşi sunt bine plasaţi. Agentul saudit care credea că recrutase o „sursă" în sânul Hezbollah-ului a fost eliminat. Sfârşitul lui tragic ar fi trebuit să pună capăt operaţiunii. Hezbllah-ul detectase deci o ameninţare şi a activat mecanismele de apărare.

Tăcu şi bău puţină apă. Faţă de virulenţa lui, Christopher Stafford adoptă un ton conciliant pentru a continua:

– Concret, cine a intervenit?

– Eu cred că Hezbollah-ul m-a reperat la Byblos, explică Malko. Apoi, trebuie să mă fi urmărit şi să fi descoperit că eram în legătură cu Dieter Muller. Şi au pus la cale o contraofensivă. Doar dacă domnul Feldman nu ştie mai mult.

Şeful Mossad-ului dădu din cap. Privirea sa de ucigaş era stinsă.

– Din partea noastră, legăturile au funcţionat perfect, afirmă el. Agenţii locali pe care i-am folosit nu au fost nici reperaţi, nici neliniştiţi.

– Totuşi, zise Malko, SOS-ul meu către un anume Mahmoud nu a fost retransmis. Nu am primit niciun răspuns.

– Nu ştiam, mărturisi şeful Mossad-ului. O să clarific acest punct.

Din nou, Malko fu cuprins de furie.

– Interceptările voastre tehnice nu au sesizat nimic neliniştitor?

– Nu, îl asigură Meir Feldman, dar Hezbollah-ul este foarte etanş.

– Vă reamintesc, concluzionă Malko, că un comando al Hezbollah-ului a venit să încerce să mă omoare ieri la *Phoenicia*. Un om pe care îl cunoaşteţi toţi şi pe care l-am urmărit cu câţiva ani în urmă: Imad Mugniyeh.

Meir Feldman se trezi.

– Era la Beirut! Credeam că este în Iran.

– Ieri, era chiar la *Phoenicia*, ironiză Malko. În această privinţă, vă semnalez că operaţiunea noastră a fost sesizată şi de poliţia libaneză. Fără supravegherea lor, aş fi fost omorât.

– Era vorba de oameni ai FSI, preciză Christopher Stafford. Cred că şi ei au fost surprinşi. Acum, suntem aici pentru a afla ce urmează în cadrul acestei operaţiuni.

– Cred că trebuie să renunţăm, propuse Malko. Cu atât mai mult, cu cât, de acum, mă aflu în vizorul Hezbollah-ului.

– În ceea ce mă priveşte, repetă prinţul Mohammad Al-Faysal, cred că este o greşeală să îl răpim

pe Nasrallah. Trebuia omorât. Şi trebuie în continuare.

Cel puţin, avea consecvenţă în idei. Cu ochii în pământ, evita să îl privească pe Malko. Meir Feldman luă şi el cuvântul.

– Guvernul meu doreşte mai mult ca niciodată eliminarea lui Hassan Nasrallah, confirmă el. Mai ales după raidul eşuat din Baalbeck. Primul-ministru Ehoud Olmert mi-a confirmat-o ieri seară. Sunt, deci, de părere să continuăm operaţiunea, cu mijloace sporite. Dar sunt de acord cu prietenul nostru, prinţul Al-Faysal, Nasrallah mort ne va satisface din plin...

– Dacă aţi fi spus asta mai devreme, tranşă Malko, nu aţi fi avut pierderi...

Meir Feldman nu răspunse. Malko tocmai îşi făcuse un prieten...

Nu mai era decât Christopher Stafford care să ia cuvântul. Răsfoi un dosar şi ridică privirea, evitând să-l privească pe Malko, pentru a anunţa:

– Am primit, şi eu, instrucţiuni de la Casa Albă. Preşedintele George W. Bush insistă ca eliminarea fizică a lui Hassan Nasrallah să fie efectivă cât mai repede posibil. A semnat un *finding* în acest sens.

Malko ar fi vrut să îi sară la gât. Şeful staţiei se abţinuse să-l avertizeze în timpul zborului de la Beirut. Ca şi cum ar fi presimţit reacţia lui Malko, americanul se întoarse spre el.

– Dragul meu Malko, am primit şi un mesaj care vă este destinat, din partea *Special Advisor for Security* de la Casa Albă, Frank Capistrano. Insistă să perseveraţi în această misiune de o importanţă capitală pentru echilibrul în Orientul Mijlociu.

Malko crezu că aude sunetul unei capcane care se închide asupra lui... Reprezentantul Arabiei Saudite nu pierdu timpul.

– De această dată, trebuie ucis, zise el.

Meir Feldman rămase tăcut, dar Malko putea vedea lumina triumfului în ochii lui reci. Încă o dată, Israelul îi manipulase pe americani. Ehoud Olmert avea mai multă nevoie de eliminarea lui Hassan Nasrallah decât George W. Bush. Publicul american nici nu cunoştea numele şefului Hezbollah...

Christopher Stafford îşi acordă timp să bea o gură de ceai înainte de a se întoarce spre Malko, cu un zâmbet suav.

– Suntem cu toţii de acord asupra finalităţii acţiunii. Cred că prietenii noştri de la Ierusalim sunt dispuşi să ne acorde acelaşi sprijin logistic, dacă este nevoie.

– Fără probleme, confirmă şeful Mossad-ului.

– Iar pe plan operaţional, se răsti Malko, ce o să aduceţi?

Meir Feldman nu se încurcă.

– După cum ştiţi, resursele noastre în „surse umane" sunt slabe în Liban, dar reţeaua noastră logistică funcţionează bine. Şi nu a fost divulgată.

– Iar din partea dumneavoastră? întrebă Malko pe prinţul Al-Faysal.

Sauditul îşi arătă dinţii strălucitori într-un zâmbet plin de optimism.

– Camioanele noastre de la Semiluna Roşie continuă să cutreiere sudul Libanului. Culegem multe informaţii. Acestea vor fi, bineînţeles, la dispoziţia dumneavoastră.

Malko zâmbi rece.

– Ceea ce aduceţi dumneavoastră nu prezintă niciun interes. Am nevoie să ştiu, într-un moment previzibil, localizarea exactă a lui Hassan Nasrallah. Într-un loc accesibil mijloacelor de care dispunem.

– Aviaţia noastră poate lovi peste tot, afirmă imediat Meir Feldman.

– Trebuie să vă lipsească ceva, ironiză Malko, fiindcă Nasrallah este tot viu.

– Este obligat să se ascundă, răspunse israelianul, deranjat. Se târăşte ca un şobolan.

– Un şobolan viu...

Situaţia se agrava. Christopher Stafford făcu imediat pe pompierul.

– Malko, zise el, dispuneţi de o pistă?

Ar fi vrut să îi răspundă „nu", dar conştiinţa profesională îl depăşi.

– Poate, recunoscu el. După cum ştiţi, graţie lui Dieter Muller, am o legătură cu un membru al familiei Mugniyeh...

Văzând stupefacţia israelianului şi a sauditului, se explică.

– Este formidabil! concluzionă şeful staţiei din Beirut. Prin această persoană, cu siguranţă, vom ajunge la Nasrallah!

Meir Feldman se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Vă urez noroc.

Şedinţa era terminată. Când ieşiră în aer liber, Malko era verde de furie.

– M-aţi atras în capcană, zise el lui Christopher Stafford.

Americanul îl luă de braţ.

– Nu. Eu voiam să opresc cheltuielile. Casa Albă a insistat. Frank Capistrano. Crede că dumneavoastră sunteţi capabil să duceţi această misiune la capăt.

– În câţiva ani, poate, dar nu în câteva săptămâni, corectă Malko. Hezbollah-ul este ca un ou din oţel, fără nicio deschizătură, iar israelienii o ştiu bine.

– OK, recunoscu americanul, este greu, dar dumneavoastră sunteţi un dur. Cu ce vă pot ajuta?

Luară loc în maşina care îi ducea la heliport.

– Mai întâi, zise Malko, trebuie să le mulţumiţi celor care mi-au salvat viaţa. Fiindcă m-au identificat, cu atât mai mult trebuie să-i avem de partea noastră. Încercaţi de asemenea să obţineţi informaţii despre Imad Mugniyeh. Prin interceptări, drone, ce vreţi.

– Promit! jură americanul. Dar nu garantez nimic. Sunt douăzeci de ani de când îl urmărim, şi degeaba...

De fapt, Malko nu se putea baza decât pe el însuşi. În timp ce zburau spre Beirut, îşi zise că era prima dată în viaţă când nu dorea să se întoarcă în Liban. Convins că un om ca Imad Mugniyeh nu renunţase să se răzbune.

CAPITOLUL XVI

Rotorul elicopterului Blackhawk se învârtea încă atunci când Christopher Stafford şi Malko ajunseră în parcarea de lângă heliportul ambasadei americane din Beirut. Şeful staţiei CIA se întoarse spre Malko.

– Am pus să vi se pregătească o cameră în aripa rezervată înalţilor funcţionari aflaţi în trecere, anunţă el. Cred că vă veţi simţi bine.

Malko se opri brusc.

– Vreţi să mă cazez la ambasadă?

Christopher Stafford dădu afirmativ din cap.

– Cred că este cea mai bună soluţie. Aici, aveţi asigurată 100% securitate, puteţi folosi parcul nostru de automobile pentru a vă deplasa, iar Hezbollah-ul va crede că aţi părăsit Beirutul.

Malko îl privi drept în faţă.

– *No way*[1]. Nu doresc să trăiesc în cuşcă. Pe de altă parte, una din pistele pe care le-am identificat este Rima, dentista lui Hassan Nasrallah. Pentru a nu-i atrage atenţia, trebuie să duc o viaţă normală. Nu mă văd aducând-o aici...

– Hezbollah-ul a identificat, cu siguranţă, acest contact, observă şeful staţiei. Nu o veţi mai revedea...

---

[1] Nici vorbă. (n.aut.)

Puţin câte puţin, zgomotul rotorului se atenuă. Puteau în fine să vorbească fără să ţipe.

– Nu cred, răspunse Malko. Hezbollah-ul m-a reperat din cauza legăturilor mele cu Dieter Muller. Cum? Nu ştiu încă. Este posibil să fi fost prin intermediul Gretei Mugniyeh, dar nu sunt sigur. Este primul lucru pe care voi încerca să-l clarific.

– Cum?

– Este foarte simplu: întinzându-i o cursă. Vom afla foarte repede. Dacă vă temeţi pentru mine, daţi-mi nişte „baby-sitters".

– Am interdicţie să utilizez oameni din Agenţie, obiectă americanul.

– Mai aveţi şi nişte „locali"... Apoi, oamenii din FSI nu mi se par ostili. Ar trebui să puteţi negocia ceva. OK. Îmi daţi o maşină ca să mă întorc în oraş?

Christopher Stafford scutură din cap, depăşit.

– *You're fucking crazy*[2]...

Malko zâmbi.

– La vârsta mea, nu se mai vindecă... Nu prin „încarcerare" se obţin rezultate. Vedeţi în Irak. Dar nu sunt sinucigaş. Trimiteţi-mi nişte „baby-sitters". Trebuie să aveţi câţiva membri ai Forţelor Libaneze care sunt înfometaţi.

Învins, Christopher Stafford zise:

– Îmi veţi semna o hârtie prin care refuzaţi să fiţi cazat în ambasadă. Altfel, dacă vi se întâmplă ceva, sunt concediat şi îmi pierd pensia.

*

* *

[2] Sunteţi complet nebun. (n.aut.)

Greta Mugniyeh deschise febril telefonul mobil, cu inima bătându-i cu putere. Hussein, tânărul militant Hezbollah, nu îi mai dăduse niciun semn de viaţă de la întoarcerea de la Tyr. Era dezamăgită, din toate punctele de vedere.

– Alo, zise ea.

La întâmplare, pe un ton şarmant.

– *Frau* Mugniyeh?

Nu era vocea lui Hussein.

– *Jawohl.*

– *Herr* Lohman. Puteţi trece pe la ambasadă la ora 14:00? Avem un mesaj să vă transmitem din partea BND.

– Ce mesaj?

– Vi-l voi spune personal, *Frau* Mugniyeh. *Auf wiedersehen.*

*

* *

– Nu a plecat din Beirut, *sidi,* anunţă unul din oamenii lui Walid Jalloul pe şeful său. S-a întors la *Phoenicia.*

Mai mulţi membri ai personalului de la hotel informau gratuit Hezbollah-ul.

– Este în continuare protejat de FSI? întrebă şeful Securităţii Hezbollah.

– Nu ştim.

– Verificaţi.

Rămas singur, Walid Jalloul îl sună pe Hassan Nasrallah pentru a-l anunţa că agentul CIA, aflat la originea tentativei de răpire, era tot în Beirut. Ceea ce presupunea o nouă operaţiune în curs. Era sigur că era vorba de răpire, altfel israelienii s-ar fi mulţumit să demoleze moscheea unde credeau că se află

Hassan Nasrallah. Liderul Hezbollah-ului nu se încurcă.

– Dacă este voinţa Domnului, voi fi lovit, Walid. Contez pe tine să mă aperi.

– Trebuie să îl eliminăm pe acest om, *sayyed*?

– Nu, atât timp cât nu este periculos. Nu trebuie să-i provocăm. Unde se află fratele Imad?

– A plecat la Hermel, *sayyed*.

– Nu îi menţionaţi de această reîntoarcere, recomandă şeful Hezbollah-ului. Răzbunarea lui este legitimă şi este unul din cei mai buni combatanţi ai noştri, dar noi suntem angajaţi într-o luptă politică vitală. Trebuie, cu orice preţ, să ne păstrăm imaginea. Ai descoperit cum a transmis acest tip informaţii către sionişti?

– Nu, probabil prin ambasada americană.

– Încearcă să verifici, Walid.

După ce închise, Walid Jalloul făcu mintal planul. Protecţia şefului Hezbollah era fără cusur. Niciun militant nu s-ar lăsa dus cu vorba. Chiar el, în acest moment, nu ştia unde se afla şeful său. Linia pe care o utilizase era criptată. Oamenii care îi asigurau securitatea apropiată *sayyed*-ului erau excluşi. Chiar nici familiile lor nu ştiau cu ce se ocupau. Serviciile libaneze nu le ştiau identitatea. În plus, Hassan Nasrallah nu se deplasa mult. Echipele Al-Manar veneau să îi ia interviuri în locuri necunoscute. Nu avea nici viaţă mondenă şi nici activitate politică. De la începutul războiului, nu se arătase decât o singură dată în public. Se scuzase chiar şi faţă de cea mai înaltă autoritate religioasă a şiiţilor, şeicul Fadlallah, că nu îi făcuse vizita lunară. Fadlallah se refugiase în Siria şi ar fi fost imprudent să meargă acolo.

Chiar şi prietenii lor iranieni nu ştiau unde se află, şi nu se interesau.

Hassan Nasrallah era invulnerabil, concluzionă Walid Jalloul. Acest agent al CIA avea să-şi rupă ghearele dând de platoşa de oţel din jurul lui. *Sayyed* avea dreptate: inutil să-l elimine, era inofensiv.

*

* *

Greta Mugniyeh, în pulover şi pantalon, nemachiată, semăna cu orice menajeră de cel puţin 50 de ani. Tresări când îl văzu pe Malko intrând în micul salon al ambasadei Germaniei, unde ea aştepta de 20 de minute.

– *Wie geht's, Frau Mugniyeh?*[3] întrebă el amabil.

– Aveţi veşti de la soţul meu?

El scutură din cap.

– *Nein.* Nu voiam să vorbim la telefon. Unde aţi ajuns?

Nemţoaica arboră o expresie depăşită.

– Nicăieri. Călătoria la Tyr s-a derulat foarte bine, dar, de atunci, nu l-am mai revăzut pe Hussein. Nici măcar nu a mai telefonat.

– Este neplăcut, zise Malko. Fiindcă aveţi o ocazie să ieşiţi din situaţia dumneavoastră.

– Cum?

Malko vorbi în şoaptă.

– Israelienii au infiltrat un comando în Liban. Au interceptat comunicaţii telefonice conform cărora Hassan Nasrallah îl va întâlni în următoarele 48 de ore pe trezorierul Hezbollah-ului, Mohammed

[3] Cum merge, doamnă Mugniyeh? (n.aut.)

Yazbek, în satul Boudai, în Bekaa. Şi-ar dori o confirmare. Ne puteţi ajuta?

Greta Mugniyeh rămase tăcută mai multe secunde. Vizibil derutată.

– Dar cum? întrebă ea.

– Prin prietenul dumneavoastră Hussein...

Nemţoaica scutură din cap.

– Mai întâi, v-am spus că nu l-am mai revăzut. Pot să îl sun, bineînţeles, dar este imposibil să îi pun astfel de întrebări directe.

Malko se ridică.

– Faceţi ce puteţi. Este în interesul dumneavoastră. Când veţi avea ceva, sunaţi-l pe *Herr* Lohman.

Îi sărută mâna şi o conduse. Văzând-o coborând treptele, îşi zise că fie era o actriţă formidabilă, fie nu făcea joc dublu... Din contră, slăbirea relaţiei ei cu tânărul Hussein era neplăcută.

În orice caz, dacă trăda, Hezbollah-ul urma să reacţioneze. Nu ar putea rezista la ideea de a captura un comando israelian. Nu avea decât să anunţe la Ierusalim *via* Christopher Stafford, astfel încât israelienii să supravegheze zona cu dronele lor pentru a detecta o activitate neobişnuită.

*

* *

Christopher Stafford îl invitase pe colonelul Trabulsi să ia masa la ambasada americană şi îl trata regeşte. Pretextul oficial: să îi mulţumească pentru intervenţia oamenilor săi care salvaseră viaţa şefului de misiune al CIA, Malko Linge. Acesta din urmă fiind „prăjit", era inutil să mai facă pe şmecherul între profesionişti.

– Nu vom uita sacrificiul oamenilor dumneavoastră, concluzionă americanul. Am primit aprobare de la Langley să le plătim o compensaţie financiară. Credeţi că 50 000 de dolari pentru fiecare familie este o sumă corectă?

Mourad Trabulsi încuviinţă viguros.

– Este o sumă importantă. Vă mulţumesc în numele lor.

Ospătarul – un *junior officer* al CIA – aduse cafelele.

– Aveţi vreo idee despre identitatea asasinului? întrebă şeful staţiei.

– Nu, mărturisi colonelul Trabulsi. Arma care i-a omorât a fost livrată oficial guvernului israelian acum şase ani, probabil schimbată cu haşiş, în sud, în timpul ocupaţiei israeliene.

Versiune care avea drept scop să „descarce" Hezbollah-ul. Niciodată nu este destulă prudenţă.

– Credeţi că veţi descoperi ucigaşul sau ucigaşii? insistă Christopher Stafford.

Mourad Trabulsi închise ochiul drept într-unul din ticurile sale favorite.

– Sunt sigur că *nu* îi vor găsi. Şeful meu, generalul Ashraf Rifi, mi-a cerut să nu continui ancheta. Oamenii noştri au murit în urma unui accident regretabil. Nu ei erau vizaţi. Nu vrem să ne amestecăm în treburi care nu ne privesc direct.

Christopher Stafford încasă fără să zică nimic. Era în Liban. În fiecare zi, oameni erau asasinaţi fără ca vreodată să se opereze vreo arestare. Rămânea întrebarea-cheie:

– Veţi continua să îl supravegheaţi pe Malko Linge?

– Nu, bineînţeles.

Christopher Stafford oftă.

– Păcat. Oamenii dumneavoastră sunt foarte eficace. Pe de altă parte, dacă sesizaţi vreo ameninţare, încercaţi să mă anunţaţi.

– Nu voi pregeta, promise Trabulsi. Ştiţi care sunt sentimentele mele faţă de ţara dumneavoastră...

Mai bine că nu le preciza... Acest bal mascat terminat, cei doi se îmbrăţişară ca nişte prieteni din copilărie care se revăd după o lungă perioadă.

*

* *

Mourad Trabulsi se aşeză la biroul său, cu capul cam greu. Nu era obişnuit cu excelentul vin roşu servit la ambasada americană. Era bucuros că familiile celor doi primesc bani. Aceasta va calma furia generalului Ashraf Rifi. Evident, nu îi spusese totul şefului staţiei CIA. E adevărat, nu avea intenţia să continue supravegherea lui Malko Linge, ci, din contră, cu elementele deja strânse în cursul urmăririlor, voia să descopere reţeaua de comunicaţii clandestină israeliană, reperată cu ocazia călătoriei agentului CIA la castelul Beaufort. Şi, bineînţeles, va sonda discret activităţile acestui agent care avea cu siguranţă un motiv bun pentru a rămâne la Beirut. Apăsă pe butonul interfonului şi zise secretarei:

– Să intre Rachid şi Osman.

Doi anchetatori experimentaţi, în care avea încredere. Rachid, un şiit laic, slab ca o pisică vagaboandă, avea faţa parcă mâncată de mustaţa enormă, iar Osman nu se gândea decât să se îndoape cu fistic, din care avea mereu provizii în buzunare.

Doi poliţişti buni, şmecheri şi aproximativ cinstiţi.

Mourad Trabulsi le înmână dosarul de supraveghere al colegilor lor asasinaţi, le explică scopul anchetei lor şi concluzionă:

– Aveţi o săptămână pentru a aduce ceva tangibil.

Pornind de la două elemente: identitatea celui pe care Malko Linge îl sunase de la hotel *Monroe* şi mai ales ciudata sa călătorie până la castelul Beaufort.

– Acest tip nu s-a dus pentru turism acolo, concluzionă colonelul FSI. Cu siguranţă a întâlnit un agent israelian, care trebuie să locuiască prin zona Marjaaloun, sau mai jos, în Bekaa.

– Dar nu avem nimic despre acest tip, *sidi*, protestă Rachid. Chiar niciun semnalment. Şi poate că nu există.

Trabulsi nu renunţă:

– Încercaţi să vedeţi unde se poate ajunge plecând de la castelul Beaufort. Întrebaţi oamenii din Hezbollah, ei ştiu multe lucruri. Vor coopera. Nu vă întoarceţi cu mâinile goale. *Yallah*, la treabă.

Simţea cum i se închid ochii. Vinul roşu. Aţipi, invadat de o idee plăcută. În această situaţie foarte delicată, reuşise să obţină mulţumirile Hezbollah-ului şi felicitările americanilor.

Fără măcar să îşi dea seama, începu să sforăie, euforic.

*

* *

Stăteau foarte drepţi, cu un aer timid, în fotoliile cu spătare înalte la barul de la *L'Albergo*. Siluete aproape gemene: musculoşi, cu părul gri tuns scurt, privirea rece şi sigură, gesturi mai degrabă lente.

Doi învăţăcei bătrâni.

Cel mai înalt se numea Nabil Tannouri, iar cel căruia îi lipsea degetul inelar de la mâna dreaptă, Samy Haddad. Foşti membri ei echipei Hobeika, desfiinţată prematur în urmă cu trei ani cu ajutorul a trei kilograme de Semtex. Aveau referinţe bune: Sabra şi Chatila, masacrul familiei Chamoun, plus alte câteva atrocităţi mai banale. Doar ei doi aveau destul sânge pe mâini cât să umpli o vană.

– Domnul Christopher ne-a spus că aveţi nevoie de noi, avansă timid Nabil Tannouri. Suntem liberi în acest moment...

În şomaj tehnic. Tabăra creştină nu mai executa asasinate decât episodic, chiar şi după ieşirea din închisoare a lui Geagea, fostul partener al lui Hobeika. Din contră, aceşti soldaţi pierduţi constituiau un excelent rezervor de mână de lucru pentru CIA.

– Exact, răspunse Malko.

Le explică ce aştepta de la ei: o protecţie discretă şi eficace.

– Nicio problemă, îl asigură Nabil Tannouri. Începem imediat. Maşina este aproape. Iată numerele noastre de telefon.

Cât le notă Malko, ei erau deja în lift.

Christopher Stafford îşi ţinuse promisiunea. Nabil şi Samy erau nişte „baby-sitters" inoxidabili, feroci, docili şi nu ştiau nici măcar cum se scria cuvântul „scrupul". Libanul avea încă material uman de foarte bună calitate, după cincisprezece ani de antrenament în ferocitate.

*

* *

Rima, cu ochii alungiţi cu khôl[4], ovalul hijabului impecabil, arbora o ţinută roşie, cu cămaşă mulată, cu mii de nasturi. Nu se vedeau decât ochii mari negri, gura foarte roşie şi un colţ de gleznă. Se urcă, gâfâind, în Mercedesul oprit în faţa ambasadei Kuwaitului.

Malko nu se putu împiedica să nu privească gura mare în care ejaculase cu o seară înainte.

– De ce mă priviţi aşa? întrebă ea.

Nu putea să-i spună adevărul... Sperând să mai facă ceva progrese.

– Vă găsesc fermecătoare, zise el cu diplomaţie.

Nu ar fi zis niciodată că în urmă cu 24 de ore îi administrase o felaţie care merita o medalie de argint.

Demară, privind cu un ochi în retrovizoare. De la *Phoenicia*, o maşină de culoare închisă nu îl scăpa din vedere. Nabil şi Samy, Gemenii Crimei.

– Unde mergem? întrebă tânăra şiită.

– La *Le Cocteau*.

Ea se strâmbă.

– Este prea calm. Vreau să văd oameni. Toată ziua stau în gaură, la marginea periferiei. Dacă am merge tot la *White*?

– De ce nu.

Tocmai îşi dădea jos hijabul.

Când intrară pe imensa terasă, nimeni nu ar fi putut bănui că această tânără, cu părul lung negru, cu machiaj provocator şi ţinută supermulată, era o şiită din periferia de sud.

Malko comandă, pe lângă mâncare, o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs pe care Rima o începu imediat.

---

[4] Fard oriental negru. (n.aut.)

O briză caldă mătura terasa lungă, muzica nu era prea tare. Privind spre bar, Malko îi zări pe Nabil şi Samy.

Deodată, un cuplu trecu pe lângă ei şi femeia îi făcu un mic semn amical Rimei.

– Este o clientă, zise aceasta. Soţul ei conduce o bancă.

– Îngrijiţi multe celebrităţi? întrebă Malko.

– Mulţi şiiţi bogaţi, dar adeseori sunt odioşi. Soţia *sayyed*-ului este foarte drăguţă. Fără gărzi de corp, doar o secretară care îi conduce maşina. Este blândă, nu protestează niciodată când trebuie să aştepte şi plăteşte mereu cu numerar.

– Iar el, Hassan Nasrallah?

– *Sayyed* a venit doar de două ori, zise Rima, cu gărzile lui de corp. Nu eram anunţată şi mi-a fost foarte frică. Erau oameni cu arme peste tot. Dar sunt foarte politicoşi.

– Ce avea?

– Nu pot să spun, răspunse Rima. Israelienii ar putea să afle. Este un secret medical...

Malko nu insistă şi turnă Taittinger tinerei şiite. Privirile lor se întâlniră şi ea întoarse ochii, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

– În seara aceasta, anunţă ea, mă întorc acasă după restaurant. Încep foarte devreme mâine dimineaţă.

Sperând să o facă să se răzgândească, o invită la dans. Ca în ajun, se lipi de el şi, foarte repede, Malko se înfierbântă. O dorea cu ardoare pe această fermecătoare vampă, care îşi ţinea faţa departe de a lui în timp ce şoldurilor lor erau sudate...

– Mâine, am putea lua masa la *Phoenicia*, sugeră el.

Rima se lipi ceva mai mult de el, ca pentru a se scuza, şi îi şopti la ureche:

– Mâine, nu ne putem vedea. Soţia *sayyed*-ului a spus că va veni târziu, pe la opt şi jumătate.

Malko uită instantaneu de corpul cald lipit de al lui. Până la urmă, poate că nu rămăsese degeaba la Beirut.

CAPITOLUL XVII

Mouna Harb asculta atentă explicaţiile lui Malko, cufundată într-un fotoliu, la barul de la *Bristol*. Deloc entuziasmată de propunerea lui.

– Este foarte periculos să mergi în periferia sudică, obiectă ea, sunt miliţieni Hezbollah peste tot pentru a repera străinii.

Malko îşi muie buzele în votcă, disimulându-şi neliniştea.

– Conform surselor mele, răspunse el, soţia lui Hassan Nasrallah nu are gardă de corp. Doar o secretară care conduce maşina. Ideea mea este foarte simplă: ştiu ora programării, vă prezentaţi înainte, sub un nume fals. Aşteptaţi în sala de aşteptare, ceea ce vă permite să o reperaţi. Apoi, ieşiţi şi aşteptaţi afară.

– Dar cum o s-o urmăresc? întrebă saudita.

– Sunt două soluţii, sugeră Malko. Ştiţi să conduceţi un scuter?

– Da.

– Cel mai bine este să veniţi cu scuterul. Altfel, cereţi unuia din agenţii lui Fouad El-Rorbal să vă ducă şi să vă aştepte acolo. După şedinţa de la dentist, doamna Nasrallah se va întoarce acolo unde locuieşte cu Hassan Nasrallah, un loc pe care nimeni

nu l-a localizat. Este vorba deci de obţinerea unei informaţii vitale.

Mouna Harb aprinse o ţigară, vizibil foarte nervoasă.

– O să vorbesc cu Fouad, reluă ea. Pentru seara asta?

– Da. Iată adresa dentistului. Este un creştin, foarte cunoscut. Veţi putea spune că aţi auzit de el de la o prietenă.

Mouna Harb se ridică. Cu sufletul strâns, având în vedere privirea înspăimântată.

– Bun, concluzionă ea, dacă Fouad îmi dă undă verde, merg acolo. Sper că totul va decurge bine, dar mi-e frică. Nu am făcut niciodată un asemenea lucru...

Malko zâmbi.

– Dacă vreţi să continuaţi să lucraţi în Informaţii, va trebui să vă obişnuiţi.

Evident, era mai uşor să satisfacă sexual pe aliaţii regatului saudit, dar Malko nu avea deloc de ales. Imposibil să trimită un străin. Acolo, Mouna Harb, cu un hijab, nu ar atrage atenţia. Dacă ar reuşi să o urmărească pe doamna Nasrallah până la domiciliul ei, ar face un pas uriaş.

*

* *

Imad Mugniyeh tocmai termina un curs de explozivi predat tinerilor militanţi ai Hezbollah-ului veniţi din cele patru colţuri ale Libanului. Îl ascultaseră ca pe un Messia: pentru toţi, era o legendă vie, *The Unknown Warrior,* pentru cei care vorbeau engleza. Experienţa sa îi conferea o aură incredibilă. Hurducăit într-un Jeep recuperat de la armata siriană,

îşi abţinu un mormăit de durere: umărul lui nu se vindecase încă.

Medicul îl sfătuise să stea întins, dar nu se simţea în stare.

În afară de durerea din muşchi, frustrarea îl rodea. În timp ce inamicul său de moarte, cel la care nu încetase niciodată să se gândească în aceşti ani, se afla la îndemână, el era neputincios. Hassan Nasrallah îi transmisese că nu trebuia să se întoarcă la Beirut în acest moment în care aveau loc prea multe activităţi ostile Hezbollah-ului. Trebuia să îşi amâne răzbunarea.

FSI îl urmărea pentru uciderea celor doi poliţişti, chiar dacă era un „accident". Hezbollah-ul promisese un gest financiar. Când banii vor fi daţi familiilor, lucrurile se vor calma. Aşteptând, Hassan Nasrallah avea alte treburi de făcut. Trebuia să profite de pe urma victoriei sale contra israelienilor şi să o planifice pe următoarea. Un mare proiect era în discuţie la *Choura*. O manifestare de masă pentru a celebra această victorie în care Nasrallah personal, care nu mai apăruse în public de peste trei luni, să reapară în cele din urmă. Toţi consilierii săi erau împotriva acestui proiect: riscul de securitate era prea mare.

Totul era să găsească o paradă, care să facă un atac israelian imposibil din punct de vedere politic.

Imad Mugniyeh îşi aprinse o ţigară. Era mult prea departe de toate acestea. Nu ar mai putea, probabil niciodată să se arate în public în Liban. Dar nu-i păsa. Era un om din umbră. În treizeci de ani de activităţi teroriste, doar două fotografii ale lui fuse-

seră făcute. Nu se ştia nimic de familia sa, care trăia de acum în Iran, cu el. Doar câţiva veri se mai aflau încă în satul Torr Debba, aproape de Tyr.

Unchiul său, Hassan Mugniyeh, administra afacerile financiare ale familiei, călătorind mult. Soţia, nemţoaică, îi era foarte utilă.

Nimeni nu s-ar gândi să asimileze această blondă înaltă, planturoasă, cu o teroristă arabă.

Prin fereastră, Imad Mugniyeh privi crestele golaşe ale muntelui. Fiindcă el nu se putea duce la Beirut, cum ar fi putut să-şi atragă inamicul pe teritoriul lui?

*

* *

Rachid Ghazir şi Osman Eddé, cei doi poliţişti ai FSI, aleseseră o cale ușoară, căci misiunea pe care le-o încredinţase colonelul Trabulsi era practic imposibil de realizat. Să meargă din uşă în uşă pentru a pune întrebări într-un sat din sud putea să se termine cu o rafală de kalaşnikov sau, mai bine, să fie preluaţi de militanţii locali ai Hezbollah-ului. Așa că Rachid Ghazir, şiit, care avea un văr, militant Hezbollah, la Nabatiye, îl invitase pe acesta să bea o cafea, pentru a-i explica problema lor.

Vărul, Moussa, era un tânăr bucălat, serios, care ziua vindea legume şi, după ora şase seara, redevenea militant al Partidului lui Dumnezeu.

Cei trei bărbaţi discutau de unele, de altele, lângă piaţă, în tumultul claxoanelor, maşinilor care înaintau la pas. Nabatiye era un târg prosper, unde Hezbollah-ul impunea o disciplină de fier. Moussa se uită la ceas.

– Sunt obligat să mă întorc la magazin... Frumos din partea voastră, Eba al-Ram[1], că aţi trecut să mă vedeţi. Mulţumesc pentru curmale.

Rachid Ghazir îi adusese un kilogram de curmale enorme, de cea mai bună calitate, pentru prima zi de *ifkar*, încetare a postului, în prima zi a ramadanului. Era o tradiţie. În fiecare an, o varietate de curmale era oferită publicului sub un nume celebru. În acest an, bineînţeles, varietatea de 4 dolari kilogramul – o avere pentru Liban – se numea curmala „Nasrallah". Calitatea următoare, la 3 dolari, curmala „Ahmadinejad". Şi, pentru 2 dolari, erau curmale „Hugo Chavez"...

– Aşteaptă, protestă Rachid, voiam să îţi cer ajutorul. Ştiu că la Hezbollah aveţi fişe despre mulţi oameni.

– Este adevărat, recunoscu militantul. De ce?

– Şeful nostru caută un spion israelian care ar locui prin zonă.

Moussa se aşeză la loc, interesat.

– Ai numele lui?

– Nu avem nici numele, nici satul, nici măcar semnalmentele, mărturisi poliţistul. Este doar o deducţie.

Rachid Ghazir îi povesti apoi vărului său ciudata expediţie a unui agent al CIA venit până la castelul Beaufort, destinaţia lui aparentă, şi concluzionă:

– Colegii noştri urmăreau acest versant şi nu au văzut nimic. Tipul pe care l-a întâlnit la castelul

[1] Veri. (n.aut.)

Beaufort venea obligatoriu din regiunea Marjaaloun sau din Bekaa. Am verificat. Dacă laşi maşina la marginea şoselei Marjaaloun-Nabatiye, este suficient să urci pe jos până la Beaufort şi să pleci tot aşa, pentru o întâlnire discretă.

Moussa dădu din cap.

– Eu nu ştiu nimic. Lasă-mi telefonul tău mobil, o să vorbesc cu şeful regiunii militare. Dacă are vreo idee, o să te sun. *Yallah*, trebuie să merg la muncă.

Se sărutară toţi ca nişte prieteni adevăraţi, de trei ori, şi cei doi poliţişti îl priviră pe tânăr cum se întoarce la tarabă.

– Ce o să-i spunem colonelului? întrebă Osman Eddé.

– Că nu am găsit nimic, dar continuăm. Cunosc o fată în Sour care merită deplasarea.

*

* *

Meir Feldman ieşi indispus de la o şedinţă restrânsă a şefilor AMAN şi Mossad. Veştile din Liban erau rele. Conform unor zvonuri receptate de L.A.P., departamentul de război psihologic din Mossad, Hezbollah-ul se pregătea să organizeze o manifestaţie gigantescă pentru a sărbători „victoria". Mai multe sute de mii de simpatizanţi, cu prezenţa fizică a lui Hassan Nasrallah.

O palmă în plus pentru Israel.

Ehoud Olmert, primul-ministru, cerea ca acest eveniment să fie împiedicat să se desfăşoare. Evident, Dan Halutz, şeful de stat major al Tsahal, propusese imediat o operaţiune aeriană punctuală

vizând manifestaţia, cu obiectivul de a-l elimina pe Hassan Nasrallah. Idee respinsă imediat. Acordul de încetare a focului abia avea o săptămână, iar Israelul era deja condamnat pentru bombardamentele masive din Liban. Politic, operaţiunea nu era realizabilă. Totuşi, ideea de a-l vedea pe şeful Hezbollah-ului ieşind în public era insuportabilă pentru Meir Feldman, însărcinat de cinci ani să-l elimine. Era prima dată când *Kidonirs*[2], şaizeci de ucigaşi profesionişti, printre care opt femei, aflaţi în sânul Kidon, departamentul ultrasecret al Mossad-ului, eşuau în misiunea lor. Trebuia să reacţioneze, să accelereze operaţiunea încredinţată americanilor...

Or, Meir Feldman nu avea încredere în americani. Coborî un etaj pentru a merge la şeful *Katsas*, agenţii clandestini aflaţi în exteriorul Israelului.

– Trebuie activat „Roma", ceru el.

Agenţii *katsas* erau desemnaţi după oraşul în care erau contactaţi.

„Roma" era Kassem Zegle, druzul însărcinat cu menţinerea legăturii în operaţiunea „Happy Valley". De data asta, şeful Mossad-ului intenţiona să îl determine să-şi reia activitatea, adică să îl pună pe urmele lui Hassan Nasrallah, fără a spune nimic aliaţilor americani şi saudiţi.

*

* *

Wafik Charar, şeful Hezbollah-ului din regiunea militară din Nabatiye, ascultase atent raportul lui Moussa, pe care îl întâlnise la biroul clandestin din

[2] Ucigaşi. (n.aut.)

cartier. În cadrul Hezbollah-ului, nimic nu era trecut cu vederea...

Şeful zonal al Hezbollah-ului saliva. Un spion israelian era bun de ceva. Nu avea prea multe elemente pentru a-l identifica. Scoase dintr-un seif o dischetă care conţinea numele tuturor „suspecţilor" din regiunea militară. Militanţii din fiecare sat raportau periodic orice mişcare suspectă a locuitorilor din satul lor. Wafik Charar selecţionă deci satele de la est de castelul Beaufort, pe o rază de 10 kilometri. Dacă presupusul spion dăduse întâlnire în acest loc, avea, desigur, în vedere apropierea.

Începu să deruleze numele pe ecranul unui calculator. O listă săracă... Câţiva foşti membri ai ALS[3] care nu mai activau. În fine, un nume îi atrase atenţia. Kassem Zegle, locuitor în Hasbaiya, un sat druz din Bekaa, nu departe de Marjaaloun. Plutonier-adjutant al armatei libaneze, la pensie, mult timp şofer al generalului Jamil Saddegh, şef al Siguranţei Generale. Un militant Hezbollah din sat semnalase că Kassem Zegle mergea periodic în Italia, unde avea, se pare, un văr. Pe lângă aceste călătorii, avea o Toyota nouă şi părea să dispună de destui bani...

– O să ne ocupăm, promise Wafik Charar, trimiţându-l înapoi pe Moussa.

Mai întâi, raportă Centralei din Beirut, utilizând reţeaua subterană prin fir, criptată, inaccesibilă israelienilor. Răspunsul lui Walid Jalloul veni peste o oră.

– Luaţi-l în atenţie imediat.

---

[3] Armata Libanului de Sud. (n.aut.)

Doi militanţi ai Hezbollah-ului plecară imediat în Hasbaiya. Un druz din sat se alăturase Hezbollah-ului şi merseră acasă la el. Fără să îi spună de ce se interesau de Kassem Zegle.

– Tocmai a plecat spre Beirut, anunţă druzul simpatizant al Partidului lui Dumnezeu. Se duce să îşi vadă vărul la Roma.

– Ai o fotografie a lui? întrebă imediat unul din militanţi.

– Nu.

Anchetatorul Hezbollah-ului ieşi din casă şi îl sună pe Wafik Charar pentru a cere instrucţiuni. Când reapăru, îi zise druzului:

– O să vii cu noi. Te vom aduce noi înapoi.

– Unde vrei să mergem?

– La aeroportul din Beirut. Sunt cam două ore. Trebuie să ni-l arăţi pe acest tip.

Druzul nu îndrăzni să comenteze. Hezbollah-ul era nemilos dacă i te opuneai...

Două ore mai târziu, cei trei bărbaţi ajungeau la aeroportul internaţional din Beirut. În holul de la plecări, se întâlniră cu doi membri veniţi din periferia de sud. Unul din ei poseda o viză Schengen şi un bilet la zborul Alitalia care pleca peste două ore.

Druzul aliat cu Hezbollah-ul nu se simţea în largul lui. Dacă Kassem Zegle îl recunoştea, îşi dădea seama imediat.

Ceilalţi îl încadrară pentru a nu fi prea vizibil şi se plasară mai retras, în spatele ghişeelor de înregistrare încă goale.

Apoi, pasagerii începură să sosească. O jumătate de oră mai târziu, druzul şopti vecinului său:

– El este.

Kassem Zegle, înalt şi slab, cu părul cenuşiu, foarte scurt, semăna cu ceea ce era un fost militar. Se înregistră şi se îndreptă spre sala de plecări.

– Bine, concluzionă unul din militanţi. O să te ducem acum înapoi. Bineînţeles, nu spui nimic nimănui, dar nu vom uita ajutorul pe care ni l-ai dat.

Druzul ştia: Hezbollah-ul nu uita niciodată.

*

* *

Mouna Harb îşi ascundea tremurul mâinilor. Îmbrăcată în haine largi, cu părul ascuns sub hijab, fusese adusă până în faţa cabinetului dentar unde lucra Rima de un agent al Serviciilor saudite, care o aştepta la volanul unui Hyundai. Ca un frate care îşi veghea sora.

O secretară îi deschise şi ea se aşeză în sala de aşteptare, împreună cu alte trei persoane. Rima şi şeful ei se aflau în cabinetul dentar. Conform orarului, tocmai o tratau pe soţia lui Hassan Nasrallah. Mouna tresări când uşa cabinetului se deschise şi apăru un bărbat cu părul cenuşiu, bogat, ondulat, care conducea o pacientă îmbrăcată în negru, cu faţa mai degrabă severă. Imediat, o femeie care aştepta în sală se ridică şi i se alătură. Schimbă câteva cuvinte în şoaptă cu cea care tocmai fusese tratată, apoi scoase din geantă un teanc de bancnote pe care le întinse dentistului. Acesta din urmă se înclină adânc, iar cele două femei plecară. O tânără cu faţa foarte machiată apăru. Luându-şi inima în dinţi, Mouna Harb se apropie de ea şi ceru o programare. Asistenta dentistului deschise registrul şi îi propuse o şedinţă pentru săptămâna următoare. După ce îşi dădu un nume la întâmplare, Mouna Harb ieşi.

Când ajunse afară, „vărul" ei îi făcu semn cu farurile, iar ea alergă la maşină.

– Două femei au plecat pe acolo, zise el, cu o maşină verde.

– Încearcă să o prinzi din urmă, ceru Mouna Harb.

Noaptea era destul de uşor de urmărit o maşină fără să fii remarcat. Trei minute mai târziu, ajunseră din urmă maşina verde. Traversară tot Haret Hreik, apoi o luară spre est, înspre Hamiye. Departe de zona Hezbollah. În fine, maşina verde o luă spre sud. Intrau în cartierul Hadath, majoritar creştin. Vehiculul se opri în faţa unei mici case înconjurate de o grădină împrejmuită cu zid. Şoferiţa probabil că anunţase înainte, căci gardul negru se deschise imediat, iar maşina dispăru înăuntru.

– Continuă! şopti Mouna Harb. Nu încetini.

Avusese timp să îşi noteze reperele pentru a regăsi locul. Mai întâi, numele străzii: Jammous Street. Apoi, casa se afla în faţa unei staţii de benzină Hachem şi lângă farmacia Neuman.

Imediat ce ajunseră în Borj El-Brajnieh, Mouna simţi cum îi dispare neliniştea, înlocuită de o bucurie fără margini.

Tocmai descoperise noul domiciliu al lui Hassan Nasrallah, unul din secretele cel mai bine păzite de Hezbollah.

*

* *

Dopul sticlei de Taittinger Comtes de Champagne sări cu un sunet vesel, iar Fouad El-Rorbal, reprezentantul Serviciilor saudite, se grăbi să umple mai întâi paharul lui Malko, apoi pe al Mounei Harb.

Sauditul ridică paharul plin de bule cu un zâmbet triumfător.

– Pentru victoria noastră!

Mouna Harb, înfăşurată în mai multe rânduri de muselină albastră, care nu reuşea să îi ascundă formele, radia. Îl privi îndrăgostită pe Malko.

– Era prea uşor!

Îl sunase, foarte devreme, pentru a-l invita la *Bristol*.

Malko savură şampania câteva clipe înainte de a le potoli entuziasmul:

– De fapt, este foarte important că am localizat această casă, recunoscu el. Acum, trebuie verificat dacă Hassan Nasrallah locuieşte şi el acolo. Şi, mai ales, când se află acolo.

Fouad El-Rorbal, euforic, îşi mai turnă puţină şampanie.

– Trebuie să îi anunţăm pe amicii noştri din sud, zise el. Nu au reuşit niciodată să dea de Nasrallah.

– Aşteptaţi puţin, îl temperă Malko. Avem nevoie de informaţii mai exacte. O manevră falsă ar face să ratăm totul.

Îi cunoştea pe israelieni. În graba lor de a-l lichida pe Hassan Nasrallah, riscau să radă cartierul sub un covor de bombe.

Fouad El-Rorbal termină de scurs sticla de Taittinger şi se eschivă.

– O să trimit o telegramă la Riyad, anunţă el. Vor fi foarte mulţumiţi.

Abia închisese uşa, că Mouna Harb se apropie de Malko.

– Dumneavoastră nu mă felicitaţi?

Era o perifrază. Zece secunde mai târziu, era înfăşurată în jurul lui Malko şi muselina zbura în toate părţile.

Fără să îşi dea seama, se trezi înfipt cu totul în pântecele ei, în timp ce ea se mişca sub el ca şi cum ar fi fost aşezată pe un muşuroi de furnici roşii. Chiar înainte ca el să aibă orgasm, Mouna se întoarse pe burtă, luă o pernă mare, o băgă sub abdomen şi îi adresă lui Malko o privire elocventă.

Cu fundul ridicat, braţele şi picioarele depărtate, se oferea, fără nicio urmă de pudoare. De parcă mesajul nu ar fi fost destul de clar, îşi puse mâinile pe fese şi le depărtă, arătându-i calea lui Malko. El nu dorea să se opună acestor instincte murdare. Mouna trebuia să fie obişnuită cu sodomia, căci el se înfipse în ea dintr-o singură mişcare.

Atât de uşor, încât i se tăie răsuflarea. Penetrată la maximum şi vizibil fericită, saudita se întoarse:

– O să mă întorc acolo, zise ea, este aproape la fel de excitant ca şi cum ai face dragoste.

*

* *

Kassem Zegle debarcă din zborul de Roma mai degrabă destins. I se ceruse să îşi reactiveze toate contactele sale din Beirut pentru a încerca să îl localizeze pe Hassan Nasrallah, graţie foştilor săi amici din Siguranţa Generală, foarte apropiaţi de Hezbollah.

O primă de o sută de mii de dolari îl aştepta dacă reuşea... Până atunci, trecuse pe la bancă şi constatase că banii strânşi graţie israelienilor se înmulţeau binişor... Curând, ar putea părăsi satul din Bekaa pentru a se instala la nişte veri în Israel, unde

şi-ar deschide o afacere cu fructe şi legume. Graţie serviciilor aduse, ar obţine uşor naţionalitatea israeliană. „Contactul" său, un agent Mossad pe care îl cunoştea doar după nume, Mosche, îl invitase să ia masa într-un excelent restaurant din cartierul Parioli, *La Celestina*. Petrecuse exact douăzeci şi patru de ore la Roma.

Se simţea un om puternic.

După ce îşi recuperase maşina, lăsată în parcarea de la aeroport, îşi reluă drumul spre sud, mai întâi pe autostradă, până la Saida, apoi pe drumuri secundare. Incidentul se petrecu la ieşirea din Nabatiye. Brusc, o maşină care mergea în faţa lui se puse de-a curmezişul pe şosea. Kassem Zegle trebui să frâneze violent. Deja, un al doilea vehicul oprea în spatele lui. Trei bărbaţi în civil ieşiră din el. Unul înaintă spre el şi bătu în geamul pe care el îl coborî.

– Te numeşti Kassem Zegle? întrebă el.

– Da.

– Cineva ar vrea să te vadă. Nu va dura mult.

– Cine? întrebă Kassem Zegle, neîncrezător.

– Nu îl cunoşti, dar el te cunoaşte, zise necunoscutul.

Bărbatul vorbea blând, fără să ridice tonul, zâmbea, dar pistolul de la curea era perfect vizibil. Era din Hezbollah... Kassem Zegle simţi cum i se înmoaie picioarele, dar încercă să reziste.

– Bine, zise el, vă urmez...

– Nu, lasă-ţi maşina aici, vei fi adus înapoi.

Trebui să urce într-un vechi Mercedes cu scaune uzate, care porni spre Nabatiye. Opri în faţa unui mic garaj pe care îl traversară pentru a ajunge în magazie. În spatele unui birou, stătea un bărbos înalt cu o mină

respingătoare şi alură de inchizitor, care îl salută totuşi politicos şi îl invită să ia loc în faţa lui.

– Kassem, zise el, noi te cunoaştem, ai servit în armata libaneză şi erai şoferul generalului Jamil Saddegh.

– Exact, confirmă druzul.

Puţin mai liniştit. Semăna cu o şedinţă de recrutare. Jamil Saddegh, pro-sirian, era o bună referinţă pentru Hezbollah.

– Te întorci de la Roma, continuă bărbosul. Ce făceai acolo?

– L-am vizitat pe vărul meu, Ahmed. Este taximetrist acolo.

Bărbosul dădu din cap, cu înţeles.

– Este bine să menţii legăturile de familie... Ai stat mult cu el?

– Nu, nu avea mult timp. Am luat masa cu el.

– Unde?

– La o trattoria, *La Celestina*, în Parioli.

Deodată, unul din oamenii care îl aduseseră puse pe masă mai multe fotografii. Kassem Zegle le privi şi aproape că îi veni să vomite. Era el, în timp ce lua masa cu „Mosche" la *La Celestina*. Ca prin ceaţă, auzi vocea bărbosului, la fel de calmă:

– Vărul tău este un agent al Mossad-ului?

Rămase mut, cu gâtul înnodat, cu o picătură de transpiraţie alunecându-i pe spate. Cât de departe părea Israelul! Reuşi să zică:

– Nu ştiu, nu înţeleg ce spuneţi.

Îl înconjurau ca nişte vulturi. Bărbosul înalt se aplecă în faţă. Acum, pupilele lui negre luceau de ură.

– Ca toţi druzii, eşti un trădător, zise el pe un ton reţinut. Te suspectăm de mult timp... Bărbatul cu care luai masa lucrează la ambasada Israelului la Roma. L-am urmărit...

– Nu ştiam, vă jur, pretinse Kassem Zegle, încolţit.

Bărbosul nici nu îi răspunse. Cu un aer gânditor, i se adresă din nou.

– Kassem, ai două posibilităţi, zise el. Dacă faci ce îţi cerem – pentru cea mai mare glorie a lui Allah – te ducem înapoi la maşină şi totul va decurge bine pentru tine. Din contră, dacă adopţi o atitudine incorectă, o să mori, fiul tău va fi sugrumat, soţia ta înjunghiată şi casa va lua foc.

Nu ridicase tonul, dar fiecare cuvânt îl crucifica pe Kassem Zegle. Militanţii Hezbollah-ului nu ameninţau niciodată degeaba...

Deodată, avu o tresărire de orgoliu şi se ridică.

– Nu am făcut nimic rău, pretinse el. Nu ştiam că acel om era un evreu.

Bărbosul îi aruncă o privire răutăcioasă şi zise pe acelaşi ton calm:

– *Zaaran! Ain teddayayk alaye!*[4]

Le adresă oamenilor săi o privire scurtă.

Imediat, doi dintre ei îl apucară pe Kassem Zegle şi îl aruncară la pământ. Unul se aşeză călare pe spatele lui, în timp ce celălalt îi dădea jos pantalonul şi slipul druzului, dezvelindu-i fesele slabe. Un al treilea reapăru, trăgând un furtun lung de cauciuc terminat cu un racord metalic, legat la o butelie de aer comprimat.

---

[4] Şmechere, îţi baţi joc de mine! (n.aut.)

Un compresor.

Bărbatul înfipse violent furtunul în anusul lui Kassem Zegle, care scoase un urlet. Apoi, cu mâna stângă dădu drumul valvei de la butelia de aer comprimat, trimiţând un jet în intestinele druzului.

Acesta urlă sfâşietor: avea senzaţia abominabilă că abdomenul îi va exploda din cauza presiunii. La un semn al bărbosului, bărbatul care ţinea furtunul opri aerul comprimat.

– Intestinele îţi vor exploda, anunţă bărbosul pe un ton sentenţios. Îţi va trebui mult curaj pentru a muri foarte încet. *Allah Maak!*

Din nou, bărbatul răsuci valva. Kassem Zegle scoase un ţipăt inuman, de îţi îngheţa sângele în vene.

– *La! La!* Voi face ce vreţi.

La un semn al bărbosului, îi scoaseră furtunul, îl îmbrăcară la loc şi îl aşezară din nou pe scaun.

– Spune-ne mai întâi ce ţi-au cerut şefii tăi la Roma, ordonă bărbosul.

Luă atent notiţe, apoi ridică capul.

– Bine. Vom mai vorbi despre toate acestea. Acum să-ţi cer ceva anume.

Kassem Zegle, frânt, îl ascultă atent pe bărbos şi bâigui:

– Voi face ce doriţi.

Bărbosul se ridică. Era sfârşitul „întrevederii". Îl duseră înapoi la maşina care îl adusese, apoi la a sa. Avea dureri abominabile în abdomen şi, singur la volan, se răsucea de durere. În fine, intră pe şoseaua spre Marjaaloun. Era atât de tulburat, încât aproape că era gata să rateze primul viraj şi să cadă în râpă.

Ceea ce ar fi fost, poate, mai simplu. Începând din momentul în care colabora cu Hezbollah-ul, devenea un trădător în ochii israelienilor. Or, aceştia le rezervau trădătorilor aceeaşi soartă ca şi Hezbollah-ul.

Ceea ce îi lăsa lui Kassem Zegle o speranţă de viaţă limitată.

CAPITOLUL XVIII

Greta Mugniyeh pândea soneria. Înmărmurită de frică după discuţia cu Malko Linge şi de perspectiva de a fi ţintuită definitiv în Liban, se decisese să reia legătura cu Hussein, tânărul militant al Hezbollah-ului care fugea de ea după ce se întorseseră de la Tyr.

Îl chemase sub pretextul de a-i repara o tijă de la perdea blocată, iar el promisese să treacă.

În cel mai rău caz, îşi mai schimba gândurile. În afară de telefoanele în Germania, cumpărături şi o tură pe la *City Cafe*, se plictisea în Liban.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. Se duse să deschidă. Hussein era în ţinuta lui obişnuită: haină de pânză, tricou, jeans, bascheţi. Greta Mugniyeh simţi instantaneu cum pântecele i se încinge când redescoperi torsul musculos, mulat în bumbacul alb. Ea era într-o cămaşă galbenă, fără sutien, şi o fustă scurtă neagră.

Mai întâi, Hussein păstră privirea în jos, apoi bâigui.

– Unde sunt perdelele?

– Acolo, în cameră, zise Greta.

Privirile li se întâlniră în cele din urmă. Pentru mai multe secunde, rămaseră nemişcaţi, apoi Greta, simţind că tânărul era ca paralizat, se lipi de el şi îi băgă mâna sub tricou, mângâindu-i pieptul. Hussein

făcu o mişcare de retragere şi se lovi de perete. În acea clipă, nemţoaica nu se mai gândea să obţină de la el informaţii, ci doar să îşi regăsească satisfacţia sexuală pe care o avusese la Tyr.

Fără niciun cuvânt, limba iei porni la atac. În acelaşi timp, îi desfăcu fermoarul pantalonului, băgă mâna înăuntru, prinse sexul, care era pe cale să se întărească, se lăsă în genunchi şi îl cuprinse pofticios cu gura.

Tânărul începu să se mişte ca şi cum ar viola gura care îl cuprindea. Greta simţi că urma să ejaculeze rapid. Nu era ceea ce voia şi îl trase pe Hussein până la canapeaua galbenă din living, aşezându-se în genunchi, cu fundul ridicat.

El o urmă, fără niciun cuvânt. Cât îi dădu la o parte slipul, începu să o penetreze cu mişcări atât de puternice, încât Greta urlă continuu. Avea senzaţia că este sfârtecată în două. Hussein nu avu nevoie de mult timp să ejaculeze şi ea simţi cum îi umple pântecele.

Era divin.

Abia îşi reveni, că nemţoaica se ridică şi îl duse în cameră. Voia să profite până la capăt. Într-o clipire, se dezbrăcă de cămaşă, de fustă şi de slip şi se lungi pe spate.

Hussein se excita din nou. Greta privi, fascinată, cum enormul sex dispărea în pântecele ei. Aşteptându-se la o nouă cavalcadă. Dar tânărul prinsese curaj: se retrase, o întoarse pe Greta şi se înfipse în fundul ei cu o violenţă juvenilă, care îi smulse un ţipăt.

Timp de aproape o oră, fără niciun cuvânt, se împerecheară ca animalele sălbatice.

În fine, liniştit, Hussein pronunţă primele cuvinte.

– Nu ar fi trebuit să vin niciodată...

– De ce? tresări Greta Mugniyeh, nu îţi place să te culci cu mine?

– Ba da, recunoscu el, dar este *haram*. Eşti soţia unui om pe care noi îl respectăm şi te porţi ca o căţea în călduri.

– Soţul este la închisoare, argumentă Greta Mugniyeh, am nevoie de sex. Nu va afla nimic niciodată.

Hussein se întoarse spre ea şi îi mărturisi dintr-o suflare:

– M-am gândit la asta tot timpul. Am venit de mai multe ori până jos, fără să îndrăznesc să sun. Aş vrea să te văd în fiecare zi.

Ea zâmbi.

– Dar este uşor! Nu ai decât să vii!

– Nu, o corectă Hussein, am primit o nouă responsabilitate. Voi fi garda de corp a lui *sayyed*. Va trebui să fiu cu el în permanenţă. În acest timp, nu am dreptul să am un telefon mobil.

Greta Mugniyeh îşi zise că o bucurie nu venea niciodată singură. Avea să îşi poată mulţumi şi „contactul" şi ovarele. Aplecată peste bustul tânărului, îl sărută.

– Vei veni când vei putea!

– Un alt frate se va ocupa de tine, preciză Hussein. Se numeşte Ali şi va lua legătura cu tine. I-am dat telefonul tău.

– Vei rămâne totuşi în Beirut? întrebă ea.

– Da, pentru moment.

Deci, Hassan Nasrallah se afla în oraş.

– Ali te va invita la un eveniment important, continuă Hussein. *Sayyed* a decis să celebreze victoria noastră divină împotriva evreilor printr-o mare adunare a tuturor simpatizanţilor, în faţa cărora va pronunţa un mare discurs în piaţa Martirilor, în Haret Hreik.

Pulsul Gretei Mugniyeh sări în aer, dar, de această dată, nu era vocea ovarelor...

– Va veni în carne şi oase? se miră ea. Israelienii au promis să-l ucidă. Nu s-a arătat de la începutul războiului.

– Nu se ştie încă dacă va fi *fizic* acolo sau va pronunţa un discurs dintr-un loc sigur, pentru a-l retransmite pe ecrane gigantice.

– Dar tu, tu vei şti dacă va veni cu adevărat? nu se putu abţine ea să îl întrebe.

– Bineînţeles!

– Sunt veşti bune! concluzionă ea.

În timp ce vorbea cu el, îi mângâia uşor mădularul care se îngroşa foarte repede. Hussein nu aşteptă mult timp să reacţioneze. Abia întărit din nou, se răsuci peste Greta, care-şi desfăcu larg picioarele pentru a-l primi în pântecele ei.

– Încă o dată şi eşti salvată, murmură ea.

Închise ochii, cu fundul cambrat. Astăzi, câştiga pe toate planurile. Malko Linge, agentul CIA, va aprecia informaţiile, iar ea avea posibilitatea să întrevadă o întoarcere în Germania. Îşi zise că ar regreta cel puţin un lucru din Liban: scula neobosită a tânărului ei amant din Hezbollah.

*

* *

Malko simţi cum îi creşte pulsul când ieşi de la *Phoenicia*. Un bărbat spăla parbrizul maşinii sale, parcate în faţă. Apropiindu-se, îl recunoscu pe infirmul care îi mai adusese deja un mesaj de la israelieni. Când Malko se apropie, întinse mâna cu un zâmbet plin de umilinţă. Malko îi dădu o bancnotă de 1000 de lire, iar el se înclină profund. În momentul în care se îndepărta, murmură câteva cuvinte într-o engleză stricată.

– *Same place... Beaufort. Tomorrow twelve...*[1]

Se îndepărtă cu mersul lui jalnic. La fiecare pas, tot corpul îi pivota violent pentru a reveni apoi pe aceeaşi axă. O oroare.

Malko era intrigat de acest contact. Ce informaţie voiau israelienii să-i transmită? În principiu, el era cel care trebuia să activeze această filieră, dacă avea ceva de transmis.

Cu paranoia lor, nu aveau încredere în legătura totuşi mai simplă prin intermediul staţiei CIA de la Beirut. Îşi zise că aceasta îi va permite să verifice dacă Hezbollah-ul activase vreun dispozitiv în zona satului Boudai. Ceea ce ar fi fost dovada trădării Gretei Mugniyeh.

Din prudenţă, îl sună pe Christopher Stafford pe telefonul Blackberry criptat pentru a-i spune de solicitarea de contact a israelienilor.

– Nu sunt la curent cu nimic, mărturisi şeful staţiei. Poate au vreo idee. Mergeţi. Oricum, aveţi „baby-sitters" de acum.

*

* *

[1] Acelaşi loc. Beaufort. Mâine la prânz. (n.aut.)

Colonelul Trabulsi avea o dispoziţie dintre cele mai proaste. Arătă cu degetul ameninţător spre Rachid Ghazir.

– Dragă prietene – era modul lui obişnuit de a se exprima pentru a-şi expune o idee – , sunt dezamăgit. Nu aţi găsit nimic la Marjaaloun?

– Nimic, colonele! mărturisi poliţistul. Totuşi, am interogat destui oameni.

– Iar „clientul" nostru?

– Nu îl mai urmărim sistematic. De acum are doi *zaaran* din Forţele libaneze în urma lui.

Colonelul Trabulsi zâmbi în sinea lui. CIA avea încă prieteni la creştini.

– Nu a avut niciun contact sensibil?

– Nu, se vede frecvent cu o şiită care lucrează la un dentist. Nu ştim nimic despre ea. Cum este atrăgătoare, este desigur o chestie legată de sex.

Mourad Trabulsi închise ochiul drept, cu o mimică gurmandă.

– Sexul, dragul meu, duce la multe lucruri!

*

* *

– *Herr* Linge, anunţă o voce în germană, vreau să ne vedem la ambasadă. Acum, dacă puteţi...

– Sosesc, zise Malko.

Înainte de a porni la drum, avea timp să treacă să îl vadă pe reprezentantul BND. Acesta îl primi în holul ambasadei, arătând spre etajul superior cu un semn din cap.

– Ea este aici, *Herr* Linge. A venit fără să anunţe.

Malko se duse în salonul unde aştepta Greta Mugniyeh. Nemţoaica părea veselă. Îl salută pe Malko cu un sonor:

– *Gruss Gott*[2], *Herr* Linge!

– *Gruss Gott, Frau* Mugniyeh, răspunse politicos Malko aşezându-se lângă ea. Ce vânt bun vă aduce? L-aţi localizat pe Hassan Nasrallah?

– *Nein*. Dar l-am revăzut pe tânărul meu prieten Hussein!

– Bun, încuviinţă Malko. Altceva?

– Are noutăţi! Mai întâi, este foarte mult atras de mine. Apoi, are o nouă sarcină: de acum face parte din garda de corp a lui Hassan Nasrallah.

Era evident o veste bună, dar fără interes imediat.

– Perfect, concluzionă Malko. Sper că, prin această posibilitate, veţi obţine în cele din urmă informaţiile care ne lipsesc. Ceea ce vă va permite să părăsiţi Libanul.

– Aşteptaţi, continuă nemţoaica, mi-a spus că Hassan Nasrallah va apărea curând în public la o mare manifestaţie, în piaţa Martirilor, în Haret Hreik.

– Este interesant, recunoscu Malko, dar trebuie să ştim când.

Îi sărută mâna şi se retrase. Zicându-şi că, din ambele părţi, se apropia de Nasrallah. Dar fără a avea încă o informaţie precisă şi utilizabilă.

Ieşind, îi reperă pe cei doi „baby-sitters", parcaţi ceva mai departe, şi se îndreptă spre ei.

– Trebuie să plec în sud, anunţă el. Dincolo de Nabatiye. Mă veţi aştepta în satul Arnoun.

Nu ţinea ca ei să îl identifice pe agentul israelian. Nu se ştie niciodată.

*

* *

[2] Domnul să vă binecuvânteze! (n.aut.)

O aversă bruscă spălase şoseaua de pe malul mării, iar circulaţia era şi mai haotică decât de obicei. Malko devenea nervos. Era deja ora unsprezece şi nu ajunsese încă la Saida. Cel puţin, avea ce informaţii să îi comunice lui Kassem, agentul israelian.

Prezenţa lui Hassan Nasrallah la o manifestaţie publică era ceva de primă importanţă. Fără a mai vorbi de noua răspundere a tânărului amant al Gretei Mugniyeh...

Deodată, toate maşinile se opriră în acelaşi timp. Tocmai se întreba de ce, când văzu pasagerii ieşind şi aruncându-se în şanţuri. Câteva secunde mai târziu, un F-16, care mergea spre nord, trecu la câţiva metri deasupra şoselei, într-un zgomot asurzitor. Un avion de vânătoare israelian.

Puţin câte puţin, oamenii se urcară la loc în maşini şi porniră din nou. La următorul *check-point* al armatei libaneze, servantul unei vechi mitraliere de calibru 50 îndrepta degeaba ţeava spre cer, neputincios.

La intrarea în Nabatiye, o oră mai târziu, militanţi ai Hezbollah-ului, nervoşi, controlau toate vehiculele. Un tânăr foarte politicos îl întrebă unde merge. Malko îi dădu destinaţia, castelul Beaufort, şi îl lăsară să treacă fără probleme.

Când ieşi din Nabatiye, ceasul lui arăta doisprezece fără zece.

*

* *

Rachid Ghazir şi Osman Eddé, cei doi poliţişti din cadrul FSI, salivau de bucurie. Din fericire nu îl scăpaseră din ochi pe clientul lor la Beirut! Acesta îi ducea direct la castelul Beaufort.

– De data asta, o să îl prindem pe clientul nostru! se bucură Rachid Ghazir.

Când îl văzură că intră pe şoseaua care ducea doar la Arnoun şi la castelul Beaufort, continuară pe şoseaua spre Marjaaloun, care urca şerpuit în mijlocul dealurilor golaşe. Pentru a se opri câţiva kilometri mai departe, mai jos de vestigiile castelului cruciat, aproape de o casă veche în ruine.

Rachid Ghazir îi dădu un ghiont lui Osman.

– *Chouf!*[3]

O maşină gri era oprită ceva mai jos, venind dinspre Marjaaloun. Un bărbat coborî şi escaladă panta pietroasă şi goală care ducea la castelul Beaufort.

– De această dată, îl prindem, zise Osman Eddé.

Bărbatul care tocmai urca nu putea fi decât agentul israelian venit la întâlnirea cu cel de la CIA: Colonelul Trabulsi avea să fie mulţumit. Osman Eddé coborî şi ridică capota ca şi cum ar fi fost în pană.

*

* *

Malko coborî din maşină la exact doisprezece şi doisprezece, după ceasul său Breitling. Un vânt violent mătura pietrele vechi şi liniştea era la fel de impresionantă.

Nimeni.

Urcă la loc în Mercedes, ascultând distrat un radio israelian care „canibaliza" emisiunile libaneze.

Zece minute mai târziu, ieşi din nou, neliniştit, după ce luase din torpedou pistolul Herstal „saudit". Pentru orice eventualitate. Nevăzând pe nimeni, înaintă spre marginea zidurilor şi zări în cele din urmă

[3] Priveşte! (n.aut.)

o siluetă mică în mijlocul pantei pietroase care cobora până la şoseaua din vale.

Un bărbat tocmai urca încet spre el. Când îl văzu pe Malko, dădu din braţe şi se opri, făcându-i semne: vizibil, îi cerea să vină la el. Oboseala căţărării poate...

Malko porni pe pantă. Pietrele fugeau de sub picioare, dar, pentru a coborî, era mult mai uşor! Era încă la vreo cincizeci de metri de bărbat când sesiză un zumzăit uşor. Ca al unei insecte mari. Privi în jurul lui, fără să vadă nimic. Zumzăitul se transformă în zgomot de maşină de cusut. Atunci, Malko văzu, venind din fundul văii Bekaa, un punct pe cer.

O dronă.

Israelienii le utilizau pe scară largă. În această zonă sensibilă, apropiată de frontieră, prezenţa acesteia nu era deloc de mirare. Aparatul se apropia. Trecu pe deasupra şi în dreapta lui Malko, care o putu observa pe îndelete. Drona trebuia să aibă trei sau patru metri anvergură. Vopsită portocaliu, avea, în faţă, eleroane „raţă" şi o elice, în spate, pentru propulsie.

După un viraj care o duse aproape de castelul Beaufort, reveni în direcţia lui Malko.

*

* *

Imad Mugniyeh era aplecat peste umărul pilotului dronei, special instruit în Iran. Graţie unui *joystick*, teleghida evoluţiile aparatului, o dronă iraniană Ababil lansată în urmă cu 20 de minute, care zbura cu aproape 300 de kilometri la oră.

Postul de comandă era instalat sub un cort, la intrarea în satul Kfar Chouba, foarte aproape de frontiera siriană. Graţie camerei instalate în botul

aparatului, avea impresia că este călare pe dronă. Deodată, camera transmise imaginea unei pante destul de abrupte, cu doi bărbaţi, unul nemişcat, iar celălalt îndreptându-se spre el.

Imad Mugniyeh era fascinat de imaginea mişcătoare: bărbatul aflat în mişcare era agentul CIA care îi omorâse fratele în urmă cu treisprezece ani. Celălalt, un druz care lucra pentru israelieni şi care urma să moară odată cu el.

Brusc, îi fu imposibil să suporte inacţiunea.

– Dă-mi locul! zise el operatorului.

Acesta din urmă se întoarse, neliniştit.

– *Sidi*, nu eşti obişnuit.

– Este uşor, răspunse libanezul.

Docil, celălalt îi cedă locul, iar Imad Mugniyeh apucă *joystick*-ul, ţinându-l între degetul mare şi arătător. Făcu aparatul să vireze uşor, iar cei doi bărbaţi apărură din nou pe ecranul de control. Erau aproape împreună. Imad Mugniyeh îşi puse degetul arătător de la mâna stângă pe butonul roşu care declanşa racheta prinsă de dronă. În câteva secunde, urma să îi pulverizeze pe ucigaşul fratelui său şi pe trădătorul care îl atrăsese acolo.

CAPITOLUL XIX

Paralizat, Kassem Zegle privea drona care tocmai vira pentru a reveni înspre el. Brusc, înţelegea ordinele Hezbollah-ului. Nu numai că trebuia să îl atragă pe agentul CIA într-o cursă, ci trebuia să îşi sacrifice viaţa aici. Hezbollah-ul nu ierta.

Brusc, începu să alerge, coborând panta ca un nebun, cu moartea pe urmele lui. Se întoarse şi îl văzu pe cel cu care avea întâlnire coborând în goană şi el panta pe urmele lui.

Drona se apropia, cu zgomotul ei de maşină de cusut care i se păru deodată terifiant.

*

* *

Malko înţelesese, şi el, de ce Kassem îi făcuse semn să vină la el. Pe această pantă golaşă explozia unei rachete s-ar fi răspândit într-un spaţiu deschis.

Pistolul Herstal era complet inutil. Se întoarse: drona, după un viraj pe o aripă, se apropia ca o insectă veninoasă mare. Atunci, începu să alerge şi el în josul pantei, sperând să scape de moarte, fără să creadă prea mult acest lucru.

*

* *

Imad Mugniyeh apăsă cu putere butonul de declanşare a rachetei Sagger şi scoase un strigăt de bucurie, văzând dâra albă pornind din dronă.

Bucuria lui nu dură decât câteva secunde: dâra albă, în loc să meargă spre sol, urca uşor, îndepărtându-se de pantă. Înţelese foarte repede ce se întâmplase: în momentul în care declanşase racheta Sagger, trăsese involuntar de *joystick*, modificând traiectoria dronei, al cărei bot se ridicase. Dintr-odată racheta continua drept peste Bekaa, până la epuizarea combustibilului.

Se ridică într-un concert de injurii, lăsând locul operatorului, care se grăbi să preia *joystick*-ul pentru a readuce drona pe traseul bun. Hezbollah-ul nu avea decât douăsprezece, şi trei fuseseră deja doborâte de avioanele de vânătoare israeliene în timpul războiului. Cele care mai rămâneau erau preţioase, căci iranienii le livrau cu ţârâita.

Cu amărăciune, Imad Mugniyeh îşi zise că, dacă l-ar fi lăsat să opereze pe specialist, duşmanul său ar fi fost distrus de explozia rachetei. Dar voise să îl omoare chiar el. Chiar şi de la distanţă, ar fi fost o imensă satisfacţie.

*

* *

Malko văzu dâra albă trecând pe deasupra capului, dar nu încetini. Câteva secunde mai târziu, drona îl survolă la rândul ei şi se îndepărtă spre nord.

Se opri, leoarcă de sudoare, cu transpiraţia intrându-i în ochi, pulsul accelerat şi arterele pline cu adrenalină. Foarte departe, văzu un nor de praf şi auzi o explozie slabă. Racheta Sagger explodase la peste doi kilometri. Aiurit, nu înţelegea cum scăpase de moarte. În faţa lui, bărbatul care îl atrăsese în această cursă continua să alerge. Aproape că ajunsese la şosea.

Nu mai avea chef să-l urmărească. La ce bun? Se întoarse şi începu să urce la loc spre castelul Beaufort. Când ajunse la ruine, inima îi bătea puternic şi se lăsă să cadă în maşină, cu respiraţia tăiată. Demară imediat. Cine ştie dacă nu îi fusese pregătită o altă capcană.

În timp ce mergea spre Arnoun, îşi zise că trebuia să-i prevină cu orice preţ pe israelieni.

Revăzu drona portocalie care venea spre el. Era o metodă vicleană de a-l omorî, în acest spaţiu deschis şi pustiu. Cu condiţia să îl „returneze" pe Kassem.

Utilizarea unei drone nu lăsa nicio îndoială asupra autorilor acestei ambuscade: Hezbollah-ul.

*

* *

Kassem Zegle se aruncă literalmente în braţele lui Osman Eddé!

Nici măcar nu dăduse atenţie acestei maşini oprite, cu capota ridicată.

Într-o clipă, fu încătuşat şi tras până la maşina lor. Rachid Ghazir deschisese deja portbagajul. Amândoi îl aruncară înăuntru, încuiară şi demarară imediat. Euforici. Nu aduceau informaţii, ci pe vinovat! Colonelul Trabulsi avea să fie mulţumit.

*

* *

Malko ajunse, epuizat, în Beirut şi merse direct la ambasada americană. Prevenit, Christopher Stafford trimisese un *junior officer* al CIA la *check-point*-ul păzit de soldaţi pentru a evita neplăcerile controlului migălos. Şeful staţiei nu auzise decât o relatare

succintă de la Malko, prin telefonul Blackberry criptat. Aştepta în biroul lui şi întrebă imediat:

– Ce s-a întâmplat?

– Filiera israeliană a fost descoperită, anunţă Malko. Trebuie anunţat Meir Feldman.

Îi relată expediţia lui la castelul Beaufort, precizând:

– Am fost anunţat la Beirut prin aceeaşi persoană ca şi ultima dată, care poate că nu este şi ea „infectată". Doar israelienii pot face curăţenie în reţeaua lor.

– Îi sunăm imediat, concluzionă americanul.

Merseră în sala cifrului şi Christopher Stafford sună la cartierul general al Mossad-ului, la Tel-Aviv, pe o linie protejată. Treizeci de secunde mai târziu, îl avea pe Meir Feldman la capătul firului.

– Este o veste foarte proastă, recunoscu şeful Mossad-ului. O să anunţ restul reţelei, dacă mai este timp. Kassem este o pierdere mare, lucra pentru noi de zece ani... Nu aveţi vreo veste bună ca să compensaţi?

– Ba da, zise Malko. Nasrallah a hotărât să ţină o adunare publică în care va apărea. Este o sursă din interiorul Hezbollah-ului care a confirmat. La Haret Hreik, piaţa Martirilor.

– Am auzit vorbindu-se despre asta, confirmă Meir Feldman. Sunt bucuros că avem o altă sursă.

– Este posibil să fi localizat domiciliul lui Nasrallah în periferia de sud, adăugă Malko, dar aştept o confirmare.

De această dată, şeful Mossad-ului reacţionă.

– Este formidabil, recunoscu el. Când veţi avea informaţii care să permită organizarea unei operaţiuni?

– Lucrez la asta, zise Malko. Altceva, aţi reperat vreo activitate neobişnuită în jurul satului Boudai, aşa cum v-a cerut Christopher Stafford?

– Nimic, răspunse israelianul.

Deci, Greta Mugniyeh nu trăda. Încă o veste bună!

Când Malko închise, avea senzaţia că disputase cincisprezece runde de box. Era reacţia în urma ambuscadei.

– Vă invit să luăm masa, propuse Christopher Stafford.

– Aici?

– Nu, mergem în oraş. *Central* este un loc simpatic şi liniştit.

Malko ar fi preferat să continue meciul cu Rima, dar nu era sigur că o va întâlni. Se gândi şi la Mouna Harb, dar îi era dificil să refuze invitaţia şefului staţiei.

*

* *

Două zile de pauză. Malko, care totuşi adora Beirutul, începea să obosească. Tamara Terzian, ocupată cu mustăciosul ei, nu reuşea nici să ia masa cu el. Fusese la cină din nou cu Rima, iar aceasta se terminase în acelaşi mod. Un flirt foarte avansat, excluzând felaţia, iar apoi nimic... Începea să se plictisească de acest joc numit „frustrare". Cu atât mai mult, cu cât, pe plan operaţional, nu mai avea nevoie de şiită.

Meir Feldman îl bombarda pe Christopher Stafford cu mesaje în care cerea noutăţi, dar, din nou, nu aveau nimic. Greta Mugniyeh nu se arătase, iar saudiţii continuau să urmărească prudent presupusa casă

a lui Nasrallah, fără a obţine certitudinea că şeful Hezbollah-ului locuia acolo. Fouad El-Rorbal îi promisese lui Malko că toţi agenţii săi lucrau la această problemă.

Fără niciun rezultat vizibil până acum.

Era frumos, norii dispăruseră, iar Malko îşi zise că o întâlnire cu Mouna Harb ar fi utilă şi plăcută în acelaşi timp; nu uitase maniera graţioasă în care îi oferise fundul în timpul ultimei lor întâlniri. O sună şi lăsă un mesaj. Telefonul sună după zece minute.

Nu era Mouna Harb, ci Fouad El-Rorbal, care nu îi lăsă lui Malko timp să vorbească.

– Mouna a dispărut, anunţă el cu o voce slabă.

*

* *

Fouad El-Rorbal era vizibil tulburat. Dacă de obicei era jovial, acum vorbea cu greu.

– Mouna a plecat ieri la volanul maşinii sale pentru o recunoaştere la casa din Jammous Street, anunţă el. Nu am mai văzut-o de atunci, maşina ei a dispărut, iar la telefon nu mai răspunde.

– Credeţi că a fost răpită?

Sauditul nu ezită.

– Da. Sau ucisă.

– Aţi semnalat dispariţia ei la poliţie?

Fouad El-Rorbal schiţă un zâmbet forţat.

– Poliţia libaneză nu operează în zona Hezbollah-ului, se mulţumesc doar să o survoleze cu elicopterul.

Un înger trecu. Libanul era mereu scindat în bucăţi, fără o veritabilă autoritate centrală.

Malko se simţea oribil de vinovat. El îi propusese Mounei Harb să o urmărească pe soţia lui

Hassan Nasrallah. Unde mai punea că era atât de mândră când se văzuseră pentru ultima dată. În această meserie, drama era mereu în preajmă.

– Daţi-mi numărul maşinii ei, o să merg să fac un tur pe acolo.

Fără iluzii. Dacă Mouna Harb dispăruse, fusese, în cel mai bun caz, luată ostatică de către Hezbollah. *Dahye*[1] era un univers aparte, ermetic.

*

* *

Degeaba simţea la spate greutatea liniştitoare a pistolului Herstal, cu glonţ pe ţeavă, Malko avea stomacul înnodat. Străzile înguste şi aglomerate din Haret Hreik erau pline de o mulţime animată, trotuarele, invadate de negustorii ambulanţi. Din când în când, apărea câte o gaură neagră: un imobil distrus de bombele israeliene, adesea semnalat prin câte o banderolă răzbunătoare. Aici, Hezbollah-ul era pe deplin stăpân. Membrii săi puteau apărea în fiecare secundă să-i intercepteze maşina, iar el dispărea...

Respiră mai uşor când intră în Borj El-Brajnieh, mai puţin controlat de către Hezbollah. Încă doi kilometri şi ajungea în Hadath. Se apropie de casa unde se presupunea că locuieşte Hassan Nasrallah. Trecu prin faţa ei, fără să remarce nimic special. Deodată, chiar în faţa unei benzinării Hachem, privirea îi căzu pe o maşină parcată pe partea stângă a şoselei.

O Toyota Yaris albă. Avu nevoie de puţin timp pentru a verifica numărul ca să fie sigur că era maşina tinerei saudite.

---

[1] Periferia de sud. (n.aut.)

Bineînţeles, nu încetini: această maşină era ca un semnal, foarte probabil urmărită sau transformată în capcană, ori ambele. Cu un gust amar în gură, continuă pentru a ajunge la autostrada care ducea înspre centrul oraşului.

Era clar: Mouna Harb fusese răpită, iar autorii nu puteau fi decât Hezbollah-ul. În timp ce conducea, Malko încercă să îşi amintească ceea ce ştia ea despre operaţiunea Nasrallah. Fiindcă nu trebuia să îşi facă iluzii: tot ceea ce ştia ea, Hezbollah-ul ar afla foarte repede, dacă nu și aflase deja...

Cei doi „baby-sitters" care nu îl scăpaseră din ochi o secundă în timpul turneului său riscau să se dovedească inutili.

*

* *

Mouna Harb tremura din toate membrele. Frigul, durerea şi frica. În seara dinainte, în timp ce se îndepărta de Jammous Street, după ce trecuse prin faţa casei doamnei Nasrallah, o maşină o depăşise şi îi tăiase calea, forţând-o să oprească. Trei bărbaţi tineri coborâseră, iar unul dintre ei o întrebase politicos cine era. Cum ea nu răspundea, un altul îi luase geanta şi se uitase în actele ei.

– Eşti saudită?

– Da.

– Lucrezi la ambasadă?

– Da.

– Ce faci aici?

Incapabilă să răspundă, Mouna Harb rămăsese tăcută, ţintuită de scaunul ei din cauza fricii. Unul din bărbaţi o făcuse să coboare şi o împinsese în maşina lor, un altul luându-i locul la volanul maşinii ei.

– Cine sunteţi? Unde mă duceţi? protestase ea.

– Asigurăm securitatea cartierului, răspunsese unul din tineri. Vrem să ne asigurăm că nu eşti o spioană. Evreii au spioni peste tot.

– Dar sunt arabă, ca şi tine, protestase Mouna Harb, *Wahiet Allah*, sunt o bună musulmană.

– În acest caz, nu ai de ce să te temi...

O duseseră într-o băcănie, apoi, după ce traversaseră magazia, într-un subsol luminat de neoane slabe, unde doi bărbaţi o preluară pentru a o interoga... Mouna rezistase bine, pretinzând că se rătăcise, că mergea la o prietenă, că nu era decât o simplă secretară la ambasadă. Interogatorii ei notau totul.

Apoi, o duseseră într-o celulă minusculă, mobilată doar cu un pat de campanie şi o găleată în loc de closet.

– Trebuie să verificăm anumite lucruri, anunţase şeful. Vei dormi aici.

– Dar familia mea va fi neliniştită! protestase Mouna Harb. Trebuie să îi anunţ.

Responsabilul Hezbollah nu discutase.

– Bine, dă-mi numărul de telefon, o să îi sunăm noi.

Le dăduse telefonul direct al lui Fouad El-Rorbal, care locuia aproape de ambasadă.

Îngheţată, moartă de foame, petrecuse o noapte îngrozitoare, tresărind la cel mai mic zgomot. Cei doi tipi din ajun veniseră să o caute în zori pentru a o duce într-o încăpere unde se aflau deja cei care o interogaseră. O salutaseră politicos şi începuseră imediat:

– Ne-ai minţit. Eşti *moukhabarat*[2].

---

[2] Spioană. (n.aut.)

– Nu este adevărat! protestase Mouna, nu sunt decât o secretară.

Cel care o interoga nu ezită.

– Sursele noastre sunt excelente. Acum, dacă vrei să scapi cu viaţă, trebuie să ne spui tot adevărul. Apoi, vei fi judecată de un tribunal religios pentru faptele tale.

Cuvântul „tribunal" o mai liniştise puţin: evoca ordinea, civilizaţia.

– Dar nu am făcut nimic rău, jurase ea.

Cel care o interoga o privi cu severitate.

– Ştim ce făceai aici! Maşina ta a mai fost semnalată. Supraveghezi casa lui *sayyed* Hassan Nasrallah, liderul nostru. Deci, o să ne spui cum ai aflat unde locuieşte el. Cine te-a informat. Este un secret bine păzit...

Cum ea rămăsese tăcută, bărbosul oftase.

– Te înşeli. Oricum, o să ne spui tot ceea ce ştii, dar nu sunt sigur că Dumnezeu te va ierta.

Făcuse un semn celor doi acoliţi care o duseseră pe Mouna două etaje mai jos, într-un subsol infect, care mirosea a umezeală şi a mizerie. În mijloc, se afla un fel de masă de lucru, fixată în pământ, dotată cu chingi.

– Scoate-ţi hainele, ordonase unul din călăi.

Cum Mouna Harb nu reacţiona, o dezbrăcară cu forţa, smulgându-i hainele pe rând, inclusiv sutienul şi chilotul. Totuşi, nu aveau nimic sexual în gesturile lor: înţelese că era vorba doar să o umilească. Pudici, nu îi priveau nici sexul şi nici sânii.

Plângea convulsiv, împietrită, îngrozită, şi abia opuse rezistenţă când o întinseseră pe „masă", legându-i mâinile şi picioarele cu chingile groase din

piele. Tavanul de deasupra ei era crăpat în bucăţi. Cel mai înalt o apostrofase:

– Soră Mouna, o să îl alungăm pe *Satan* din trupul tău. El te împiedică să ne spui adevărul.

Nu îşi terminase fraza, că celălalt membru Hezbollah lovi cu un baston cu toată forţa tibia stângă a Mounei, rupând-o.

Saudita leşinase urlând, cu corpul traversat de spasme abominabile. Urla încă în momentul în care bastonul îi lovi sânii, făcându-i literalmente să explodeze într-un jet de sânge.

*

* *

– Deci, maşina ei este acolo, zise Fouad El-Rorbal cu o voce slabă. Nu aţi mai văzut altceva?

– Nu, răspunse Malko, dar nu m-am oprit. Era prea riscant. Cu siguranţă a fost răpită şi se poate afla oriunde în periferia de sud.

– Ce putem face pentru ea? întrebă sauditul cu o voce gâtuită.

Malko se gândise la această întrebare.

– Aveţi contacte cu omologii dumneavoastră libanezi?

– Bineînţeles, cu FSI.

– Trebuie mers la ei cât mai repede, pentru ca ei să propună un schimb. O răscumpărare faţă de Hezbollah, prin intermediul lor. Să îi ameninţe cu un incident diplomatic. Reprezentaţi o ţară puternică.

– O să merg la generalul Ashraf Rifi, zise imediat sauditul. Este sunnit ca şi noi, o să mă asculte.

– Ţineţi-mă la curent, ceru Malko. Mouna Harb ştie multe lucruri despre mine. Şi despre această operaţiune. Trebuie să o recuperăm cu orice preţ...

Un gând pios.

Când ieşi din ambasadă, privi în jurul lui. Erau şanse mari ca, până la acea oră, Mouna să fi vorbit. Hezbollah-ul nu o răpise pentru a-i servi ceaiul.

*

* *

Medicul făcu injecţia cu tonicardiac şi se ridică, zicând celor doi bărbaţi care îl priveau:

– Este foarte slabă. Următorul şoc cardiac o va răpune.

Puse la loc seringa în trusă, disimulându-şi totuşi tulburarea. Desigur, era un militant de primă clasă al Partidului lui Dumnezeu, care îngrijise *chebabs* în timpul războiului civil şi chiar anumiţi ostatici străini, dar încă nu mai văzuse un astfel de masacru.

Mouna Harb, legată în continuare de masă, respira foarte slab. Tot corpul nu era decât o rană, cu excepţia feţei. Călăii ei nu încercaseră să o omoare, ci să îi rupă sistematic oasele. Avea probabil vreo douăzeci de fracturi deschise la picioare, braţe, bazin, coaste. Sânii ei minunaţi nu mai erau decât o rană însângerată, presărată de firele argintii ale nervilor.

Nicio rană nu era mortală, dar acumularea lor constituia un traumatism atroce şi, în timp, mortal. După fiecare lovitură, călăii o interogaseră, notând cu grijă răspunsurile ei, trecând la alte întrebări. Nu se opreau decât pentru a-l chema pe medicul „de gardă", însărcinat să o ţină în viaţă.

De câteva ore, degeaba îi rupseseră toate oasele de la picioare, Mouna Harb nu mai spusese nimic nou, iar ei ajunseseră la concluzia că nu le mai ascundea nimic... Notiţele lor acopereau mai multe

pagini. Dar, cum erau niște membri conștiincioși, continuaseră, în cazul în care saudita le-ar fi ascuns o infimă parte din ceea ce căutau.

Mai puseră câteva întrebări, obținând doar câteva cuvinte distincte, și hotărâră să îi raporteze șefului, responsabil cu securitatea cartierului. Acesta din urmă ascultă cu atenție relatarea lor.

– Ați lucrat bine, îi felicită el. Trebuie să faceți o prezentare scrisă.

– Iar cu ea?

– Nu trebuie să mai fie găsită.

Se întoarseră în sala de interogatoriu. Mouna Harb respira foarte slab, cu ochii închiși. Unul din cei doi tineri se apropie de ea cu o pernă pe care i-o puse pe față. Abia dacă se zbătu și încetă din viață după câteva secunde, atât de slăbită era. Călăii o dezlegară și o înfășurară într-o pânză groasă.

Nimeni nu îi remarcă atunci când ieșiră din băcănie cu un sac care ar fi putut conține cartofi. O puseră în portbagajul mașinii lor și merseră în Haret Hreik, zona Hezbollah distrusă de israelieni.

Ca în fiecare seară, macaralele, excavatoarele și betonierele lucrau pe un șantier luminat de proiectoare. Militantul se apropie de șoferul unei betoniere, care tocmai dădea cu spatele spre o groapă, și întrebă:

– Torni betonul acum, frate?

– Da, frate.

– Așteaptă un minut.

Se apropie de șeful de șantier, un militant Hezbollah ca și el, și se prezentă.

– Am ordin să pun ceva în fundul gropii înainte de a turna betonul, explică el.

– *Mafi mackhal.*

Întoarseră capul în partea opusă când cei doi militanţi luară sacul din portbagaj şi îl aruncară pe dala unde urma să se toarne beton.

Trei minute mai târziu, betoniera începu să deverseze cele zece tone de ciment lichid. În câteva secunde, sacul dispăru pentru totdeauna.

Hezbollah-ul agrease întotdeauna discreţia.

*

* *

Walid Jalloul tocmai termina cu raportul despre Mouna Harb, care dovedea că vigilenţa lor dăduse greș. Din fericire, saudiţii fuseseră imprudenţi.

Graţie acestui document, îşi zise că Imad Mugniyeh se va putea răzbuna în cele din urmă.

CAPITOLUL XX

Aşa cum bănuia Malko, demersul Serviciilor saudite pe lângă FSI nu avusese niciun rezultat. Generalul Rifi pretindea că întrebase Hezbollah-ul, care se jurase că nu au niciun amestec în dispariţia tinerei Mouna Harb.

Imposibil de dovedit contrariul.

Trecuseră patruzeci şi opt de ore. Nu mai era nicio şansă să o revadă pe tânăra saudită. Malko notase în scris tot ceea ce Mouna Harb ar fi putut spune răpitorilor, pentru a estima mărimea pagubelor. Deja, putea considera ca sigură mutarea doamnei Nasrallah, fără a mai vorbi de soţul ei. Filiera Rima nu ar servi la nimic.

Malko îşi făcea multe griji pentru tânăra asistentă dentară. Mouna menţionase desigur numele ei. Bineînţeles, şiita nu cooperase conştient cu CIA, dar imprudenţa ei ar fi putut avea grave consecinţe pentru Hassan Nasrallah.

Ezita asupra conduitei pe care trebuia s-o adopte. Plictisit de rezistenţa ei sexuală, nu o mai sunase şi, de atunci, ezita să o mai facă. Pentru a nu o compromite şi mai mult.

Tot ce mai rămânea din dezastru era filiera Greta Mugniyeh, cu o şansă de reuşită minusculă. Şi acolo, era imposibil să fie întrebat direct Hussein, tânărul

militant Hezbollah, amantul Gretei Mugniyeh. Slavă domnului, Mouna Harb nu ştia despre aceasta.

În ceea ce priveşte securitatea sa personală, Malko lăsa frâu liber fatalismului său natural. În afară de protecţia celor doi „baby-sitters" din Forţele libaneze, era înarmat, iar Hezbollah-ul ar avea nevoie de ceva timp pentru a organiza un nou atentat împotriva lui. De acum încolo, după cum mergeau lucrurile, ar fi părăsit Libanul.

Telefonul îl smulse din meditaţia morocănoasă. Era reprezentantul BND de la ambasada Germaniei.

– *Herr* Lohman ar dori să vă vadă astăzi, la ora trei, anunţă el.

Altfel spus, Greta Mugniyeh se manifesta. Nu avea decât să-i ţină pumnii.

*

* *

Kassem Zegle, încătuşat, aşezat pe un taburet în faţa colonelului Trabulsi, cu faţa tumefiată, părea totuşi fericit că se află în sediul FSI. Ofiţerul îl interpelă, prăpădit de râs:

– Deci, acest nemernic de Jamil Saddegh nu a bănuit niciodată că lucrai pentru evrei?

Toată faţa îi era zguduită de ticuri vesele.

Jamil Saddegh, actualmente în închisoare pentru posibila implicare în uciderea lui Rafic Hariri, fusese mult timp la conducerea Siguranţei Generale. Omul sirienilor la Beirut. O „personalitate", cum se spunea. Dacă sirienii ar afla că şoferul lui lucra pentru israelieni, avea interes să rămână în închisoare.

– *La. Ya, sidi!* răspunse umil druzul.

– Ştiai că prietenii noştri din Hezbollah se pregăteau să-l lichideze pe cel cu care aveai întâlnire?

– *La. Ya, sidi, wahiet Allah*, jură Kassem Zegle.

Mourad Trabulsi făcu o grimasă amuzată, întrebându-se ce avea să facă cu acest cadou venit parcă din cer. Pentru moment trebuia să păstreze toate cărţile, aşteptând să vadă cum vor evolua lucrurile.

Îi zise lui Rachid Ghazir:

– Pune-l să îşi povestească toată viaţa. Să rămână aici, la subsol. Nimeni nu trebuie să îi ştie numele.

Druzul fusese înregistrat la FSI sub o identitate falsă. Mourad Trabulsi nu îl va prezenta unui judecător decât atunci când toate uşile vor fi închise.

– Ce facem cu americanul? întrebă Osman Eddé.

Aşa îl porecliseră pe Malko Linge.

– Priviţi, ordonă colonelul Trabulsi. Nu o să arbităm luptele altora. Şi apoi, are pe cei doi *zaaran* din Forţele libaneze. Nu faceţi nimic fără să îmi spuneţi.

Imediat ce cei trei bărbaţi ieşiră, îşi turnă o porţie modestă de Chivas pentru a-l ajuta la gândire. Christopher Stafford, şeful staţiei CIA, îl invitase la Cercul ofiţerilor.

Desigur, pentru a-l întreba despre Hezbollah. Va trebui să îşi dubleze prudenţa pentru a nu se certa cu nimeni.

*

* *

Greta Mugniyeh era strălucitoare într-un taior roz şi ciorapi negri. Ochii albaştri subliniaţi cu negru se fixară asupra lui Malko cu o expresie triumfătoare.

– Am noutăţi, *Herr* Linge!

Era atât de emoţionată, încât bustul îi ridica haina taiorului într-un mod provocator. Mai rămânea ceva din Miss Berlin...

– Ce? întrebă Malko, aşezându-se lângă ea.

Greta îşi încrucişă picioarele cu un gest intenţionat senzual şi îi şopti lui Malko, cu o respiraţie parfumată:

– Marea manifestaţie a lui Hassan Nasrallah este fixată pentru 22 septembrie. Va fi acolo şi voi asista şi eu!

Malko reuşi să nu sară în sus de bucurie.

– Nu este public?

– Nu, nu încă. Hussein mi-a spus, sub jurământul secretului.

– V-a precizat unde?

– Da, într-o mare piaţă, în Haret Hreik. Îmi va da numele. Sunteţi mulţumit?

– Da, recunoscu Malko, este o informaţie bună, dar nu utilizabilă în mod direct.

Chiar şi israelienii ar ezita să bombardeze o adunare pacifistă de câteva sute de mii de persoane.

– Trebuie, prin prietenul dumneavoastră, să reuşiţi să aflaţi unde va fi Nasrallah, insistă el. Altfel nu ne foloseşte la nimic.

Brusc, văzu lacrimi în ochii albaştri magnifici ai nemţoaicei. Aplecată spre el, zise cu o voce sfârşită:

– Dar, *Herr* Linge, fac tot ce pot. Acest băiat vine să mă vadă în fiecare zi. Dacă află că vorbesc cu dumneavoastră, mă omoară!

– Calmaţi-vă, *Frau* Mugniyeh, zise Malko, nimeni nu va şti de contactele noastre.

Maşinal, puse mâna pe un genunchi învăluit în ciorapul negru şi, imediat, Greta Mugniyeh depărtă picioarele atât cât îi permitea fusta îngustă a taiorului. Privirile li se întâlniră şi simţi că dacă o va întinde pe canapeaua galbenă, nu se va opune. Dar nu

era ceva serios. Aparent, apetitul sexual venea pe parcurs. Greta nu părea să ducă lipsă. Își retrase mâna.

– Continuaţi, o sfătui el. Aflaţi unde locuieşte Nasrallah. Este condiţia întoarcerii dumneavoastră în Germania.

Ea se ridică, vizibil decepţionată că el nu profitase de oferta ei tacită.

– Pe foarte curând, *Frau* Mugniyeh, zise Malko.

Era pe 15 septembrie. Nu mai rămânea mult timp.

*

* *

Sala de la Clubul ofiţerilor dădea direct spre mare şi la prânz era practic goală. Christopher Stafford îi turnă colonelului Trabulsi puţin vin Chateau La Lagune 1990. Libanezul radia. Adora vinul bun şi, până în acel moment, interlocutorul său abordase subiecte generale. Masa era pe sfârșite... Americanul se aplecă peste masă, curtenitor, şi zise în şoaptă:

– Vă apreciem mult la ambasadă, Pentagonul mi-a cerut să selecţionez un ofiţer superior libanez pentru a urma un curs de şase luni la Washington, rezervat militarilor străini, pe teme de securitate. Bineînţeles, toate cheltuielile sunt suportate de noi. Şi, în timpul sejurului dumneavoastră, am putea să vă organizăm un anumit număr de conferinţe plătite despre Orientul Mijlociu. Un subiect pe care îl cunoaşteţi bine. Ce ziceţi?

Mourad Trabulsi rămase mut de fericire: şase luni să nu facă nimic, toate cheltuielile suportate, plus bani de buzunar, era formidabil!

– Este o ofertă foarte generoasă, recunoscu el.

Christopher Stafford îi adresă un zâmbet încurajator.

– Ştiam că o să vă placă. O să vă înscriu, deci. Veţi primi în curând actele. În mod normal, ar fi trebuit să adresez această invitaţie şefului dumneavoastră, generalul Ashraf Rifi, dar cred că este foarte prins în acest moment. Apoi, el este puţin cam prea marcat politic.

Evident, nu era cazul colonelului Trabulsi, aflat în relaţii bune cu sirienii, Hezbollah-ul, druzii şi chiar şi cu creştinii. Fără a mai vorbi de sunniţi. Cu preţul câtorva acrobaţii...

Mourad Trabulsi, euforic, tocmai punea jos paharul gol, când americanul adăugă pe un ton neutru:

– Aş putea să vă cer, la rândul meu, un mic serviciu?

-- Bineînţeles.

Americanul coborî şi mai mult tonul, deşi nu aveau pe nimeni în preajmă.

– Este în legătură cu şeful nostru de misiune, Malko Linge, care stă în acest moment la *Phoenicia*. A fost din nou victima unei încercări de eliminare în Bekaa şi sunt neliniştit în privinţa lui.

Colonelul Trabulsi se blocase. *Zaarans* din Forţele libaneze, aparent, nu mai ajungeau pentru protecţia acestui agent al CIA. Christopher Stafford continuă cu aceeaşi voce neutră:

– Ştiu că aveţi numeroşi „senzori" în toate mediile. Bineînţeles, noi oferim agentului nostru o gardă personală, dar eficacitatea este limitată. Aş aprecia mult ca dumneavoastră să îi asiguraţi, să

zicem, un fel de plasă de siguranţă, cu titlu oficios, bineînţeles.

Mourad Trabulsi zâmbi în continuare, dar vinul Château La Lagune căpătase un gust amar în gură. CIA voia pur şi simplu să îşi plaseze agentul sub protecţia lui! Şi dacă i se întâmpla ceva, el, Mourad Trabulsi, ar fi fost făcut responsabil. Ofiţerul libanez reuşi totuşi să afişeze un zâmbet fermecător.

– Puteţi conta pe mine! promise el, dar nu cred că riscă ceva la Beirut!

*

* *

Malko îşi rumega neputinţa. După atâtea eforturi şi victime, succesul misiunii sale nu se baza decât pe Greta Mugniyeh. Or, el nu avea niciun rol activ de jucat. Nu se putea abţine să nu se gândească la Mouna Harb, întrebându-se dacă mai era încă în viaţă. Saudiţii nu mai dădeau veşti, traumatizaţi de această dispariţie. Consulul lor semnalase dispariţia la poliţie, bineînţeles fără niciun rezultat. Până aici, ei plătiseră cel mai greu tribut al operaţiunii „Happy Valley", în afară de israelieni. Lucrul cel mai penibil pentru Malko era această aşteptare în care nu făcea decât să numere zilele. Când apăru afişat pe telefon numărul Tamarei Terzian, aceasta îi mai ridică puţin moralul.

– Nu mai am veşti de la tine, zise jurnalista. În seara asta ieşim la masă. Vrei să vii?

– Eşti cu prietenul tău, obiectă Malko, care nu îi plăcea să fie a cincea roată la căruţă.

Tamara izbucni în râs.

– Este adevărat, dar va fi şi cineva care vrea să te vadă, sau mai degrabă să te revadă...

– Rima?

– Da.

– De ce nu m-a sunat?

– Nu îndrăzneşte. Se pare că ai vrut să o violezi de mai multe ori. Nu este bine.

– Nu am întâlnit niciodată o vampă de acest gen! protestă Malko. Nici măcar nu este virgină...

– Nu cunoşti destul Libanul, îl corectă râzând Tamara. Cred că îi placi, dar este o tipă torturată. Deci, vrei să o revezi?

– În lipsă de altceva, oftă Malko, căruia nu-i prea plăcea supliciul lui Tantal.

– Dacă îi faci curte drăguţ, sublinie Tamara, sunt sigură că va sări în patul tău. Sunt luni de zile de când nu s-a mai culcat cu un bărbat. Mi-a mărturisit chiar ea.

*

* *

Hussein se strecurase acasă la Greta Mugniyeh la căderea nopţii, ca în fiecare seară. Timiditatea lui părea că dispăruse: abia ajuns în apartament, îşi scotea tricoul şi, cu bustul gol, o antrena pe Greta Mugniyeh într-o cavalcadă sexuală care începea uneori în salon. De această dată, abia intrat, o lipise de canapea şi o pătrunse din picioare.

Greta Mugniyeh suporta această tornadă sexuală cu plăcere. Oricum, atât timp cât tânărul şiit nu îşi golise sămânţa în vreunul din orificiile ei, nu vorbea nimic. Ea era mai lucidă, în ciuda orgasmelor succesive, şi spera să îl facă să vorbească pe tânăr. Acesta se dezmorţea văzând cu ochii. Nu mai avea nimic din tânărul mort de timiditate care o dusese la Tyr.

Nemțoaica aşteptă ca acesta să se întindă pe spate, calmat, după o a doua repriză pe pat, pentru a întreba:

– Ce faci zilele acestea?

– Îl păzim pe *sayyed* prin rotaţie, explică el. Se deplasează destul de mult.

– Aş vrea să îl cunosc, zise nemţoaica.

– O să îl vezi la manifestaţie. Are mult curaj, fiindcă sioniştii au jurat să îl omoare... Dar este foarte prudent. În acest moment, nu doarme niciodată de două ori în acelaşi loc. Schimbă maşina în fiecare zi şi uneori se deplasează cu scuterul!

– Locuieşte cu familia?

– Nu. O vede doar din când în când, fără să anunţe niciodată dinainte. Israelienii au spioni peste tot. Se pare că au arestat unul acum ceva timp în urmă, care se învârtea în jurul casei familiei sale. La noi, nu sunt trădători, din fericire.

– Din fericire, încuviinţă Greta Mugniyeh cu o voce măgulitoare.

Nu avansa deloc. Imposibil să obţină o informaţie precisă, exploatabilă. În timp ce Hussein se îmbrăca, îl întrebă la întâmplare:

– În ziua manifestaţiei, vei veni să mă cauţi?

– Nu, răspunse tânărul în timp ce-și îmbrăca tricoul. Nu voi avea timp.

– De ce? Trebuie să se termine târziu?

– Nu, pe la ora şase. Apoi, *sayyed* va prezida o şedinţă cu mai multe sute de cadre de partid, într-un loc secret, care va dura mult timp. Fac parte din cei care îl vor proteja.

– Unde?

– Nu ştiu.

Creierul Gretei Mugniyeh se învârtea cu viteză.

– Aş putea să te întâlnesc după aceea, dacă îmi spui unde se află, sugeră ea.

– Vom vedea, răspunse evaziv tânărul.

*

* *

Rima coborî ochii în faţa privirii ironice a lui Malko. Aşezată pe marginea unei canapele, cu un pahar de suc de portocale în mână, arbora aceeaşi ţinută: hijab mov încheiat cu grijă, încadrându-i faţa foarte machiată, tunică asortată până la gât, extrem de mulată, şi fusta lungă, aproape cusută pe ea.

Malko veni să se aşeze lângă ea, lăsându-i pe ceilalţi invitaţi cu pălăvrăgeala lor.

– V-am lăsat mai multe mesaje, zise el.

Rima schiţă un zâmbet încurcat.

– Este adevărat, dar nu mai voiam să vă văd... Ştiţi de ce.

– Sunteţi foarte atrăgătoare, glumi Malko. Şi nu m-aţi respins cu adevărat.

Tânăra şiită îşi întoarse privirea. Malko o simţea indispusă. Pe de o parte, era fericit să vadă că dispariţia Mounei Harb nu se tradusese prin probleme pentru Rima. Aceasta bâigui:

– Este adevărat, zise ea puţin cam speriată. Libanezii sunt mai respectuoşi.

Malko se îndoia, dar nu comentă. Deja, Rima se uita la ceas.

– Trebuie să plec acasă, zise ea. Mâine lucrez devreme.

– Vă însoţesc, propuse el imediat.

Până la urmă, poate că Tamara avea dreptate: tânăra şiită era gata să cedeze avansurilor sale. Cum ajunseră în lift, ca pentru a-i da dreptate, se apropie cu faţa ridicată spre el.

– Nu sunteţi supărat pe mine?

Malko nu putu să îi răspundă: îl săruta deja, la fel ca în celelalte dăţi, cu corpul lipit de al lui şi cu unghiile dansând o sarabandă vioaie şi dureroasă pe ceafa lui. Ajunşi la parter, era gata să o violeze pe loc.

– Să mergem la *Phoenicia* să bem un pahar, sugeră el cu o admirabilă ipocrizie.

– Nu, chiar nu am timp. Şi apoi, nu îmi place acolo, am impresia că sunt o târfă.

Sub privirea lui Malko, adăugă cu o voce grăbită:

– Voi găsi un loc unde să ne putem întâlni. O să vă sun eu. Vă promit.

– Bine, zise el, resemnat.

Încă o dată, urma să se întoarcă singur.

*

* *

Ajuns ca în fiecare zi la ora şapte la biroul său, colonelul Trabulsi îl interpelă pe Rachid Ghazir.

– Nimic nou în privinţa americanului, Rachid?

– Nu, *sidi*. A ieşit în Ashrafieh ieri seară şi a condus-o pe fata pe care o cunoştea deja.

Ofiţerul libanez era uşurat. Dacă Hezbollah-ul lansa o operaţiune, ar fi fost prins între ciocan şi nicovală. Voia să profite de pe urma pensiei.

– Să fiţi vigilenţi! le recomandă el.

*

* *

Era aproape ora patru când Rima sună.

– Nu v-am minţit ieri seară, zise ea. Dacă vreţi, ne putem întâlni la staţia de autobuz din faţa hotelului *Marriott* la ora cinci. Ştiţi unde este?

– Desigur, o asigură Malko. Acolo vom merge?

– Nu, nu, protestă Rima, în altă parte.

– Bine, pe curând.

Tamara Terzian avusese dreptate în privinţa tinerei şiite. Perspectiva de a face dragoste cu această fermecătoare mică vampă era o rază de soare într-un ocean de nori negri. Data de 22 septembrie se apropia şi nicio veste de la Greta Mugniyeh.

CAPITOLUL XXI

În mica lor Corolla veche, Rachid Ghazir şi Osman Eddé reuşeau cu greu să urmărească Mercedesul lui Malko.

– Nu merge iar la Beaufort! exclamă Osman Eddé.

Se aflau deja în dreptul hotelului *Summerland*, în faţa periferiei şiite. Mercedesul încetini şi semnaliză pentru a intra pe o alee ce ducea la hotelul *Hyatt*, care se înălța pe marginea autostrăzii. Osman Eddé își continuă drumul şi se opri ceva mai departe, pentru a-i permite lui Rachid Ghazir să se întoarcă pe jos.

Când ajunse în faţă la *Hyatt*, îşi văzu „clientul" care tocmai parca. Poliţistul se prefăcu că intră în *lobby* şi îl văzu ieşind din parcare şi mergând la o femeie în hijab care aştepta la staţia de autobuz, chiar în faţa hotelului. Era șiita care fusese cu el cu o seară înainte. Schimbară câteva cuvinte şi se postară pe marginea trotuarului, vizibil în căutarea unui taxi. Trei minute mai târziu, o maşină americană veche se opri în faţa lor. În momentul în care Osman Eddé se întorcea pe celălalt sens la volanul Corolla. Abia avu timp să întoarcă la intersecţia din faţa hotelului pentru a o lua după taxi. În urma lui, îi mai urmărea o maşină: cei doi *zaarans* din Forţele libaneze.

*

* *

Rima nu părea să se simtă în apele ei, întorcându-se tot timpul. Ea îi ceruse lui Malko să lase maşina la *Hyatt* şi să ia un taxi.

– În cartierul unde mergem, explică ea, maşinile străine sunt remarcate imediat.

Malko era prea mulţumit pentru a discuta. Îşi lăsase pistolul Herstal în torpedoul Mercedesului, pentru a nu o speria pe Rima, ştiindu-se sub protecţia celor doi „baby-sitters". Ghidat de tânără, şoferul îşi croia drum pe străduţele întortocheate şi aglomerate din periferia de sud.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– În Borj El-Brajnieh, răspunse Rima. Una din verişoarele mele are un mic apartament de la care mi-a dat cheia.

Altfel spus, se decisese în fine. Taxiul se opri în cele din urmă şi coborâră. Malko privea în jurul lui, surprins şi neliniştit. Pe o parte se întindea un teren viran, iar pe cealaltă, depozite... Rima îl linişti imediat.

– Este imobilul de acolo. Mergem separat.

O urmări din priviri în timp ce se îndepărta, zicându-şi că era cu adevărat atrăgătoare. Porni şi el pe urmele ei. Rima îl aştepta în holul unui imobil de opt etaje. Intră pe scări, urcând două etaje. Deschise una din cele patru uşi. Malko descoperi un mic apartament cu mobilier nou, un salon unde se aflau un televizor şi o cameră. Perdelele erau trase.

Rima încuie cu grijă şi intră în cameră fără niciun cuvânt, după care se întoarse, cu ochii în pământ. Malko o luă în braţe şi o sărută. Ea îi răspunse, ceva mai încordată. Apoi începu să o dezbrace. De această dată, ea se lăsă în voia lui, în timp ce el jongla cu

nasturii, capsele şi fermoarele. Când sânii în formă de pară ai Rimei apărură, drepţi, incredibil de fermi, susţinuţi de un sutien alb, Malko ştiu că ea nu va mai da înapoi. Îi mângâie sânii îndelung, cuprinzându-i în palmă. Rima se clătina lipită de el. Îi desfăcu sutienul. Cu bustul gol, tânăra se lăsa mângâiată. Malko începu să o dezbrace de fusta lungă.

Rima trebui să îl ajute, atât de complicat era... În fine, pentru prima dată, îi descoperi picioarele, lungi, fine şi bine rotunjite. Cu un chilot cuminte de fetiţă.

Când se dezbrăcă şi el, sexul îi stătea drept în penumbra camerei, dar Rima nu părea să observe. Ea care îi sfâşia ceafa pentru un simplu flirt, părea paralizată. Totuşi, nu protestă când el îi dădu jos chilotul şi o întinse pe pat.

Era o situaţie puţin cam ireală. Rima părea dedublată: perfect docilă şi complet inertă, ca inhibată... Când Malko puse mâna pe sexul ei, ea depărtă imediat picioarele, descoperindu-şi interiorul coapselor. Începu să o mângâie, fără să obţină nicio reacţie.

O păpuşă gonflabilă.

Degeaba o mângâie, încercând să o excite, ea rămase fără reacţie. Neplăcut surprins, el o întrebă:

– Nu mă doreşti?

– Ba da, ba da, afirmă ea, dar mi-e puţin cam frică.

Malko îşi zise că înainta doar cu paşi mici. În ciuda contratimpului, erecţia lui era la fel. Depărtă uşor picioarele care se desfăcură docile, apoi pătrunse încet în pântecele ei.

Rima nici nu clipi!

Era totuşi înfipt cu totul în ea. Rima îşi înfăşurase braţele în jurul lui, dar lipsea scânteia. Începu să se mişte. Ea rămase inertă şi oferită, paralizată ca şi cum ar fi fost legată de ceva invizibil.

– Nu vrei să facem dragoste? întrebă Malko.

– Ba da, ba da, murmură ea, vreau.

Cu stângăcie, ea începu să se mişte sub el şi îl cuprinse şi mai mult cu braţele. Malko simţea cum îl părăseşte dorinţa în faţa unei atitudini atât de bizare. Aproape că era un viol şi totuşi Rima luase iniţiativa.

Brusc, ea îl sărută, ca pentru a-l încuraja. Deodată, el începu cu adevărat să simtă plăcere, uitând lipsa ei de reacţie, exorcizând frustrarea din trecut. Rima îi puncta mişcările cu gemete modeste, dar nu reacţionă nici când el ejaculă în ea...

Malko, intrigat, se lungi lângă ea.

– Ce ai? întrebă el.

– Nimic, zise Rima. A trecut mult timp de când nu am mai făcut dragoste. Trebuie să mă obişnuiesc...

– Vrei să ne întoarcem în centru?

– Nu imediat, zise ea, trebuie să merg să înapoiez cheia. Te sun după aceea. Vei găsi uşor un taxi, dacă o iei la dreapta, la intersecţie.

Malko se îmbrăcă, indispus şi decepţionat. După ce o dorise pe Rima atâta timp, după ce îi constatase senzualitatea, se trezise cu un manechin de ceară.

Când fu gata de plecare, ea veni brusc spre el, îşi înnodă braţele în jurul gâtului şi îl sărută profund, senzual, drăgăstos, lipindu-se de el. Ca să nu mai înţeleagă nimic...

– Data viitoare, zise el, sper că vei fi mai relaxată.

Cu capul pe umărul lui, dădu din cap afirmativ, fără să răspundă.

– Pe curând *inch'Allah*, şopti ea.

*

* *

Cei doi poliţişti de la FSI beau cafea la barul de la *Hyatt*. După ce urmărise taxiul până la Borj El-Brajnieh, Osman Eddé se întorsese după şeful lui.

– Avem timp! Trebuie să se împerecheze ca iepurii. Mica şiită pare o adevărată târfă.

– Şiitele sunt fierbinţi ca infernul, completă mândru Rachid Ghazir. Asta are un fund...

Reflectară câteva momente relativ la fundul tinerei asistente dentare, apoi se ridicară. Era totuşi mai prudent să fie acolo unde era şi clientul lor... Osman Eddé parcase pe stradă şi se îndreptară spre ieşire. În momentul în care treceau de uşă, trebuiră să se dea la o parte pentru a lăsa să treacă un Mercedes gri care se îndreptă spre parcare. Rachid Ghazir se întoarse brusc, mirat.

– Uite, remarcă el, am crezut că era maşina clientului nostru.

Se întoarse şi privi vehiculul care tocmai parca. Tocmai lângă celălalt Mercedes. Deodată, ceva îi sări în ochi: cele două vehicule erau perfect asemănătoare! Culoarea, numerele de înmatriculare, interiorul bej...

În timp ce priveau de departe cele două vehicule, Rachid Ghazir îl văzu pe şoferul Mercedesului care ieşea din maşină şi se apropia de cea a agentului CIA. Îi deschise portiera, se urcă la volan şi demară pentru a o parca ceva mai departe. Veni înapoi la cealaltă şi, din câteva manevre, o parcă exact în locul în care fusese mai înainte cea a „clientului" lor.

Bărbatul se deplasa legănându-se tare, cu tot corpul, răsucindu-se la fiecare pas. Avea părul zburlit, o mustaţă groasă mare, o siluetă slabă.

Cei doi poliţişti se priviră.

– Nu miroase a bună! zise Osman Eddé.

În câţiva paşi, se duse la maşină, deschise portiera şoferului care se pregătea să coboare. Acesta îl privi surprins, blocându-se când văzu pistolul îndreptat spre el.

– Coboară! ordonă Osman Eddé. *Tamari!*

Cum celălalt nu se mişca, îl apucă de bluzon şi îl trase afară. Dezechilibrat, infirmul căzu la pământ şi începu să geamă. Cei doi poliţişti se ridicară cu brutalitate şi îl percheziţionară, găsind doar o *bitaka*[1], puţini bani şi chei.

Se numea Djamil Boukra, locuia la marginea Hamra. Fără profesie.

Osman Eddé îl scutură serios.

– Ce pui la cale? De ce ai adus această maşină aici?

Celălalt nu răspunse, încercând să scape. Rachid Ghazir, care avea experienţă, îl trase pe subordonatul său deoparte.

– Nu îmi place asta. Anunţă-l pe colonel. Să trimită oameni.

Într-o clipă, îl încătuşară pe infirm şi îl traseră spre maşina lor. Aproape că ajunseseră la maşină când un taxi se opri în faţă la *Hyatt*. „Americanul" coborî, singur.

*

* *

[1] Carte de identitate. (n.aut.)

Malko era cuprins de frustrare şi o uşurare pur fiziologică. Nu îşi explica reacţia Rimei. Deodată, aproape că se lovi de trei bărbaţi care ieşeau din parcare. Pulsul îi crescu brutal. Cel care se afla între ceilalţi doi, cu mâinile legate la spate, era infirmul, agentul reţelei israeliene! Nu îi cunoştea pe cei care îl încadrau, dar presupuse că erau poliţişti.

Îi intersectă fără să încetinească şi se îndreptă spre maşină. Deodată, un strigăt se auzi în urma lui.

– *Sidi!*

Se întoarse. Unul din poliţişti gesticula spre el, făcându-i semn să se întoarcă. Cum Malko nu se mişca din loc, acesta alergă spre el şi îl luă de braţ pentru a-l duce spre ieşire, în mijlocul unui val de cuvinte în arabă.

Singura limbă pe care o practica, aparent. Malko nu se lăsă tras după el, deşi acesta nu manifesta nicio intenţie agresivă. Deflagraţia îi luă pe toţi prin surprindere. Asurzitoare. Cu coada ochiului, Malko văzu o jerbă de flăcări ridicându-se dintr-una din maşinile din parcarea de la *Hyatt* şi un suflu de aer fierbinte îi învălui.

Când fumul negru se împrăştie, luat de briză, îşi văzu maşina care ardea ca o torţă, dezmembrată, cu geamurile sparte. Portiera din faţă, de la şofer, fusese smulsă şi se înfipsese într-un Nissan 4x4 parcat lângă, care începea şi el să ardă. Malko rămase ţintuit pe loc. Fără intervenţia poliţistului, ar fi fost mort, spulberat de explozie. Deodată, realiză că maşina lui era cea care explodase. Cum au putut să monteze explozibil într-o parcare păzită? Poliţistul îl trase înapoi pentru că norul de fum ajungea la ei. Angajaţii de la *Hyatt* alergau cu extinctoare, inundând cu spumă carbonică

cele două vehicule care ardeau. Unul din poliţişti îl luă pe Malko de braţ şi îl duse lângă un Mercedes gri, arătându-i numerele de înmatriculare...

– *Your car!*

Malko se întoarse spre maşina care ardea, fără să înţeleagă nimic. Care era maşina lui? Luă cheia şi o băgă în încuietoare, care se deschise. Se aplecă înăuntru şi băgă mâna în torpedou, atingând crosa pistolului Herstal. Era maşina lui! Cea care tocmai explodase nu era decât o „dublură", un vehicul perfect similar, dar cu explozibil...

O maşină de pompieri intră în trombă în parcare. Cei doi poliţişti schimbară câteva cuvinte în arabă şi unul din ei îi ceru prin gesturi lui Malko să vină cu el. Al doilea îl împinse pe arestat în spatele maşinii lor şi se aşeză lângă el. Treizeci de secunde mai târziu, rulau cu toată viteza înspre Beirut. În spate, poliţistul vorbea neîncetat la telefonul mobil.

Deodată, totul deveni clar pentru Malko. Rima îl atrăsese intenţionat la ea, pentru a permite să se schimbe maşinile! Iată de ce era atât de bulversată. Se întoarse spre poliţist.

– *The girl!* zise el, *we must go see her.*

Vizibil, libanezul nu înţelegea. Trebui să se abţină până ajunseră la cartierul general al FSI, unde fură primiţi de o mulţime de poliţişti, care îl scoaseră fără menajamente pe vagabond din maşină.

Un bărbat corpolent, zâmbitor, în haină de piele, îl aştepta pe Malko în hol. Veni spre el şi îi strânse mâna.

– Sunt colonelul Mourad Trabulsi. Oamenii mei tocmai mi-au povestit ce s-a întâmplat. Veniţi.

*

* *

Abia plecase Malko că Rima părăsise şi ea apartamentul. Un bărbat o aştepta la vreo zece metri, într-o maşină veche.

– *Choukran*, soră, zise el. Ne-ai făcut un mare serviciu. Dumnezeu îţi iartă greşelile.

Rima înclină din cap, incapabilă să vorbească, cu gâtul strâns de emoţie. Nu ştia exact planul Hezbollah-ului, dar îl bănuia. Un spion americano-israelian nu merita multă compasiune. Îşi dădu seama că o ducea la apartamentul pe care îl împărţea cu părinţii ei. Cel în care îşi primise „amantul" aparţinea unui membru Hezbollah care locuia în sud şi era prima dată când pusese piciorul acolo.

Şi ultima.

Luă liftul ca un robot şi se duse direct în baie. Grăbită, se dezbrăcă şi se băgă în apa caldă, cuprinsă de un plâns convulsiv. Din momentul în care responsabilul Hezbollah-ului din cartierul ei o convocase pentru a o anunţa că se întâlnea cu un spion israelian, ştia că se va termina rău... Mai întâi, cei care o interogau o ameninţară, explicându-i că, din cauza ei, *sayyed* fusese gata să fie asasinat de către evrei, graţie informaţiilor pe care ea le comunicase acestui spion, utilizate apoi de o complice saudită pe care ei o reperaseră...

Uimită, Rima rămăsese mută. În cele mai rele coşmaruri, nu şi-ar fi putut imagina o asemenea aventură! Dar sângele îi îngheţă şi mai mult când cel care o interoga îi spusese:

– Suntem gata să te iertăm, căci ştim că tu eşti o bună musulmană, că îl respecţi pe imamul Ali şi pe

sayyed. Doar că trebuie să ne ajuţi să îl scoatem din joc pe acest spion...

Propunerea lor părea derizoriu de uşoară. Nu era virgină şi, oricum, îl dorea în secret pe acest bărbat de la început. Chiar dacă se jucase de-a vampa. Aşa era obiceiul. Nu îi explicaseră de ce trebuia să participe la această manipulare, iar ea nu întrebase. Imaginându-şi că voiau să îl atragă în periferia de sud pentru a-l răpi. Acum era mort sau luat prizonier de Hezbollah.

Rămase un timp întinsă în apa caldă, cuprinsă de ruşine. Va trebui poate să înfrunte poliţia, pe şeful ei, pe familia ei... Pentru a-şi schimba ideile, porni micul televizor pus pe o etajeră, pe postul Al-Manar. Era prezentat un joc, în care fiecare punct câştigat făcea să înaintezi spre Al-Quods. Primul sosit câştiga un cadou. După un timp, îl stinse. Apoi, cu un efort supraomenesc, se ridică din baie şi se duse să ia din dulapul cu medicamente aparatul pe care îl folosea la epilat. Îi scoase lama, se băgă înapoi în apă şi, cu un gest hotărât, îşi tăie o venă de la mâna stângă.

Spre marea ei surpriză, simţea doar o usturime puţin dureroasă. Încurajată, încercă din nou, făcându-şi mai multe tăieturi, şi trecu la cealaltă mână. Apa din cadă se colora uşor în roşu. Rima aruncă lama în apă, închise ochii şi se lăsă în voia senzaţiilor. Mulţumind Domnului că îi acordă o moarte fără dureri.

*

* *

Bărbatul însărcinat cu declanşarea exploziei la Mercedesul-capcană intră în biroul lui Walid Jalloul, care îl primi imediat.

– Nu era în maşină! anunţă el de la început.

– De ce ai aruncat-o în aer? întrebă imediat şeful Securităţii din Hezbollah.

– Nişte poliţişti îl arestaseră pe Djamil. Totul era compromis. M-am gândit că mai bine o arunc în aer.

Nu cunoştea toată operaţiunea. Trebuia doar să aştepte în apropiere de *Hyatt*, pentru a declanşa explozia cu telefonul mobil, în momentul în care „ţinta" lor ar fi deschis portiera. Hezbollah-ul alesese acest mod de operare din două motive. Mai întâi, era mai sigur decât simpla plasare a explozibilului la vehicul, declanşat când se urca în el. Apoi, interiorul Mercedesului nu era exact la fel cu al celuilalt: victima lor putea să îşi dea seama.

Walid Jalloul îi dădu drumul. Nu comisese nicio greşeală. Rămânea să evalueze pagubele: maşina nu ar duce nicăieri, cumpărată de la un palestinian din Tyr de către un membru cu acte false. Rămânea Djamil, spionul israelian redirijat. În acest moment, trebuia să fie în mâinile poliţiei... Walid Jalloul urma să înfrunte furia lui Imad Mugniyeh, care imaginase întreaga operaţiune. Nu vedea cum îl va împiedica pe şeful Operaţiunilor Speciale să nu meargă personal să-l omoare pe acest spion.

CAPITOLUL XXII

– Dragă prietene, i se adresă colonelul Trabulsi lui Malko, aţi avut mare noroc! Acest atentat era destinat să vă omoare. Pufni – şi chiar să vă spulbere! Era foarte sofisticat. Din fericire, sergentul Eddé a avut chef să bea o cafea. Dacă nu era el... *Pfitt*.

Fără acesta, îşi zise Malko, ar fi urcat în maşina-capcană crezând că este a lui. De la începutul discuţiei lor, ofiţerul libanez făcuse aluzie la solicitarea de protecţie din partea lui Christopher Stafford, ceea ce explica prezenţa poliţiştilor. În ceea ce îi privea pe cei doi „baby-sitters" rămaşi în urma lui Malko, ei nu văzuseră nimic...

Acesta aşteptase două ore, într-o sală de aşteptare, sfârşitul interogatoriului vagabondului al cărui nume nu îl ştia. Răspunse, la rândul lui:

– Ce s-a întâmplat mai exact?

– Nu ştim totul, dragă prietene, eludă colonelul Trabulsi. Cel care a adus maşina „preparată" în parcare, Djamil Boukra, ştie puţine lucruri.

– Face parte din Hezbollah?

– Nu, este electrician de profesie. Pretinde că a fost răpit de oameni înarmaţi, care l-au dus la periferia de sud, l-au bătut şi ameninţat că-l omoară dacă nu duce această maşină la *Hyatt*.

– Cine erau aceşti oameni, militanţi Hezbollah?

– Nu, nu, afirmă ofuscat colonelul Trabulsi. I-au spus că era o reglare de conturi de afaceri. Asta se întâmplă des în Liban.

Era adevărat, în ţara Cedrului, se folosea mai repede explozibilul decât portăreii. Chestiune de cultură. Era totuşi o poveste...

– Şi de ce el?

– Nu ştie.

– Deci, a acceptat să facă acest „serviciu" sub ameninţare.

– Exact, dragă prietene, triumfă colonelul Trabulsi. În mod normal, după ce ducea înapoi maşina dumneavoastră la respectivii, îi dădeau drumul.

Un înger trecu prin cameră şchiopătând.

Colonelul libanez era tot timpul în pragul unui râs nervos. Malko întrebă:

– Unde este acest individ?

– I-am dat drumul, mărturisi colonelul Trabulsi cu o mimică dezarmantă.

Malko fu gata să îi sară la gât.

– Dar era gata să mă omoare!

Mourad Trabulsi se aplecă în faţă.

– Dragă prietene, nu o putem dovedi! Nu avea niciun motiv să vă omoare. Nu îi cunoaşte pe cei care l-au răpit decât după numele mici şi spune că nu poate regăsi garajul de unde a luat maşina. Avem datele lui, bineînţeles, şi, în orice moment, am putea să-l reinterogăm.

În faţa tăcerii uimite a lui Malko, se ridică, se duse să ia dintr-un dulap o sticlă de Chivas Regal şi umplu două pahare.

– Pentru norocul dumneavoastră! zise el pe un ton vesel ridicând paharul. O să vă puteţi recupera maşina, este deja în curte...

Malko ar fi vrut să îi vorbească de Rima, dar îşi zise că era inutil. Oricum, colonelul Trabulsi dorea să ştie cât mai puţin posibil despre acest incident neplăcut. În plus, nu era nicio legătură directă între întâlnirea dată de şiită şi atentat. Chiar dacă, de acum înainte, Malko era sigur că îl atrăsese intenţionat într-o cursă.

De unde şi atitudinea ei ciudată. Nu îşi dorea să facă dragoste cu un bărbat care urma să fie asasinat.

Colonelul Trabulsi îşi goli paharul şi se ridică.

– Dragă prietene, vă las. Sunt fericit că oamenii mei au putut să evite – rânji – o soartă neplăcută pentru dumneavoastră. Iată cheile dumneavoastră.

Un poliţist de serviciu îl conduse pe Malko până în curtea unde era parcată maşina lui. Imediat ce ajunse în strada Damasc, formă numărul Rimei. La a treia sonerie, o voce de bărbat îi răspunse în arabă. Închise şi o sună pe Tamara Terzian.

– Deci? zise jurnalista, Rima s-a purtat până la urmă frumos?

– Dacă se poate spune, replică Malko.

Îi relată rapid ceea ce tocmai se întâmplase. Înspăimântată, Tamara Terzian nu ezită:

– O sun eu şi apoi te anunţ.

Ajunsese aproape la *Phoenicia* când ea îl sună. Era bulversată.

– Rima s-a sinucis. Şi-a tăiat venele. Am vorbit cu un poliţist chemat de familia ei. Este oribil, nu înţeleg...

– Eu înţeleg, zise Malko. Aş vrea să ne vedem.

– *Yallah!* O să-i trag o minciună iubitului meu, o să vin pe la ora nouă, când ies de la ziar.

În ciuda prudenţei colonelului Trabulsi, Malko nu îşi făcea iluzii asupra autorilor manevrei: Hezbollah-ul se răzbuna. Fiecare minut petrecut la Beirut îi micşora speranţa de viaţă. Totuşi, încerca să se agaţe de pista Gretei Mugniyeh. Unica lui şansă să întoarcă lucrurile în favoarea lui.

Ajuns la hotel, se duse la bar şi îşi comandă o Stalicinaia dublă. Amărât şi trist. Nu era supărat pe Rima. Prinsă într-un univers feroce, nu ştiuse să reziste şi îşi administrase singură pedeapsa. Malko era sigur că o manevră atât de complicată nu putea să fie pusă la cale decât de unul „foarte bun".

Cum era Imad Mugniyeh.

Singura modalitate de a răzbuna aceste morţi şi de a-şi lua revanşa era să reuşească să-l elimine pe Nasrallah. Deci, să rămână la Beirut.

*

* *

Colonelul Trabulsi golea sticla de Chivas cu înghiţituri mici. Cel mai bun tranchilizant al său. Era atât de mândru de el. Să salveze viaţa unui agent al CIA fără să deranjeze Hezbollah-ul era o treabă delicată. Bineînţeles, nu îi spusese totul lui Malko.

Djamil Boukra, infirmul, mărturisise cu totul. Prima parte a relatării lui era exactă. Fusese cu adevărat răpit de o echipă a Hezbollah-ului, în urma mărturiei lui Kassem Zegle, druzul.

Apoi, ajunsese într-un garaj de la periferia sudică a cărei adresă i-o dăduse. Legat de o scândură, gata să fie cufundat definitiv într-o cuvă cu ulei uzat. Hezbollah-ul practica adesea această metodă pentru

a scăpa de cadavre... Cei care îl reţineau îi propuseseră atunci să aleagă: ori colabora, ori îi umpleau plămânii cu ulei care deja fusese folosit de multe ori. Or, în ciuda infirmităţii, iubea viaţa. Acceptase. Scoseseră dintr-un colţ al garajului o portieră de Mercedes, aparent banală, dar deja „pregătită", adică având interiorul capitonat cu Semtex. Şi chiar el, Djamil Boukra, se ocupase cu demontarea portierei unui Mercedes parcat în garaj şi montarea portiereicapcană în locul ei. Un membru al Hezbollah filmase operaţiunea...

Djamil Boukra era, de acum, implicat în toate privinţele: spion israelian pentru unii şi terorist pentru alţii. Deci, conducând Mercedesul la *Hyatt*, ştia perfect ce făcea: firele detonatorului fuseseră deja montate în antena radio a maşinii, pentru a putea comanda explozia de la distanţă...

Doar că Mourad Trabulsi nu putea spune toate aceste lucruri la CIA, care i-ar fi reproşat că nu îl arestaseră pe Djamil Boukra. Aşa că. acum, i-ar putea studia pe prietenii din Hezbollah pentru a-i înţelege. Le va comunica procesul-verbal al interogatoriului vagabondului, iar un exemplar va rămâne închis definitiv în seiful său.

În ceea ce-i privea pe americani, aceştia nu puteau decât să-l felicite pentru că le-a salvat agentul.

*

* *

Tamara Terzian era bulversată. Malko fusese obligat să îi explice totul. Instalaţi într-un colţ al restaurantului de la *Phoenicia,* şuşoteau ca nişte

conspiratori. Malko, cunoscându-i gustul pentru şampanie, comandase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose, din care servea. Ea scutură din cap.

– Nu ar fi trebuit niciodată să ţi-o prezint. Eşti un om periculos. Şi eu eram gata să fiu ucisă din cauza ta, dar eu eram îndrăgostită, şi lucidă.

– Ştiu, şi eu sunt îngrozitor de trist.

E o lume paralelă, la fel ca lumea din industria cinematografică. În cinema, producătorii amatori îşi pierd întotdeauna banii. În Informaţii, tocmai amatorii câştigă primii.

Sticla de Taittinger era goală. Privirea lui Malko căzu pe bustul Tamarei, care se mişca liber sub puloverul de caşmir, şi un impuls brutal îi încinse pântecele. Privirea jurnalistei se înceţoşase brusc.

– Vino, zise Malko.

Îl urmă fără să scoată un cuvânt până în cameră şi se rezemă cu coatele pe birou, lăsându-l pe Malko să o îmbrăţişeze, să-i maltrateze sânii, să o violeze. Nu se sărutau. Amândoi voiau să fie ceva pur sexual. Când Malko o întoarse, culcată pe birou, şi se înfipse dintr-o mişcare în ea, o poziţie care ei îi plăcea, Tamara oftă:

– Sunt totuşi o târfă! Era prietena mea.

Era foarte adevărat, şi asta îi spori excitaţia lui Malko. Aparţineau amândoi unui univers pe care biata Rima nici nu îl bănuia.

*

* *

Din nou, un soare radios inunda Beirutul. Malko se trezise gândindu-se la Rima. Încă o fantomă care

îi va bântui gândurile. Vechile pietre din castelul de la Liezen nu erau impregnate doar de sângele duşmanilor săi.

Butonase pe canalele de televiziune. Nu se vorbea decât despre explozia de la *Hyatt*. Niciun indiciu, ca de obicei: vehiculul arsese integral, iar explozia fusese declanşată de la distanţă de cineva care nu fusese nici remarcat şi nici cel puţin identificat. Una din nenumăratele fantome răufăcătoare care otrăveau viaţa locuitorilor din Beirut.

Malko intră sub duş. Chiar dacă, cu o seară înainte, îşi calmase libidoul, creierul îi era de-a valma. Şi trebuia să mai comenteze încă o dată ceea ce se întâmplase pentru Christopher Stafford, care îl invitase să ia masa împreună la ambasada americană.

Când coborî, îi reperă pe cei doi „baby-sitters" în hol. Nu erau inutili. Era sigur că Hezbollah-ul încerca să atenteze la viaţa lui încă o dată. Partidul lui Dumnezeu avea mijloace nelimitate şi multă imaginaţie... Un Chrysler negru se opri la intrare. Geamurile verzui trădau blindajul.

Surpriză: Christopher Stafford era pe banchetă. Îi strânse mâna lui Malko, cu o figură gravă.

– Schimbare de program, anunţă el, mergem la saudiţi. Pentru o conferinţă telefonică cu evreii şi cu Washingtonul. Aţi avut noroc ieri. Nemernicii vor reuşi până la urmă... Colonelul Trabulsi mi-a povestit totul. În fine, aproape totul. Din fericire, nu au fost victime.

– Ba da, îl corectă Malko, Rima s-a sinucis.

Îi povesti americanului rolul şiitei în cadrul atentatului. Americanul dădu din cap cu tristeţe.

– Aceşti tipi sunt infernali. Cu siguranţă Imad Mugniyeh este în spatele tuturor acestor lucruri. Ne urăşte, mai ales pe dumneavoastră...

Malko remarcă deodată că maşina lor era încadrată, în faţă şi în spate, de maşini 4x4 cu geamuri negre. Erau bine protejaţi; dacă puteau fi într-un oraş ca Beirut... Micul convoi trecu de gardul ambasadei Arabiei Saudite, deschis automat. Americanul se întoarse spre Malko.

– S-a descoperit maşina Mounei Harb la un comerciant de maşini de ocazie, în periferia de sud. A fost adusă acolo de un militant Hezbollah, cu un act de vânzare fals...

Nu existau beneficii mici pentru Hezbollah.

Fouad El-Rorbal îi primi pe peron şi intrară imediat în salonul mare, cam solemn, unde aveau loc toate şedinţele. Sauditul arbora o figură de înmormântare şi încă nu ştia totul...

– Nu mai avem speranţă să o revedem pe Mouna Harb în viaţă, anunţă el.

Un înger trecu, cu o banderolă neagră pe aripi. Christopher Stafford îşi luă inima în dinţi şi răspunse:

– Tocmai voiam să discutăm. Este război, Fouad. Ştiu că este al doilea agent pe care îl pierdeţi, dar israelienii au avut şi ei pierderi şi este un miracol că prietenul nostru Malko este acum aici. Au încercat şi ieri să îl omoare.

– Dumneavoastră eraţi la *Hyatt?* întrebă imediat Fouad El-Rorbal.

– Da, confirmă Malko. Consecinţele penetrării reţelei israeliene.

Era împărţit între frustrare, amărăciune şi furie. Singurul lui succes în această perioadă era că rămăsese în viaţă... Dar Imad Mugniyeh, bărbatul pe care crezuse că l-a lichidat în urmă cu treisprezece ani, îşi bătea joc de el.

Christopher Stafford deschise o servietă şi scoase *L'Orien-Le Jour* ediţia de dimineaţă. Un articol de pe prima pagină era încadrat cu roşu: Hezbollah-ul anunţa o uriaşă manifestaţie pentru săptămâna următoare, pe 22 septembrie, pentru a celebra „victoria divină" împotriva sioniştilor. Articolul sublinia că Hassan Nasrallah va fi, probabil, acolo, în carne şi oase...

Americanul îndoi ziarul şi zise, întorcându-se spre saudit:

– Este confirmarea informaţiei obţinute de Malko acum două zile. Israelienii vor să ne relanseze. Dacă Hassan Nasrallah se umflă în pene în mijlocul Beirutului, îşi pierd definitiv importanţa.

Privirea sa îl ţintui pe Malko.

– Credeţi că „sursa" dumneavoastră poate să îl localizeze până pe 22?

Malko oftă.

– Este probabil o şansă de unu la sută, mărturisi el. Este un proces pe care nu îl controlez eu.

Christopher Stafford părea transformat în statuie de piatră. Avu nevoie de câteva secunde să realizeze.

– Deci, nu putem face nimic.

– Dragul meu Christopher, reluă Malko, încă de la început spun că această misiune este şubredă. Israelienii, care sunt cel mai bine plasaţi pentru a

cunoaşte Hezbollah-ul şi a se infiltra, nu au obţinut niciodată nici cel mai mic rezultat împotriva lor. Eşecul războiului lor fulger este cea mai bună dovadă. Nici nu au reperat măcar buncărele construite la câteva zeci de metri de poziţiile lor! În ce-l priveşte pe Hassan Nasrallah, ei nu mai ştiu nimic despre el decât din ziare.

– Sunteţi dur! oftă americanul.

– Nu, obiectiv. Mai multe persoane şi-au pierdut viaţa în cursul acestei misiuni, iar eu am scăpat cu greu de la moarte. Până aici, singurul rezultat este că suntem siguri că Imad Mugniyeh este în viaţă şi este activ. Ar fi trebuit să le spunem „nu" israelienilor.

– Este prea târziu, răspunse Christopher Stafford, şi ştiţi bine că această misiune a fost hotărâtă la cel mai înalt nivel. Voi fi asaltat de mesaje cu privire la această manifestaţie din 22. Ce o să răspund?

Malko schiţă un zâmbet amar.

– Că israelienii vor avea în fine o ocazie de a-l lichida pe Hassan Nasrallah. Au zis mereu că, imediat ce se va arăta, îl vor zdrobi. Iată o excelentă ocazie! Acest ziar arată locul şi ora manifestaţiei. Nu mai rămâne decât să trimită avioanele F-16. Câteva bombe, chiar şi mediu „inteligente", şi vor scăpa de acest coşmar.

Şeful staţiei CIA tresări.

– Malko, ştiţi bine că războiul s-a terminat. Politic, o astfel de operaţiune este de neconceput. Cu atât mai mult, cu cât ar fi enorm de multe pagube colaterale. Inclusiv opinia internaţională. Israelul va fi acuzat de organizaţiile umanitare. Trebuie găsit altceva.

Malko rămase tăcut. Speranţa de a obţine de la Hussein, tânărul amant al Gretei Mugniyeh, o informaţie precisă în timp real era foarte slabă. Își aminti deodată de una din informaţiile comunicate de Greta Mugniyeh. Aceasta deschidea o cale de care nu se ocupase încă.

– Poate am o soluţie! mărturisi el cu reticenţă, dar mai sunt încă destui de „dacă", încât nu trebuie să-i facem pe israelieni să saliveze.

CAPITOLUL XXIII

Fouad El-Rorbal şi Christopher Stafford îl priviră pe Malko cu sufletul la gură.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă şeful staţiei CIA. Care este această informaţie?

– Iată, explică Malko. Nu putem conta pe relatările tânărului militant Hezbollah, Hussein. Chiar dacă este îndrăgostit nebuneşte de Greta Mugniyeh. Din contră, a oferit deja o informaţie vitală. Conform acestuia, Hassan Nasrallah trebuie să meargă, după şedinţa publică, la o întâlnire secretă a cadrelor Hezbollah.

– Credeţi că Imad Mugniyeh ar putea asista? întrebă imediat Christopher Stafford.

Malko îl dădu la o parte pe Imad Mugniyeh cu un gest fără apel.

– Pentru moment, Hassan Nasrallah este problema. Ideea mea este foarte simplă: trebuie, începând de acum, să identificăm un cadru al Hezbollah-ului susceptibil să meargă la această întâlnire, astfel încât să îl putem urmări. Şi deci să aflăm locul acestei întâlniri. Restul este treaba aviaţiei israeliene.

O tăcere prelungită urmă explicaţiilor, apoi americanul întrebă:

– Aveţi vreo idee asupra identităţii acestui cadru?

– Nu, recunoscu Malko, dar, după spusele lui Hussein, vor fi aproape două sute. Nu pot să cred că Serviciile libaneze, israeliene sau Agenţia nu cunosc anumite cadre ale Partidului lui Dumnezeu. Poate chiar şi prietenul dumneavoastră, colonelul Mourad Trabulsi, ar putea să vă ajute.

Christopher Stafford scutură din cap.

– Este prea prudent pentru a se implica într-o operaţiune anti-Hezbollah.

-- Încercaţi, îl sfătui Malko, sub un pretext credibil.

Şeful staţiei CIA nu părea entuziast.

– Trabulsi este foarte şmecher, atenţionă el. O să văd mai întâi ce avem despre acest subiect. Nu vom apela la el decât în ultimă instanţă.

Fouad El-Rorbal părea şi el mulţumit.

– Este o idee minunată, încuviinţă el. Din nefericire, nu suntem atât de bine infiltraţi aici pentru a putea să vă ajutăm.

Christopher Stafford se uită la ceas.

– Discutăm mâine.

În maşina care îi ducea la ambasada americană, Malko se gândi imediat la ceva.

– Pot să sun şi la Dieter Muller în Germania, sugeră el. Poate va avea vreo idee.

Douăzeci de minute mai târziu, micul convoi trecea de *check-point* la ambasada americană. Înainte de a merge la masă, Christopher Stafford îi ceru adjunctului său să scoată tot ce aveau despre Hezbollah.

*

* *

Walid Jalloul ieşi de la o şedinţă restrânsă cu Hassan Nasrallah, Imad Mugniyeh, sosit la Beirut

chiar în acea dimineaţă, şi doi responsabili de securitate care urmăriseră de la început eforturile israelienilor şi americanilor de a-l localiza pe Hassan Nasrallah. Eşecul operaţiunii de la hotel *Hyatt* era un revers. Or, faptul că Malko Linge, agentul CIA implicat în operaţiunea din Baalbeck, se află în continuare la Beirut era mai mult decât neliniştitor.

Toţi erau oameni pragmatici. Malko Linge era adversarul lor, dar îl respectau. Nu era nici nebun şi nici sinucigaş şi nu rămânea deci la Beirut, unde viaţa îi era ameninţată, fără un motiv imperios. Care nu putea fi decât o nouă tentativă de lichidare a lui *sayyed*... Trebuia deci să aibă o pistă şi poate chiar penetrase „perimetrul lor de securitate".

Şedinţa, într-unul din buncărele din periferia de sud, fusese agitată.

– *Sayyed*, implorase Walid Jalloul, nu trebuie să vii la această manifestaţie, este prea riscant. Rostiţi discursul dintr-un loc sigur, apoi să fie retransmis pe ecrane uriaşe. Partizanii dumneavoastră vor înţelege...

Hassan Nasrallah, fără să se încurce, răspunsese cu vocea lui blândă şi măsurată:

– Walid, îţi mulţumesc, dar trebuie să mă arăt. În carne şi oase. Cei care mă iubesc trebuie să constate că Israelul nu este decât un tigru de hârtie. Iar Dumnezeu mă va proteja... Presupun că ai luat toate măsurile de precauţie pentru securitatea mea, la fel ca de obicei?

– Bineînţeles, afirmase călduros şeful Securităţii. Nimeni nu va putea să te urmărească şi nici să afle în ce vehicul te afli. Am prevăzut peste treizeci de fraţi pentru protecţia ta apropiată. Acolo, vei vorbi

din spatele unui geam blindat, sub un acoperiş din tablă care nu va permite să fii reperat din cer. Între tine şi mulţime va fi un şir de fotografi şi cameramani din toate ţările, care îţi vor face involuntar un scut cu corpurile lor. Pentru plecarea ta, am amenajat un tunel subteran care porneşte de sub tribună şi ajunge la o sută de metri mai departe, în interiorul unui imobil controlat de noi.

– Şi maşinile-capcană? întrebase şeful Hezbollah-ului.

– Toate căile de acces spre piaţă vor fi barate de basculante umplute cu nisip, dispuse în şicane. Imposibil, chiar şi pentru un camion încărcat cu explozibil, să treacă de baraj. În cel mai rău caz, explozia ar avea loc la mai multe sute de metri distanţă.

– Vezi, Walid, opinase Hassan Nasrallah cu un zâmbet vesel, ai prevăzut totul!

Walid Jalloul scutură din cap.

– *Sayyed*, am un presentiment rău. Israelienii şi americanii sunt nişte Satane pline de imaginaţie. Ştii bine că nu putem prevedea totul. Oamenii politici care au fost răniţi ori ucişi în urma unui atentat credeau, şi ei, că prevăzuseră totul. Ca Rafik Hariri.

– Domnul nu îi apăra ca pe mine, concluzionă Nasrallah. Trebuie să merg la manifestaţie şi, *inch Allah,* nimic nu mi se va întâmpla. Fraţii vor să mă vadă.

Nu mai era nimic de spus... Dar Imad Mugniyeh fierbea.

– *Sayyed*, zisese el, este o soluţie foarte simplă. Trebuie ucis acest bărbat înainte de manifestaţie. Am încercat deja în mai multe rânduri, dar Satana l-a apărat. Ne rămâne puţin timp. Lasă-mă să mai încerc.

De această dată, Walid Jalloul fu cel care interveni:

– Acest bărbat dispune de o dublă protecţie: mercenari creştini şi poliţişti din FSI. Nu avem timp să organizăm un atac sofisticat.

Ridicându-se, Hassan Nasrallah pusese capăt şedinţei.

De atunci, Walid Jalloul răsucea în minte riscurile pe toate părţile. Avea o singură certitudine: ceva era în pregătire, iar Malko Linge se afla în spatele ei. Dar nu avea nici cea mai mică idee despre planul acestuia. Or, el era cel responsabil de securitatea lui *sayyed*.

*

* *

John Horton, adjunctul lui Christopher Stafford, intră în mica sufragerie şi puse în faţa şefului staţiei o foaie de hârtie pe care Malko zări o listă de nume.

– Eram sigur că aveţi date despre cadrele Hezbollah! zise el, uşurat.

Americanul parcurse lista cu privirea şi ridică capul pentru a anunţa cu o voce slabă:

– Este adevărat, am vreo douăzeci de nume aici. Dar nicio adresă!

– Cum este posibil? se revoltă Malko.

– Aceste nume au fost citate în presă şi identificate drept „surse" externe, explică americanul.

– În cazul ăsta, trebuie să-i întrebăm pe israelieni.

– Să mergem.

Abandonară cafelele pentru sala cifrului şi, după douăzeci de minute, îl aveau pe Meir Feldman la

telefon. Imediat ce Christopher Stafford îi explicase planul, şeful Mossad-ului se arătă interesat.

– Într-o jumătate de oră, promise el, veţi avea toate elementele pe care le deţinem despre Hezbollah.

Se întoarseră în biroul şefului staţiei pentru a aştepta o veste bună. Aceasta sosi după douăzeci şi trei de minute. Un teanc de foi trimise criptat prin fax. Totul despre Hezbollah. *Choura* care conducea, cu lista celor şapte membri. O a doua listă de şaizeci de şefi locali, etalarea celor şaptezeci şi cinci de zone militare. Numele şefului statului-major al operaţiunilor militare: Ibrahim Akil. Câteva nume de şefi cunoscuţi, cum ar fi trezorierul partidului, Mohammed Yazbek. Cu adresa lui: satul Boudai, în Bekaa.

Nimic totuşi despre periferia de sud a Beirutului. O notă explica această lacună prin faptul că responsabilii din Hezbollah erau cu jumătate de normă, nu se întâlneau niciodată oficial şi aveau toţi ocupaţii legale.

Christopher Stafford lăsă lista, descurajat.

– Nu am avansat cu nimic, oftă el. Toate aceste nume le cunoaştem şi noi. Nimeni nu îşi va asuma riscul să îl urmărească pe şeicul Mohammed Yazbek!

– Ne trebuie un responsabil anonim, completă Malko, care nu dispune de protecţie particulară şi care poate fi luat în filaj fără să atragem atenţia. O să-l sun pe Dieter Muller.

*

* *

Walid Jalloul citea, ca în fiecare zi, rapoartele agenţilor săi de securitate însărcinaţi să sesizeze toate faptele care puteau indica un pericol sau, pur şi

simplu, erau ieşite din comun. Se opri la o scurtă notă care relata că militantul Hussein Yanouh, ales pentru a avea grijă de Greta Mugniyeh, apoi realocat pentru o altă sarcină, continua să o viziteze periodic pe nemţoaică.

Şeful Securităţii Hezbollah contemplă gânditor raportul.

Perplex.

Hussein Yanouh era un membru ireproşabil, de toată încrederea, încât fusese selectat pentru securitatea apropiată a *sayyed*. Iar Greta Mugniyeh era soţia unui om care aducea mari servicii Partidului lui Dumnezeu, motiv pentru care ajunsese în închisoare în Germania. În plus, ea era mătuşa, prin alianţă, a lui Imad Mugniyeh.

Altfel spus, amândoi erau de nebănuit.

Hotărî totuşi să ordone o verificare asupra lui Hussein Yanouh. În acest moment, nu putea să lase nimic la voia întâmplării.

*

* *

Scos dintr-o şedinţă de apelul lui Malko, Dieter Muller se arătase la început reticent. În mod evident, nu aprecia rolul pe care îl puseseră să-l joace. Apoi, stima lui faţă de Malko îl mai dezgheţase un pic şi acesta putuse să întrebe ce îl interesa.

Şeful BND cunoştea cadre din Hezbollah?

– Am întâlnit unul, o dată, când eram cu Hassan Nasrallah, explică germanul. Se numeşte, cred, Hussein Al-Husseini. Locuieşte între Bekaa şi Beirut, dar nu am nimic altceva mai exact. Totuşi, vă avertizez de la început: nu îl va trăda pe Hassan Nasrallah.

– Vă mulţumesc, zise Malko. Şi am uitat deja că am vorbit cu dumneavoastră. *Vielen Dank*[1].

După ce închise, se întoarse spre Christopher Stafford.

– Vedeţi ce aveţi despre un anume Hussein Al-Husseini. Locuieşte între Bekaa şi Beirut.

Şeful staţiei îşi suna deja adjunctul. În timp ce acesta din urmă efectua căutările în banca de date, Malko şi Christopher Stafford îşi ocupară timpul cu cafeaua proastă. John Horton reapăru după un sfert de oră.

– Avem efectiv un Hussein Al-Husseini în dosarele noastre, anunţă el. Este viticultor în Bekaa, fiul unui demnitar şiit, catalogat drept un apropiat al Hezbollah-ului. Nici adresă şi nici telefon.

Ieşi lăsând CV-ul subţire pe biroul şefului de staţie. Malko nu se lăsă descurajat.

– Cunosc pe cineva care poate să ne ajute, afirmă el.

Tamara Terzian răspunse imediat.

– Eşti la ziar?

– Da.

– Pot să trec pe la tine?

– OK, acceptă tânăra, dar vino imediat, pentru că după aceea am o şedinţă.

*

* *

– Uite-l pe Hussein Al-Husseini al tău, zise Tamara Terzian scoţând fotografia dintr-un dosar.

Un bărbat cu nas impozant, păr negru bogat, dat pe spate, privire surâzătoare, mustaţă uriaşă.

---

[1] Mulţumesc mult. (n.aut.)

– Are un aer simpatic, remarcă Malko.

Ziarista zâmbi.

– Foarte. Este mai degrabă atipic, exuberant şi cu tendinţe laice. Căsătorit cu o femeie foarte frumoasă.

– Unde locuieşte?

– Are o proprietate în Bekaa, cu 50 de hectare de vie, şi un apartament în Beirut.

– Vie? se miră Malko.

Tamara Terzian izbucni în râs.

– Ţi-am spus că este atipic. Când i se atrăgea atenţia că este *haram* să cultive viţă-de-vie, răspundea că vecinii lui, toţi membri Hezbollah, cultivă haşiş şi mac... Iar soţia sa nu poartă văl.

– L-ai întâlnit?

– Da. Din cauza acestei poveşti cu viţa-de-vie. (Pufni.) Consumă tequila. A băut patru în timpul interviului meu. Ce vrei cu el?

– Nu îţi pot spune, mărturisi Malko, dar nu i se va întâmpla nimic rău. Nici nu va şti că mă interesez de el. Ai datele lui?

Ziarista îi arătă dosarul.

– Aici.

Malko notă totul: două numere de telefon mobil, adresa din satul Bouris, aproape de Baalbeck, dar mai ales pe cea din Beirut, în cartierul Basta.

– Pot să păstrez fotografia? întrebă el.

Fără să mai aştepte răspunsul, o puse în buzunar. Tamara închise dosarul şi îi aruncă o privire gravă.

– Nu vreau să fie o nouă poveste Rima, zise ea înainte de a se despărţi.

El era deja în lift. Venit direct de la ambasada americană, ceea ce elimina riscul de a fi urmărit, se întoarse acolo.

Douăzeci de minute mai târziu, îi dădea şefului staţiei fotografia şi elementele de localizare.

– De acum, este rândul dumneavoastră, concluzionă el. Suntem pe 20. Ne mai rămân două zile. Trebuie să ne ocupăm de acest Hussein Al-Husseini şi să nu-l scăpăm. Nu cred că dispune de o gardă personală, dar nu este cu totul exclus. Nu uitaţi: dacă sunteţi reperaţi, s-a terminat. Cum estimaţi că veţi proceda?

– O să utilizez cele mai bune elemente locale, promise americanul. Dacă ajungem în stadiul final, aş putea să-l localizez prin intermediul telefonului mobil.

– Nu contaţi prea mult pe asta. La acest gen de întâlnire, telefoanele mobile vor fi desigur interzise. Dacă vom juca bine, în două zile, Hussein Al-Husseini ne va duce direct la Hassan Nasrallah.

CAPITOLUL XXIV

Walid Jalloul respira greu, sufocat de nelinişte. La douăzeci şi patru de ore înaintea mitingului „victoriei divine", agentul CIA, Malko Linge, părea să fie în vacanţă la Beirut! Militanţii însărcinaţi să-l supravegheze nu semnalau nicio întâlnire, nici măcar o deplasare. În ultimele douăzeci şi patru de ore nu se mişcase deloc de la hotel.

Părea adormit... Şi totuşi, şeful Securităţii Hezbollah era sigur că acest bărbat nu rămânea la Beirut, unde îşi risca viaţa, doar de plăcere. Înfuriat peste măsură că nu reuşea să dezlege ceea ce se petrecea sub nasul lui, deşi luase toate măsurile de precauţie posibile şi imaginabile pentru securitatea lui *sayyed* în timpul manifestaţiei, se temea.

*

* *

– L-am pus sub supraveghere, anunţă triumfal Christopher Stafford. Am şase echipe care îl urmăresc. În acest moment, recoltează via de pe proprietatea sa, dar revine în fiecare zi la Beirut la soţia sa, care nu se mişcă de acolo.

Malko, şi el, era nervos.

– Christopher, întrebă el, sunteţi cu totul sigur că această linie este *safe*? Sirienii nu o pot decripta?

Comunicau prin intermediul telefoanelor Blackberry criptate, ultima versiune.

– Cu totul sigură, afirmă şeful staţiei. Sirienii nu dispun de material recent, chiar dacă sunt buni.

– Dumnezeu să vă audă, oftă Malko. Şi oamenii dumneavoastră, mai ales, să fie discreţi...

Manifestaţia Hezbollah era prevăzută pentru a doua zi, urmată, spre sfârşitul zilei, de şedinţa secretă a cadrelor. Nu aveau decât să aştepte. Malko decise să meargă să se întâlnească cu Tamara pentru a lua masa la *Salmontin*. Puţin caviar şi votcă nu i-ar face rău. Fără a mai socoti că jurnalista poate ar avea puţin timp şi pentru o partidă de sex rapidă. Avea nevoie să-şi calmeze nervii.

*

* *

Cu un ţipăt sălbatic, Hussein Yanouh ejaculă în pântecele Gretei Mugniyeh şi căzu peste ea, epuizat. Nemţoaica nu avusese orgasm, fiind prea încordată. A doua zi, era ziua manifestaţiei „victoriei divine", iar ea nu îl va vedea pe tânărul ei amant. În lipsa unui miracol, eşuase în misiunea încredinţată de Malko Linge şi urma să rămână în Liban o perioadă bună de timp...

Tânărul se ridicase deja şi îşi trăgea pe el chilotul negru. Greta îi zise, încercând să profite de o ultimă şansă:

– Eşti sigur că nu ne putem vedea mâine?

– Greta, zise Hussein Yanouh, începând din perioada imediat următoare, nu mai plec de lângă *sayyed*. Mâine, Abu Ali va veni să te caute pentru a te conduce la manifestaţie. Trebuie să fii gata la ora două.

– Şi după?

– Te va aduce înapoi.

– Nu vei fi liber?

– Nu, îl voi însoţi pe *sayyed* la şedinţa cadrelor. Aceasta riscă să dureze, nu s-au mai întâlnit de mult timp. Dacă nu voi termina prea târziu, voi veni, *inch'Allah*.

Îmbrăcat din nou, se îndreptă spre uşă. Nimeni nu îl învăţase dragostea romantică.

*

* *

Hussein Yanouh tocmai urca pe scuterul său parcat lângă imobil, când doi militanţi pe care îi ştia din vedere îl încadrară. Evident, îl aşteptau.

– Ce faci aici, Abu Hussein? întrebă unul dintre ei.

Hussein simţi cum îi creşte pulsul, dar nu cedă.

– Am adus o invitaţie la *Oum* Greta pentru manifestaţia victoriei divine, pretinse el.

– Ai stat prea mult, remarcă celălalt pe un ton cu subînţeles. Urmează-ne. *Sidi* Walid vrea să te vadă.

*

* *

Greta Mugniyeh simţi cum i se înmoaie picioarele. Dorind să vadă cum pleacă Hussein, îl privise de la fereastră şi asistase la „interceptarea" lui de către doi tineri care nu păreau să-i vrea binele. Când îl văzu plecând încadrat de cei doi, o cuprinse panica. Ca o nebună, se năpusti la telefon.

*

* *

Malko, practic, o convinsese pe Tamara Terzian să încheie masa plăcut, când telefonul sună.

– *Herr* Linge, anunţă o voce în germană, *Herr* Lohman doreşte să vă vadă de urgenţă.

– Acum?

– *Jawohl.*

– Bine, făcu Malko, resemnat, sosesc.

Tamara îl privea, răzvrătită.

– Şi eu, care eram gata să-l mint pe redactorul-şef! oftă ea.

– Să ne revedem diseară, sugeră Malko.

– Voi vedea, răspunse ea evaziv.

Furios şi neliniştit, Malko se întrebă asupra motivului acestei convocări. Cu siguranţă era legată de Greta Mugniych.

*

* *

Se auzi ciocănind la uşă şi Khaled, unul din adjuncţii lui Walid Jalloul, intră în birou.

– Abu Hussein este aici, anunţă el. A rămas la *Oum* Greta mai mult de treizeci de minute.

– Invită-l să intre, ordonă Walid Jalloul.

Hussein Yanouh intră, cu privirea în pământ, crispat, dar îl salută respectuos pe şeful Securităţii.

– M-ai chemat, *sidi* Walid?

– Da, Abu Hussein. Te-am pus sub urmărire. Mergi în fiecare zi în vizită la *Oum* Greta. Or, nu te mai ocupi de ea. Ce faci acolo?

Hussein Yanouh simţi cum i se strânge inima în piept. Ştiind că făcuse o dublă greşeală. Mai întâi că îşi depăşise relaţiile profesionale şi, mai ales, avusese relaţii sexuale cu o femeie măritată, pe deasupra şi soţia unui membru al Partidului lui Dumnezeu. Gândurile i se amestecau în cap sub privirea acuzatoare a lui Walid Jalloul. Decise să mărturisească totul, susţinând privirea glacială a şefului său.

– Este adevărat, *sidi*, am văzut-o în fiecare zi şi cer iertare la Allah.

Walid Jalloul se destinse. Aceste mărturisiri spontane pledau în favoarea unei simple abateri disciplinare, şi nu a unei maşinaţiuni sumbre. Ştia că tinerii militanţi nu câştigau destui bani pentru a se căsători. La vârsta la care pulsiunile sexuale sunt cele mai puternice. Fusese o imprudenţă să pună în legătură o femeie frumoasă singură, ca Greta Mugniyeh, şi pe acest tânăr. Era supărat. Obligaţia lui ar fi fost să raporteze acest incident lui Imad Mugniyeh, dar acesta din urmă era un tip violent şi risca să vrea să îl omoare pe vinovat. Or, Hussein Yanouh era un militant ireproşabil şi cura jos.

– Abu Hussein, decise şeful Securităţii, ai comis o greşeală gravă şi meriţi să fii pedepsit. Ştiu că femeile infidele îşi expun trupul ca în galantar şi ai fost tentat. O să îmi juri pe imamul Ali că nu o vei mai vedea niciodată pe această femeie.

– Jur, *sidi,* se grăbi să spună Hussein.

– Bine, începând de săptămâna viitoare, te voi trimite în Hermel pentru un timp. Va trebui să te rogi lui Allah Atotputernicul şi Milostivul pentru a te ajuta să uiţi de această creatură a Satanei.

– *Choukran, sidi, choukran*[1], bâigui Hussein.

Înainte de a ieşi, sărută mâna şefului său. Ştiind totuşi că va suferi mult, căci sexul cu Greta Mugniyeh devenise un drog pentru el.

*

* *

[1] Mulţumesc, domnule, mulţumesc. (n.aut.)

– *Frau* Mugniyeh, rosti răspicat Malko, trebuie neapărat să mergeţi la această manifestaţie. Dacă dispăreţi, Hezbollah-ul riscă să facă legătura între ameninţările ce planează asupra lui Hassan Nasrallah şi aventura dumneavoastră cu acest tânăr.

– Dar i-am văzut. L-au arestat! În faţa hotelului. Mă vor răpi şi nu mă veţi mai vedea niciodată.

Malko încercă să îşi păstreze calmul. Greta Mugniyeh, cu ceea ce ştia, era o bombă ambulantă. Trebuia cu orice preţ să o calmeze.

– El nu ştie nimic, pledă el.

– Mi-a vorbit de această şedinţă secretă a cadrelor, răspunse ea. Sunt sigură că veţi încerca ceva.

– Mai întâi, nici măcar nu şi-a dat seama că dădea o informaţie importantă, o linişti Malko, apoi vă jur că nu vom face nimic, căci nu ştim *unde* se derulează şedinţa. Nu aţi putut să-l faceţi să spună.

– Este adevărat, recunoscu Greta Mugniyeh, dar mi-e prea frică. Nu vreau să mai ies din această ambasadă.

Malko înţelese că trebuia să elimine orice reticenţă.

– *Frau* Mugniyeh, zise el, dacă mergeţi la această manifestaţie, mă angajez că puteţi reveni în Germania fără să aveţi probleme acolo.

– Îmi juraţi că nu se va întâmpla nimic?

– Vă jur.

– *Schon*. Voi merge, dar mâine după-amiază, plec spre Berlin.

*

* *

Tamara Terzian nici măcar nu se dezbrăcase. Pentru a fi iertată de greşeala din seara trecută, se

strecurase în camera lui Malko înainte de ora nouă. Chiar dacă întârzia la ziar... După un flirt rapid, se urcase călare pe el şi se legăna furios înainte şi înapoi, cu chilotul agăţat de glezna stângă.

– Ţine-mă de coapse! şopti ea. Ţine-mă bine!

Cu bustul drept, se mişcă tot mai rapid şi explodară de plăcere în acelaşi timp.

În timp ce ea se ducea în baie, Malko profită de aceste momente de liniştire. Urma să aibă nevoie. Era liniştea dinaintea furtunii. În câteva ore, va afla dacă ultima lui manevră reuşise.

Tamara ieşi în trombă, îl sărută rapid şi plecă. Avea oroare să întârzie.

Malko îl sună imediat pe Christopher Stafford pe telefonul Blackberry criptat.

– Cum stăm?

– Situaţia este sub control, îl asigură americanul. „Clientul" a plecat foarte devreme în această dimineaţă la Bekaa, unde supraveghează culesul viei.

Un gând oribil îi veni lui Malko. Şi dacă, din cauza culesului viei, Hussein Al-Husseini nu se ducea la şedinţa cadrelor Hezbollah?

– Trimiteţi-mi o maşină, ceru el. Prefer să fiu cu dumneavoastră pentru a urmări evenimentele.

*

* *

– Abu Ali! Abu Ali![2]

Greta Mugniyeh, aşezată în al treilea rând de invitaţi de marcă, majoritatea văduve ale „martirilor" sau familii îndoliate, adunate în faţa cortului unde se

[2] Temerarul! Temerarul! (n.aut.)

aflau toţi demnitarii Hezbollah-ului, era singura străină într-o mare de femei cu hijab. Stomacul îi era strâns de nelinişte. Strigătele partizanilor creau o atmosferă ce amintea de marile manifestaţii naziste dinaintea războiului.

Imensa piaţă a Martirilor, în Haret Hreik, era plină de lume.

Nemţoaica se întoarse: mii de drapele fluturau deasupra mulţimii care ocupa toată piaţa pătrată. Sute de mii de persoane stăteau acolo de câteva ore, în picioare sub un soare încă dogoritor. Ciudat, printre drapelele galbene ale Hezbollah-ului, fluturau şi cele ale Partidului Comunist Libanez, roşii, ornate cu secera şi ciocanul. Cu câteva fanioane portocalii ale partidului creştin al generalului Aoun şi steagurile lungi verzi ale PSN, partidul naţionalist prosirian, ornat cu o cruce celtică.

Santinele ocupau acoperişurile plate ale imobilelor din jurul pieţei. Împrejurimile fuseseră sever filtrate. Ca şi alţi invitaţi de marcă, Greta Mugniyeh fusese adusă cu microbuzul, apoi escortată pe jos de militanţi înarmaţi, printr-un labirint de străduţe.

Toate căile de acces în piaţă erau dotate cu porţi magnetice care îi verificau pe cei veniţi. Camioane enorme dispuse în şicane, încărcate cu nisip, împiedicau orice vehicul-capcană să se apropie de cortul sub care se aflau conducătorii Hezbollah-ului şi unde va veni şi Hassan Nasrallah.

Foarte abili, dispuseseră între el şi mulţimea de militanţi estrada destinată presei. Pe lângă geamurile blindate care protejau estrada, şeful Hezbollah-ului era protejat de un veritabil scut uman, format din sute de ziarişti veniţi din toate ţările...

Cele două ecrane mari cu cristale lichide suspendate în faţa mulţimii rămâneau încă închise. Greta Mugniyeh se uită la ceas. Patru şi jumătate! Era interminabil. Oratori ai Hezbollah-ului îşi înşirau discursurile pentru a face mulţimea să aştepte. Puţin câte puţin, neliniştea Gretei Mugniyeh se potolea. Deodată, se petrecu o mişcare în mulţimea din faţa ei şi mai mulţi oameni, în costume negre şi cămăşi albe, cu căşti în ureche, luară poziţii în mijlocul jurnaliştilor, cu faţa la mulţime.

Garda personală a lui Hassan Nasrallah.

Prin deschizătura unei haine, Greta Mugniyeh remarcă crosa unui pistolet. Cu inima bătându-i tare, îl căută din priviri pe Hussein, fără să îl zărească. Erau mai multe zeci ca el şi putea fi mai departe sau la picioarele tribunei.

Un strigăt puternic ţâşni din mii de piepturi. Figura lui Hassan Nasrallah tocmai apărea pe ecranele uriaşe, cu eternul său turban negru, ochelarii fini, ţinuta maron.

Un timp, a fost imposibil să audă ce spunea, atât de asurzitoare erau strigătele partizanilor săi. Strigătele „Abu Ali!" se reluară şi mai tare. Militanţii erau în transă ştiindu-l în carne şi oase la câţiva metri de ei. În fine, se putu auzi discursul său, pronunţat cu obişnuita lui voce calmă, punctată de gesturi ample. Ca de fiecare dată, vorbea liber. Greta Mugniyeh nu înţelegea decât câteva cuvinte, dar mulţimea îi sorbea vorbele. Aceasta izbucni în urlete de bucurie când el afirmă că Hezbollah-ul avea de două ori mai multe rachete decât înainte de război şi că va continua să apere pământul libanez. Era un delir.

Filmat de zeci de camere care retransmiteau lumii întregi această defăimare a Israelului, şeful Hezbollah-ului îşi savura victoria. El, pe care prim-ministrul israelian, Ehoud Olmert, îl tratase drept un „şobolan ascuns într-o gaură", se expunea la soare, în plin Beirut, expunându-se fizic la loviturile adversarilor săi.

*

* *

Meir Feldman fuma fără oprire pentru a-şi stăpâni furia. Un canal de televiziune israelian retransmitea în direct mitingul lui Hassan Nasrallah, iar şeful Mossad-ului avea impresia că liderul şiit i se adresa direct... Niciodată nu simţise o astfel de umilire. Cel puţin un război, 156 de morţi, o înfrângere militară umilitoare, repercusiuni extrem de negative pentru Israel, pentru a ajunge la această paradă îndrăzneaţă!

Strivi ţigara în scrumieră şi îl sună pe şeful statului major, aflat şi el la biroul său.

– Totul este pregătit? întrebă el.

– *Ken*[3].

De dimineaţă, şase F-16 erau în stare de alertă, la o bază din nordul Israelului, nu departe de Golan, cu o încărcătură de bombe de mare calibru, capabile să perforeze zidurile groase din beton. Decolarea lor se putea efectua în doisprezece minute. Chiar zburând foarte jos, ajungeau la Beirut în aproximativ zece minute. Întrucât armata libaneză nu deţinea arme antiaeriene demne de luat în seamă, iar FORPRONU nu avea dreptul să le utilizeze pe ale sale fără aprobarea scrisă a Naţiunilor Unite, la New York, nu era

[3] Da. (n.aut.)

o misiune foarte periculoasă. În afară de rachete sol-aer SAM 16 şi 18 pe care le deţinea Hezbollah-ul, care nu se folosise de ele încă. Toţi erau piloţi experimentaţi. Nu le lipsea decât un element: coordonatele ţintei. Imobilul unde trebuia să se afle Hassan Nasrallah.

Trebuiau să fie sută la sută siguri.

Meir Feldman îşi aprinse o altă ţigară şi îi zise prietenului său, şeful statului-major:

– Aştept.

Totul pornea de la informaţia pe care trebuia să le-o comunice staţia CIA de la Beirut.

*

* *

În ciuda sendvişurilor şi a bufetului rece pregătite în biroul lui Christopher Stafford, Malko nu băuse decât cafea proastă. Incapabil să înghită ceva. Se uită la ceasul Breitling. Ora 5 şi 40.

Pe ecranul televizorului, Hassan Nasrallah gesticula încontinuu. Îşi începuse discursul pe la ora cinci şi, în general, vorbea destul de mult.

Malko se întoarse spre şeful staţiei.

– Aveţi veşti din Bekaa?

– Acum cinci minute era tot acolo, răspunse americanul.

Altfel spus, Hussein Al-Husseini preferase culesul viei în locul adunării „victoriei divine".

Aşteptarea continua. Malko îl privea distrat pe şeful Hezbollah-ului în timp ce perora. Din Bekaa până la periferia de sud, trebuia să meargă cam o oră şi jumătate.

Un tunet de aplauze se ridică din mulţime. Hassan Nasrallah tocmai îşi termina discursul. Drapelele

galbene se agitau frenetic. Apoi, când camera se îndreptă din nou spre tribune, aceasta era deja goală: şeful Hezbollah-ului dispăruse, fără să se vadă în ce mod.

Un telefon sună pe biroul lui Christopher Stafford şi el se duse să răspundă, cu câteva monosilabe. Închise şi se întoarse spre Malko.

– Evreii sunt nerăbdători. Sunt pe cale să declanşeze o Golgotha...

Zece minute trecură într-o linişte apăsătoare, apoi un alt telefon sună. Malko îl auzi pe şeful staţiei exclamând. Deja, americanul se întorcea spre el.

– Tocmai a urcat în Mercedesul lui. Se îndreptă spre Beirut.

CAPITOLUL XXV

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Primul obstacol tocmai căzuse: Hussein Al-Husseini îşi întrerupsese culesul pentru a veni la Beirut să asiste la şedinţa cadrelor Hezbollah. În sinea lui, o binecuvântă pe Greta Mugniyeh. Fără această informaţie crucială nu ar fi putut face nimic.

– O a doua echipă îl preia, în câteva minute, anunţă şeful staţiei.

– Când va fi la Beirut?

– După cum merge, puţin peste o oră.

Ori întârzia, ori şedinţa începea mai târziu.

Malko nu mai putea sta pe loc.

– Vreau să merg acolo, zise el.

– Acolo? întrebă americanul, ameţit.

– Vreau să particip la ultima fază a acestei operaţiuni, insistă Malko. Cred că o merit. Ştim că această şedinţă se va derula în periferia sudică. Dacă plec acum, pot să mă poziţionez astfel încât echipa care îl urmăreşte pe Hussein Al-Husseini să facă joncţiunea cu mine.

Christopher Stafford rămase tăcut secunde interminabile, apoi zise:

– Vă veţi asuma un risc de securitate. Riscaţi să faceţi să eşueze şi operaţiunea; imaginaţi-vă dacă sunteţi reperat...

– Se face noapte, răspunse Malko. Aveţi, desigur, un vehicul obişnuit pe care mi-l puneţi la dispoziţie. Cu un şofer care cunoaşte periferia de sud.

– Da, recunoscu americanul, dar nu va fi blindat...

– Puţin contează. Ce aţi prevăzut pentru ultimul stadiu al operaţiunii?

– Unul din oamenii noştri să dispună o baliză utilizată pentru „spotters". Imediat ce reperează imobilul unde se află Nasrallah, activează baliza, o poziţionează şi dispare. Avioanele F-16 nu vor întârzia să apară. Începând din acest moment, operaţiunea nu mai ţine de noi: totul devine electronic. Trebuie doar să îl anunţ pe Meir Feldman că baliza este activată şi poziţionată.

Ieşi din birou pentru a da ordine secretarei sale.

Malko se apropie de harta pe care unul din asistenţi marca poziţiile succesive ale maşinii lui Hussein Al-Husseini spre Beirut. Nu era mai departe de Chtaura. Christopher Stafford reapăru, însoţit de un bărbat cu părul foarte scurt, slab, cu faţa ca o lamă de cuţit.

– Ahmed vă va conduce, zise el, cunoaşte periferia de sud ca pe propriul buzunar, locuieşte acolo. Aveţi o Toyota cu numere libaneze, pe numele unui văr al lui Ahmed, comerciant. O să dau ordine ofiţerului care se ocupă de operaţiune, James Angleton, să vă dea baliza. Succes.

*

* *

Absorbit de securitatea imediată a lui Hassan Nasrallah, Walid Jalloul uitase de agentul CIA. Până aici, totul se petrecuse bine. Liderul Hezbollah părăsise manifestaţia fără să fie reperat şi era pe drum

spre sala subterană unde se ţinea şedinţa cadrelor. Ca să nu atragă atenţia, majoritatea participanţilor ajunseseră la locul şedinţei în timpul discursului lui Nasrallah, care monopoliza atenţia.

Unul din numeroasele lui telefoane sună şi o voce anunţă:

– *Sayyed* a ajuns cu bine.

Şeful Securităţii oftă uşurat. Imobilul selecţionat avea un adăpost amenajat la al treilea subsol, sub parcări. Aici, într-un local climatizat, cu locuri de retragere, puteau încăpea cinci sute de persoane. Parterul acestui imobil de locuinţe era ocupat de un mare centru comercial, deschis până târziu, ceea ce provoca multă animaţie. Fără a mai vorbi de sutele de locatari care stăteau în cele zece etaje.

Accesul la adăpost se făcea printr-un pasaj subteran, care pornea dintr-un alt imobil, de cealaltă parte a pieţei.

Israelienii nu bănuiseră niciodată existenţa acestui adăpost, utilizat totuşi în mai multe rânduri în timpul războiului. Îşi zise că greşise alarmându-se, temerile sale referitoare la un atentat nefiind fondate.

*

* *

– Subiectul şi-a lăsat maşina şi continuă drumul pe jos, anunţă vocea unuia din *case officers* ai CIA. A fost preluat de o nouă echipă.

Christopher Stafford se duse să examineze harta. Ultimul punct localizat se afla la sud de Borj El-Brajnieh, nu departe de zona Hezbollah-ului.

Unul din telefoanele sale sună pe birou.

– Deci? întrebă vocea plină de nelinişte a lui Meir Feldman.

Israelianul părea atât de încordat, încât americanul se decise să-l încurajeze.

– Aproape am ajuns! îl asigură el. Puteţi să ordonaţi decolarea aparatelor. Să rămână deasupra teritoriului israelian. Imediat ce baliza va fi activată, vă voi da semnalul.

Închise, tot mai încordat. Maşina lui Hussein Al-Husseini ajunsese în periferia de sud, trecând prin Hazmiye, pentru a evita nordul oraşului. Mergea acum spre vest, spre Borj El-Brajnieh. Îl sună pe Malko, care era plecat de mai mult de o jumătate de oră.

– Unde sunteţi?

– La sensul giratoriu, în faţa Cetăţii Sportului, zise Malko. Aşteptăm.

Avea pe genunchi o hartă a periferiei de sud de pe vremea colonizării, divizată în sectoare numerotate, cu străzi tot numerotate. Toţi participanţii la operaţiune aveau astfel de hărţi.

*

* *

– Subiectul tocmai intră într-un mic imobil de lângă piaţa nr. 4, sectorul 70, anunţă vocea lui James Angleton, responsabil de ultima echipă însărcinată să-l urmărească pe Hussein Al-Husseini.

– Un imobil mic! repetă şeful staţiei.

Un adăpost care să poată primi sute de persoane trebuia să se afle sub un imobil mare. Doar dacă imobilul mic nu comunică cu un altul... Îi ceru lui James Angleton să prevadă o întâlnire şi îl sună pe Malko.

– Porniţi la drum. O să găsiţi o femeie cu văl negru care stă la colţul străzilor 32 şi 56, sectorul 70. Face parte din echipa care a avut ultimul contact vizual cu subiectul.

– Mă duc acolo, răspunse Malko.

Ahmed porni spre sud, croindu-şi cu greu drum prin ambuteia jele monstruoase create de participanţii la manifestaţia Hezbollah-ului care se întorceau acasă. După douăzeci de minute, la coordonatele indicate, văzu o femeie nemişcată pe marginea trotuarului, înfăşurată într-o abaya neagră. Ahmed se opri în faţa ei, iar Malko îi adresă un semn discret. Imediat, ea se grăbi să urce în maşină. Avea trăsături arabe pronunţate, dar vorbea engleză cu accent american.

– A intrat acolo, anunţă ea, arătând un imobil mic, la vreo treizeci de metri, lângă o piaţă mare.

– Foarte bine, concluzionă Malko. Merg să văd. Aveţi ceva pentru mine, cred?

Femeia căuta sub abaya şi îi întinse lui Malko un obiect pătrat negru.

– Iată baliza, explică ea. Înainte de-a o poziţiona, trageţi de cilindrul care depliază antena şi o activează automat.

Malko o băgă în buzunar şi îi zise lui Ahmed:

– Rămâneţi aici.

Dispăru în întuneric, pe jos. Nimeni nu îl remarcă. Ajuns în faţa clădirii în care dispăruse Hussein Al-Husseini, privi în jurul lui. Clădirea nu măsura mai mult de o sută cinci zeci de metri pătraţi şi era flancată de două terenuri virane. Malko îşi întoarse privirea spre cealaltă parte a pieţei, spre un bloc de doisprezece etaje al cărui parter era ocupat de un supermarket.

Era, în câmpul lui vizual, imobilul cel mai important. Ocoli piaţa. Cu cât se apropia mai mult de supermarket, cu atât mulţimea era mai densă. Magazinul era plin de familii care îşi făceau cumpărăturile.

Malko pătrunse în mulţime. Fără să ştie cu adevărat ce căuta. Intră în magazin fără să observe ceva anormal. Când ieşi, privirea îi fu atrasă de un bărbat singur, rezemat de un Caddy gol. Contrar celor din jur, stătea nemişcat, cu o mână în deschizătura hainei. Unul din lampadare îi lumina faţa şi, deodată, Malko revăzu fotografiile arătate de şeful staţiei CIA, în ziua în care Greta Mugniyeh plecase spre Tyr cu tânărul ei „ghid" din Hezbollah. Un fotograf al CIA, disimulat într-un furgon, făcuse clişeele.

Bărbatul rezemat de Caddy era fără îndoială Hussein, tânărul amant al Gretei Mugniyeh. Malko se grăbi să se retragă în întuneric, cu arterele pline de adrenalină. Tocmai dăduse de jackpot. Dacă acest băiat, după spusele nemţoaicei, era repartizat la protecţia lui Hassan Nasrallah şi se afla acolo, însemna că liderul Hezbollah se afla şi el acolo.

Examină clădirea. Suprafaţa ei era suficientă pentru ca subsolul să ascundă un adăpost subteran, a cărui prezenţă nimeni nu o putea bănui dacă accesul se făcea din altă clădire. Se întoarse: micul imobil în care dispăruse Hussein Al-Husseini nu era decât la cincizeci de metri. Hezbollah-ul săpase tuneluri mult mai lungi...

Decise să dea ocol clădirii pentru a vedea unde să plaseze baliza.

*

* *

– Avioanele noastre sunt în aer, anunţă Meir Feldman cu o voce încordată. Tot nu aveţi nimic?

Christopher Stafford stătea ca pe cărbuni încinşi, aşteptând la fiecare secundă un apel de la Malko. Acesta din urmă trebuia să caute locul propice pentru a plasa baliza electronică.

– Este o chestiune de minute, promise el. Vă sun eu.

Simţea că israelianul este foarte nervos, dar nu el controla situaţia.

Nu mai avea decât să se roage.

*

* *

Malko reperase deja alte trei santinele când făcu ocolul imobilului. Nu mai avea nicio îndoială: Hassan Nasrallah se afla la subsol, sub supermarket. Să găsească un loc unde să ascundă baliza nu era o problemă.

În momentul în care îşi înălţă capul pentru a vedea dacă putea să o plaseze pe acoperiş, avu o senzaţie ciudată. Ca o ameţeală. Zecile de ferestre luminate se confundau într-o mare pată luminoasă dansantă. Ca şi cum se reflecta în apă. Rămase nemişcat, privind imobilul plin ca un muşuroi. Dacă activa această baliză, în câteva minute, bombele israeliene vor distruge complet clădirea, cu toţi cei care se aflau acolo. Fără a mai vorbi de clienţii supermarketului. Sute de morţi, inclusiv cadrele Hezbollah, zdrobite sub tone de dărâmături, cu şeful lor, Hassan Nasrallah. Într-o clipă, revăzu imobilele lovite, transformate în grămezi de moloz, din Haret Hreik. Şi, în acest caz, locuitorii, preveniţi, putuseră uneori să evacueze locurile.

Ceea ce nu era cazul acum.

Ca un automat, se întoarse, îndepărtându-se de supermarket. Imediat ce ieşi din zona luminată, scoase telefonul Blackberry şi selectă numele lui Christopher Stafford. Care răspunse după două secunde.

– Malko! Gata?

– *Abort!*[1] făcu Malko. Imposibil de localizat subiectul. Mă întorc.

Plecă spre maşina unde îl aşteptau Ahmed şi *case officer*-ul CIA.

Când trecu prin dreptul unei enorme pubele pline de pisici rătăcite şi înfometate, aruncă acolo baliza. Apoi, se întoarse spre clădirea la subsolul căreia se afla Hassan Nasrallah şi cadrele Hezbollah-ului, gândindu-se la vechea definiţie a meseriei sale, dată cu mult timp în urmă:

„*Nachrichtendienst ist Herrendiens*".[2]

Nu era demn de un om de onoare să zdrobească sub bombe sute de nevinovaţi, chiar şi pentru a-şi omorî cel mai rău duşman.

În momentul în care ajungea la vehiculul CIA, un zgomot de tunet zgudui cartierul. Mai multe umbre trecură pe deasupra acoperişurilor, într-un urlet asurzitor de reactoare. Frustrată, aviaţia israeliană îşi oferea o mică compensaţie.

Sfârşit

[1] Anulaţi! (n.aut.)

[2] Spionajul este o meserie de gentleman. (n.aut.)

Uşurat, Malko coborî în grabă scările de piatră şi se îndreptă cu paşi repezi spre intrarea în port. Silueta indicată de ospătar se topise în întuneric. Ocoli bazinul portului, strecurându-se printre enormele rezervoare metalice şi vapoare urcate pe cale. Zona era slab luminată.

Auzi deodată un foşnet în spatele lui şi vru să se întoarcă. Nu avu timp. Un braţ musculos îi înfăşură gâtul, aproape sugrumându-l, în timp ce o mână îi apăsa ceafa.

Un bărbat de o forţă herculeană, apărut pe neaşteptate în spatele lui, încerca să-i rupă vertebrele cervicale.

19.90 lei
Beletristica
YPS02417
DE VILLIERS

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-336-8

9 789737 283368

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12;
021.222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro